

နှစ်တစ်ရာ

ကမ္ဘာ့စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ [၃]

မြသန်းတင့်

ဒုတိယအကြိမ်

BURMESE CLASSIC .COM

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အရူပအခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

နှစ်တစ်ရာ

ကမ္ဘာ့စုံထောက် ဝတ္ထုတိုများ (၃)

မြသန်းတင့်

မာတိကာ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၀၀/ ၂၀၀၁ (၄)
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၇၁/ ၂၀၀၁ (၆)

စီစဉ်သူ
ကိုမြင့်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ် - (ဇွန်လ၊ ၂၀၀၁)
အုပ်ရေ - (၁၀၀၀)

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - သူရထက်
ကာလာခွဲ - Alpha
အတွင်းပလင် - ဇမ္ဗူအေး

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (၀၅၄၀၄) ရောင်စဉ်အော့ပိဆက်
အမှတ် (၁၆၃) ၄၈လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း(ရဲအောင်စာပေ)(၀၉၃၂)၊
အမှတ်(၂)၊ ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊
ရန်ကုန်မြို့။

၁။ သူ့နယ်လား ကိုယ့်နယ်လား	၁
၂။ အမေပျောက်မှု	၁၅
၃။ မိန်းမဟူသည် ယစ်မျိုးရည်သို့	၃၈
၄။ လုပ်ကြံစုလော မတော်တဆလော	၆၃
၅။ လည်သူ့စားတမ်း	၈၈
၆။ စတုရန်း မယ်ဂျိန်း	၁၁၃
၇။ ဇာတ်လိုက်မင်းသား အရှုပ်တော်ပုံ	၁၂၉
၈။ အရိပ်မသိ အရောင်မသိ	၁၅၉

သူနယ်လား ကိုယ့်နယ်လား

ဇာတ်ဆောင်စုံထောက်

အဲလဗတ်ကင်ပီယန်။

စတင်ပေါ်ပေါက်သည့်နှစ်

၁၉၂၀ ခုနှစ်။

[အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ မာဂျရီအယ်လင်ဟမ်၏ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ဖြစ်၍ ဇာတ်ဆောင်စုံထောက်မှာ အဲလဗတ် ကင်ပီယန် ဖြစ်သည်။ စုံထောက်ဝတ္ထုတိုကောင်း တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။]

ထိုနေ့ နံနက်စောစော တစ်နာရီလောက်တွင် လန်ဒန်မြို့ အရှေ့
မြောက်ပိုင်း ဗက်ကေးရှင်းလမ်း တစ်လျှောက်တွင် တာဝန်ကျနေသည့် ပုလိပ်
တစ်ယောက်သည် လူတစ်ယောက် ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်လာကာ လမ်း
ပေါ်တွင် လဲကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုညမှာ ပူအိုက်သည့်အတွက်
အပူရှိန်ကြောင့် မူးမေ့လဲကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်သဖြင့် တာဝန်ကျ
ပုလိပ်သားသည် ထိုလူ၏ လည်စည်းကို ဖြုတ်ပေးပြီးနောက် သူနာတင်ကား
တစ်စီးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် သူနာတင်ကား ရောက်လာသည့်အခါတွင်မူ ထိုလူမှာ
အသက်မရှိတော့သည့်အတွက် အလောင်းကို ရင်ခွဲရုံသို့ယူသွား၏။ ပခုံးညှပ်
ရိုးနှစ်ဖက်ကြားတွင် သေနတ်မှန်၍ သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်၏။ ကျည်ဆန်သည်
ကိုယ်တွင်းသို့ ဝင်သွားကာ လက်ဝဲဘက် အဆုတ်ကို ဖောက်ထွက်သွား၏။
ထို့နောက် နှလုံးကို ဖြတ်သန်းသွားကာ ခန္ဓာကိုယ် ရင်ရိုးကြားထဲတွင် ညပ်နေ
၏။

သို့ရာတွင် ပုလိပ်မှာ တာသံမျှ မကြားရသဖြင့် အသံတိတ်ကိရိယာ
တပ်ထားသော သေနတ်ဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နေ၍ ပစ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု
ယူဆစရာ ဖြစ်နေ၏။

အဲလဗတ်ကင်ပီယန်သည် ထိုသတင်းကို ဖတ်နေသည့်တိုင် စိတ်ဝင်
စားခြင်း မရှိလှ။ ပူလောင် အိုက်စပ်နေရသည့် အထဲတွင် အဖြစ်အပျက်
ကလည်း ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား မရှိ။ ကင်ပီယန်သည် ကြမ်းပေါ်တွင် ခြေ
ဆင်းထိုင်ရင်း သတင်းစာကို စိတ်မပါတပါနှင့် ဖတ်နေသည်။

'ဒီလိုပဲ သေနေကြတာပါဗျာ၊ သိပ်မဆန်းတော့ပါဘူး၊'
ဟုပြောကာ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက်မှ
'အလို နေရာကတော့ တကယ့်နေ့ရပ်ပျို့၊ ဗက်ကေးရှင်းလမ်း ဆိုပါ
ကလား၊ မာဂျရီ၊ ခင်ဗျားကော အဲဒီလမ်းကို ရောက်ဖူးသလား'

ကျွန်တော်က သူ့အမေးကို မဖြေ။ လူတစ်ယောက် သေသွားသည့်
အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်။

ခဏကြာလျှင် စတန်စလောအုတ် ရောက်လာကာ ထိုအမှုနှင့် ပတ်
သက်၍ အသေးစိတ်ပြောပြသည်။ အုတ်သည် ညနေလေးနာရီလောက်တွင်
ကင်ပီယန်ကို လာရှာခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က အုတ်မှာ စုံထောက်အင်စပက်
တော်ဖြစ်ပြီး အရေးအကြောင်းရှိလျှင် ကင်ပီယန်ဆီသို့ လာ၍ တိုင်ပင်လေ့

ထိုနေ့ညက လန်ဒန်တွင် အလွန်ပူအိုက်သည်။ မြို့ထဲရှိ ကျွန်တော်
တို့ ပန်းချီစတူဒီယို အမိုးမှ ကောင်းကင်ပေါက်ကြီးကို ဖွင့်အိပ်ရ၏။ ကြပ်
နိုးတွေအောက်သို့ လွင့်ကျလာသည့်တိုင် လေရလျှင်တော်ပြီဟု သဘောထား
ကာ အမိုးကောင်းကင်ပေါက်ကို ဖွင့်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ လန်ဒန်မြို့တစ်မြို့ လုံး
အိုက်စပ်စပ်ကြီး ဖြစ်လျက်ရှိသဖြင့် တော်တော်နှင့် မအိပ်နိုင်ကြ။

အစောထုတ် ညနေပိုင်း သတင်းစာများတွင် လူသတ်မှုအကြောင်း
ပါပြီးပြီ။ ညနေ သုံးနာရီ သတင်းစာ ရောက်လာကတည်းက ထိုအကြောင်း
ကို ကျွန်တော်ဖတ်ပြီးပြီ။ ကျွန်တော်သည် သတင်းစာကို ပျင်းပျင်းရိရိဖတ်
နေ၏။ မျက်ခွံတွေ လေးပြီး အိပ်ချင်နေသဖြင့် ပုံနှိပ်စာလုံးများသည် ဝိုးတိုး
ဝါးတား ဖြစ်နေကြ၏။

အဖြစ်အပျက်က ထူးထူးဆန်းဆန်း မဟုတ်။ ခပ်ရိုးရိုးဟု ကျွန်တော်
ထင်သည်။ တစ်ဝက်လောက် ဖတ်ပြီးသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်သည်
သတင်းစာကို အဲလဗတ်ကင်ပီယန်ထံသို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ အဲလဗတ်
ကင်ပီယန်သည် နေ့လယ်စာစားရန် ပြန်လာရင်း အပူရှိန်ပြင်းသဖြင့် ချောင်
ထဲတွင် ငြိမ်၍ ထိုင်နေသည်။ မျက်မှန်နောက်မှ သူ့မျက်လုံးများက မျက်
တောင်တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေကြသည်။

သတင်းစာများက ထိုလူသတ်မှုကို 'ကိုးကုတ် သေနတ်ပစ်မှု'
ဟု ခေါင်းတပ်ကြသည်။ အချက်အလက်များကလည်း ရှင်းသည်။

www.burmeseclassic.com

၄ □ မြသန်းတင့်

ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးမှာ တော်တော်ထူးဆန်းသည်ဆက်ဆံရေးဖြစ်၏။ ကင်ပီယန်သည် အပျော်တမ်းအလွတ်စုံထောက်ဖြစ်ပြီး အုတ်မှာ ဝါရင့်စုံထောက်အင်စပက်တော်ကြီး ဖြစ်သည်တိုင် သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လေးစားစွာ ဆက်ဆံလေ့ရှိကြ၏။

အုတ်သည် အရေးတကြီးဖြင့် ပေါက်လာ၏။

'ခင်ဗျားအနားတွင် ဖြစ်တဲ့အမှုပဲဗျ။ အမှုကတော့ တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ အမှု'

ဟုဆိုကာ အုတ်သည် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အပူရှိန်ကြောင့် စကားမပြောနိုင်ကြသေးဘဲ အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြသည်။ အုတ်က

'အမှုက အောက်တန်းစား ရာဇဝတ်မှုပါဗျ။ လူဆိုးဂိုဏ်းချင်း ပစ်ကြ ဓတ်ကြတာ၊ ခင်ဗျားတို့ကတော့ စိတ်ဝင်စားချင်မှ စိတ်ဝင်စားမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် အဖို့တော့ စိတ်မဝင်စားလို့ မဖြစ်ဘူးဗျ။ ပထမအကြောင်းက လူသတ်သွားတယ်လို့ အစွဲခံရတဲ့သူဟာ ဒီလိုလုပ်မယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒုတိယအကြောင်းကတော့ ကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တွက်တာ မှားသွားတယ်။ ဒီနှစ်ချက်ကြောင့် ဒီအမှုကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတာ။ ဟောဒီ ကောင်မတွေဟာ ဒီအတိုင်းချည်းပဲဗျ။ ဘယ်တော့မှ စိတ်မချရဘူး'

အုတ်ကဂျိုးဆက်ဖင်းဆိုသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် အကြောင်းကို ပြောပြ၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာမူ သူပြောသည့် မိန်းကလေးကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် အင်စပက်တော်အုတ်ပြောသည့် စကားများကိုသာ နားထောင်နေကြသည်။

အုတ်၏ အပြောအရ ဂျိုးဆက်ဖင်းဆိုသည့် မိန်းကလေးမှာ ဒိုနိုဗန်ဆိုသည့် ခေါင်းတစ်ယောက်၏ အိမ်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ခပ်ပိန်ပိန်၊ ရင်ပြားပြား၊ ဆံပင်နက်နက်၊ မျက်နှာရည်ရည်နှင့်ဖြစ်သည်။ အဝတ်အစားဝတ်လျှင် ဇာအင်္ကျီများကို ဝတ်တတ်ပြီး ရွှေကြိုး၊ ရွှေလက်ဝါးကပ်တိုင်၊ ရွှေရင်ထိုး စသည်တို့ကို ဝတ်လေ့ရှိ၏။ အသက်မှာ နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိလေပြီ။

ဒိုနိုဗန်မှာ အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ရှိပြီး ထောင်လည်း ဆယ်နှစ်ကျခွဲဖူးသည်။

နှစ်တစ်ရာ ကမ္ဘာစုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၅

'လူယက်မူနဲ့ ထောင်ဆယ်နှစ် ကျူးဖူးတယ်ဗျာ။ သူလွတ်လာလို့ ထောင်မလေးနဲ့ တွေ့တော့ ကောင်မလေးက ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီကတည်းက ကောင်မလေးကို အပိုင် သိမ်းထားလိုက်တာပဲ'

ကျွန်တော်တို့သည် သူ့စကားများကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည်။ ထိုစဉ် အုတ်က ဂျွန်နီဂီးလ်ချစ် အကြောင်းကို ဆက်ပြော၏။ ဂျွန်နီမှာ သေသူ၏ အမည်ဖြစ်သည်။

သူ့အဆိုအရ ဂျွန်နီနှင့် ဂျိုးဇက်ဖင်းတို့နှစ်ယောက် ချစ်နေကြကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

'ကျွန်တော်လည်း ဒီလောက် စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကိုကြည့်ပြီး အချစ်ဆိုတာ တော်တော်တန်ခိုးစွမ်းပကားကြီးတဲ့ အရာပါလားလို့ သဘောပေါက်သွားတယ်'

အင်စပက်တော်အုတ်သည် စကားကို ဖြတ်၍ ပြုံးလိုက်ရင်း

'မိန်းမစိတ်များ ဘယ်လောက် ဆန်းကြယ်သလဲဆိုရင် သူနဲ့ကြိုက်နေတဲ့ ဂျွန်နီသေသွားတာကိုတော့ ရင်ခွဲရုံအထိအလောင်းကို လာကြည့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဂျွန်နီကို သတ်တဲ့ လူသတ်သမားကျတော့ အဲဒီအချိန်တုန်းက လူသတ်သမားဟာ ဒီမှာ မရှိပါဘူးလို့ ပြောပြီး လူသတ်သမားကို အကာအကွယ်ပေးပြန်သဗျ။ ထားပါလေ၊ သူ့သက်သေ ထွက်ချက်က ဒီလောက် အရေးမကြီးဘူးပဲ ထားပါ။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက မိန်းမတွေ စိတ်ဆန်းကြယ်ပုံကို ပြောတာပါ'

ကင်ပီယန်က စိတ်ဝင်စားစ ပြုလာကာ

'အသေးစိတ်ကလေးတွေ ပြောစမ်းပါဦး။ ကျွန်တော်တို့က ညနေ သတန်းဇာကိုပဲ ဖတ်ရသေးတယ်။ ညနေထုတ်ထဲမှာ သိပ်စုံစုံလင်လင် မပါဘူး'

အင်စပက်တော် အုတ်က သူ့ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လှမ်းကြည့် လိုက်ရင်း...

'ဒီအကြောင်းကို ပြောရတာ တော်တော် စိတ်ပျက်စရာကောင်းတယ်ဗျာ။ အဖြစ်အပျက်က ဘာမှ မဆန်းဘူး။ ဒါပေမယ့် မဆန်းဘဲနဲ့ ခက်ခဲတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဆီကို ကျွန်တော်လာခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ အတူထွက်ပြီး အချင်းဖြစ်တဲ့ နေရာကို ကြည့်စေချင်တယ်၊ ကြည့်နိုင်လော'

၆။ ဝ မြသန်းတင့်

အပူရှိန်ပြင်းလွန်းသည့်အတွက် အားလုံး ငြိမ်သက်နေကြသည်။
 အင် စပက်တော် အုတ်သည် မြေဖြူတစ်ချောင်းကို ကောက်ကိုင်ကာ
 ကိုယ်ဟန်ပြ မယ် ထိုင်လေ့ရှိသည့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကောက်ခြစ်ပြလိုက်၏။
 'ဟောဒါက ဗက်ကေးရှင်းလမ်းဗျ။ အလျားကတော့ တစ်မိုင်နီးပါး
 လောက် ရှိမယ်။ အဲဒီ လမ်းမတစ်ဝိုက်မှာ ကုန်လှောင်ရုံကြီးတွေပဲ ရှိတယ်။
 ဓု ကျွန်တော် ဆွဲပြတဲ့ နေရာက သဲတွေထည့်ထားတဲ့ ပုံးကြီး၊ အဲဒီ သဲပုံး
 ကြီးဟာ ပုလိပ်နှစ်ယောက် တာဝန်ကျတဲ့ ရပ်ကွက်နှစ်ခုကို ပိုင်းထားတဲ့ နေရာ
 ဗျ။ သဲပုံးရဲ့ ဒီဘက်မှာ ပုလိပ်တစ်ယောက်၊ ဟိုဘက်မှာ ပုလိပ်တစ်ယောက်၊
 အဲဒီ သဲပုံးကနေပြီး လက်ဝဲဘက်ကို ဆယ်ကိုက်လောက် သွားလိုက်ရင် မီး
 သွေးကျင်းလမ်းကို ရောက်တယ်။ မီးသွေးကျင်းလမ်းဆိုတာက တစ်ဘက်ပိတ်
 လမ်းကြားကလေး၊ လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ကုန်လှောင်ရုံကြီးတွေ
 ရှိ နောက်ကျောရှိတယ်။

အဲဒီလမ်းထိပ်အဆုံးမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင် ရှိ
 တယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က အလင်းဆိုင်ခင်ဗျ။ အဲဒီနားမှာ စာပုံနှိပ်တိုက် ကြီး
 နှစ်တိုက်လောက်ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီက အလုပ်သမားတွေ လာလာပြီး လက်
 ဖက်ရည် သောက်တတ်ကြတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကတော့ တရားဝင်
 ဗန်းပြထားတဲ့ အလုပ်ပေါ့လေ။ အမှန်ကတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဟာ ဒိုနီ
 ဗန်ရဲဋ္ဌာနချုပ်ဗျ။ သူ့ ဒုစရိုက်ဋ္ဌာနချုပ်၊ ဂျိုးဇက်ဖင်းက အဲဒီဆိုင်မှာ ဆိုင်ထိုင်
 ရတာခင်ဗျ။ ကောင်မလေးခမျာမှာ တစ်နေ့လုံး ဆိုင်ထိုင်ရတာ ခင်ဗျ။ သူ့ကို
 ကြည့်လိုက်ရင် အဲဒီမှာချည်းပဲ အမြဲတမ်း ငုတ်တုတ်တွေ ရတယ်'

အုတ်က စကားရုပ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် သူပြောသည့် စကား
 များကို နားထောင်ရင်း ပူလောင်အိုက်စပ်သည့်ညွှံ့ကိုပင် နေ့လျော့သွားကာ
 သူပြောသည့် ဆိုင်ထိုင်ကောင်မလေး ဂျိုးဇက်ဖင်းကို မြင်ယောင်နေခဲ့သည်။

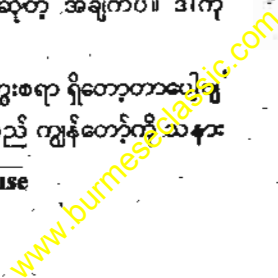
ခဏကြာလျှင် အင်စပက်တော်အုတ်သည် စကားကို ဆက်ပြော
 နေသည်။

'အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အပေါ်ထပ် ထပ်ခိုးကလေး တစ်ခု ရှိ
 တယ်ဗျ။ ဒုတိယ အထပ်မှာ ဆိုပါတော့။ အဲဒီ ကျွန်တော့်တို့ မိတ်ဆွေကြီး
 ဒိုနီဗန်က ညနေဆိုရင် အဲဒီမှာ စခန်းချတယ်။ သူ့မှာလည်း သူ့အပေါင်း
 အသင်းနဲ့ သူဆိုပါတော့လေ။ ဒီတော့ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ အလစ်ဝင်ဖမ်း
 ရမှာပဲ'

အင်စပက်တော်အုတ်သည် သူဆွဲထားသည့် ပုံကြမ်းကို ငုံ့ကြည့်
 နေ၏။ ထိုနောက် သဲပုံးလုပ်ထားသည့် ခုံနှင့် တစ်ပေအကွာလောက်တွင်
 နေထိုင်ပြီးလျှင် မြေဖြူနှင့် ပိုင်းပြလိုက်ကာ

'ဂျွန်နီ သေနေတဲ့ နေရာက ဒီနားမှာဗျ။ ပုလိပ်က ဒီနေရာတည့်တည့်
 တွင်နေတယ်။ အဲဒီကနေပြီး ဂျွန်နီဟာ လမ်းမတစ်မီးတိုင်နားရောက်တော့
 ညိုင့်တီးယိုင်တိုင် ဖြစ်ပြီး လဲကျသွားတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ သူက
 ဒီဘက်ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရပ်နေတဲ့ ပုလိပ်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး သူနာပြုကားတစ်
 ကို ခေါ်လိုက်တယ်။ ဒီအထိတော့ ပြဿနာ ဘာမှ မရှိသေးပါဘူး။ လွယ်
 ပဲတယ်။ ဒါပေမယ့် စဉ်းစားစရာ တစ်ချက်ရှိတယ်။ ပထမတစ်ချက် စပစ်
 ထိတ်တုန်းက ဒိုနီဗန်ဟာ ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ ဘယ်နားကနေပြီး ပစ်တာ
 ထဲဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက လမ်းထဲမှာ ပုလိပ်နှစ်ယောက် ရှိနေ
 ထယ်နော်၊ ဒါကို ခင်ဗျား သတိထားပါ။ သေနတ်ပစ်မှု စဖြစ်တဲ့ အချိန် တုန်းက
 နဲဗားစထရိုလမ်းက ပုလိပ်တစ်ယောက်က ကုန်လှောင်ရုံကို ပတ်ပြီး
 ဖတ်တရောင် လှည့်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖိလစ်ကုတ်လမ်းက ပုလိပ်ကတော့
 အနားတစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေတယ်။ အချင်းဖြစ်တဲ့ နေရာနဲ့ ကိုက်လေးဆယ်
 လောက်ပဲ ဝေးတယ်။ ဂျွန်နီ လဲကျသွားတာကို သူပဲ မြင်လိုက်တာပဲ။ ဒါပေ
 မယ့် သေနတ်ပစ်သံတို့ ဘာတို့တော့ မကြားလိုက်ရဘူးတဲ့။ ကဲ . . . ဒီတော့
 ဂျွန်တော်သိချင်တာက သေနတ်ကို ဘယ်က ပစ်လိုက်တာလဲ၊ လမ်းတစ်ခု
 ထဲမှာလည်း ပုန်းကွယ်ရာဆိုလို့ တစ်နေရာမှ မရှိဘူး။ ဒိုနီဗန်ဟာ လက်ဖက်
 ရည်ဆိုင်ထဲက ဘယ်တုန်းက ထွက်လာလဲ၊ ဘယ်လို ထွက်လာခဲ့သလဲ၊ ပြီး
 တော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကို ပြန်ရောက်သွားတာလဲ၊
 ထမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာရှိတဲ့ ကုန်လှောင်ရုံ နဲ့ရုံကြီးတွေက ကွန်ကရစ်
 နံရံ အထူကြီးတွေဗျ။ ဘေးက တွယ်ပြီးတက်လာလို့လဲ မရဘူး။ အမိုးပေါ်က
 ထက်လာဖို့ဆိုတာကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကုန်လှောင်ရုံ အမိုးကြီးတွေက
 အမြင့်ကြီးတွေ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က အသက်ကယ်လှေကလေး လိုဖြစ်
 နေပြီး ကုန်လှောင်ရုံကြီးတွေက ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးတွေလို ဆိုတော့
 အထိနယ်လုပ်ပြီး ဂျွန်နီကို သေနတ်နဲ့ ပစ်သလဲဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒါကို
 ဂျွန်တော် စဉ်းစားလို့ မရဘူး'

'ဒါကတော့ သူပစ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ပဲတွေးစရာ ရှိတော့တာပေါ့ဗျ
 ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ အုတ်သည် ကျွန်တော့်ကို သနား

သလို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ

ဒိုနိုဗန်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးထဲမှာ သေနတ်ကိုင်တာဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒိုနိုဗန်ဟာ နယူးယောက်မှာ သူ့ဂိုဏ်းသားတွေနဲ့အတူ ထောင်ငါးနှစ်ကျခံဖူးတယ်။ အဲဒီလို အမှုတစ်ခု ကျူးလွန်ပြီးတယ်ဆိုရင် ဒိုနိုဗန်ဟာ တော်တော်လေး ငြိမ်ကျသွားပြီး ဘာမှလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မလုပ်တော့ဘူးတဲ့။ ဂျွန်နီက သူ့ဂိုဏ်းသားတွေထဲက တစ်ယောက်လေး၊ ဒီတုန်းမှာ ဂျွန်နီက တောင်မလေးနဲ့ဖြစ်ရော၊ ဖြစ်ရုံတင် မကဘူး၊ ဂိုဏ်းကိုလည်း ကလန်ကဆန် လုပ်လာတာကိုး၊ ဒီတော့ ဒိုနိုဗန်ဘက်က နေပြီး ကြည့်ရင် သူ့မှာ နှစ်ထပ်ကွမ်း အစော်ကား ခံရသလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ ကောင်မလေးကိုလည်း အလှခံလိုက်ရသေးတယ်။ သစ္စာဖောက်တာကိုလည်း ခံလိုက်ရသေးတယ်ဆိုတော့ နာမယ်ဆိုရင်လည်း နာစရာပေါ့'

အုတ်က ဓဏရုပ်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

'ဒီတော့ ဒိုနိုဗန်ဘက်ကနေပြီး ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဂျွန်နီကို အပြတ်ရှင်းရမှာပဲ။ မရှင်းဘဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ခု ရှင်းမလား၊ နောင်ရှင်းမလား၊ အချိန်ကိုပဲ ရွေးရမှာပဲ။ သူ့ဂိုဏ်းသားတွေ အားလုံးကလည်း ဂျွန်နီကို ရှင်းမယ်လို့ မျှော်လင့်နေကြတယ်။ ဒီပြင် ဂိုဏ်းတွေကလည်း ဂျွန်နီကိစ္စကို သူဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ ဒိုနိုဗန်ကလည်း ဂျွန်နီဆိုတဲ့ ကောင် နောက်တစ်ခါ ဆိုင်ထဲကို လာရဲလာကြည့်။ အဲဒီအခေါက်ဟာ ဆိုင်ကို သူနောက်ဆုံး အခေါက်လာတာ ဖြစ်ရစေမယ်လို့ ကြိမ်းထားတယ်။ ဒါနဲ့ မနေညဉ့်တုန်းကတော့ ဂျွန်နီကလည်း ရောက်လာတယ်။ ဂျွန်နီကို မြင်တော့ ကောင်မလေးက မြန်မြန်ထွက်သွားဖို့ ပြောတယ်။ ဒီတွင် ဂျွန်နီလည်း လမ်းကြားကလေးထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။ လမ်းချိုးရောက်တော့ ကွေ့ပြီး လမ်းမအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီလို လျှောက်လာတုန်းမှာ ဒိုနိုဗန်က ပစ်သတ်တာပဲ။ ဒီမှာ ကင်ပီယန် တစ်ခြားနည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီနည်းပဲ ဖြစ်ရမှာပဲ။ ဆရာဝန်ကတော့ ပွဲချင်းပြီး သေတာပဲဖြစ်ရမယ်တဲ့။ သေသူဟာ ကျည်ဆန်မှန်ပြီး သုံးလေးလှမ်းအပြင် မလျှောက်နိုင် တော့ဘဲ လဲကျသွားတာတဲ့။ နောက်ကျော တည့်တည့်ကို ကျည်ဆန်မှန်သွား တာတဲ့။ သေနတ်ကျည်ဆန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဒိုနိုဗန်ရဲ့ သေနတ်ကျည်ဆန် ပဲ။ ခုထက်ထိတော့ သေနတ်ကို ရှာလို့ မတွေ့သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်

တို့ လိုချင်နေတဲ့ သေနတ်မျိုး သူ့ဆီမှာ တစ်လက်ရှိမှာ သေချာပါတယ်။ ဒုက္ခနဲ့တော်တို့မှာ အရေးကြီးဆုံး သက်သေအထောက်အထား လိုနေတယ်။ ဒိုနိုဗန်ဟာ ဘယ်နေရာမှာ ရပ်နေပြီး၊ ဘယ်လို ပစ်လိုက်သလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ သက်သေ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရပြီဆိုရင် ဒိုနိုဗန် ကို ကျွန်တော်တို့ ဆောက်ဖမ်းလိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တယ်'

ကင်ပီယန်သည် သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မျက်မှန်နောက်မှ မျက်လုံးများသည် တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ တွေးတောသည့်ဟန်ပေါ်နေသည်။

'ဒီအချိန်မှာ ဒိုနိုဗန် မရှိဘူး။ တစ်ခြားကို သွားနေတယ်လို့ တွက်သလား'

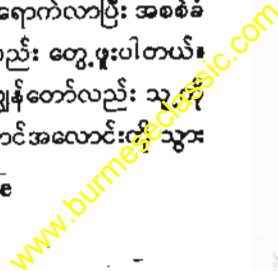
အုတ်က ပခုံးကို တွန့်လိုက်ရင်း

'ဟင့်အင်း၊ ဒိုနိုဗန်ဟာ တစ်ချိန်လုံး အပေါ်ထပ်က အခန်းကလေးထဲမှာ ရှိတယ်။ ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူးလို့ ထွက်ထားတယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ တစ်လျှောက်လုံး ထွက်နေတယ်။ သူ့ကို သတိဦး၊ ကောင်မလေးကတော့ ခြောင်းထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ ထွက်မှာပဲ။ သေကာနီး သွားစစ်ရင် ထည်း ဒီအတိုင်းပဲ ထွက်မှာပဲ။ သူ့နဲ့ကြိုက်တဲ့ ငနဲက အသတ်ခံရလို့ ပူပူ နွေးနွေးကြီးပဲ ရှိသေးတယ်။ ကောင်မလေးက ဒီလို ထွက်ရက်တာကတော့ အံ့ဩလို့ မဆုံးဘူးဗျာ၊ တကယ်ပဲ၊ အေးလေ၊ သူလည်း သူတို့ ဂိုဏ်းရဲ့သစ္စာ ထို စောင့်ရတာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့။ အကြောင်းရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ တစ်ခု တော့ နှိတ်တယ်ပေါ့ဗျာ၊ သူ့ကို ဘာမှ မမေးရသေးခင်မှာ သူက ဒိုနိုဗန်ဟာ တစ်ချိန်လုံး အပေါ်ထပ် အခန်းကလေးထဲက ဘယ်ကိုမှ မသွားပါဘူးလို့ ပြောတာကတော့ နည်းနည်း လွန်တာပေါ့'

'ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့က မစစ်ဆေးဘဲနဲ့ သူကိုယ်တိုင်က စပြီးပြောတာလား'

ဟု ကင်ပီယန်က မေးလိုက်သည်။ အုတ်က ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်၏။ သေးငယ်ပြာလဲ့သည့် သူ့မျက်လုံး များသည် တောက်ပလာကြသည်။

'အစစ်ခံတာမှာ ဂတ်ထဲကို အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး အစစ်ခံတာ ခင်ဗျ။ ပြောတာမှ ဒီလိုဟာမျိုးကို ကျွန်တော်လည်း တွေ့ဖူးပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ တော်တော်နဲ့လုံးနာတယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ဆော်ငေါက်ပြီး သွား... ရင်ခွဲရုံမှာ ရှိတဲ့ နင်အကောင်အလောင်းတို့ သွား

၁၀၀ မြသန်းတင့်

ကြည့်ချည်ဦး၊ ကြည့်ပြီးမှ နင့်ထွက်ချက်ကို ပြန်အစစ်ခဲလို ပြောလွတ်လိုက်တယ်

‘ခင်ဗျားကလည်း ရက်စက်လိုက်တာဗျာ၊ ဒီတော့ ကောင်မလေးက ဘာပြန်ပြောသလဲ’

‘အို . . . ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ ငိုယိုနေတာပေါ့၊ ထားပါလေ၊ ဒါက ဒီလောက် စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းပါဘူး။ ဂျိုးဇက်ဖင်းလို ကောင်မလေးတွေ ဘာလုပ်လုပ် မလုပ်လုပ် အရေးမကြီးပါဘူး။ သူလည်း သူတို့ကို ကာကွယ်ရမှာပေါ့၊ သူက ဒီလောက်ပြောနေလို့ ခု ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို စကားထဲ-ထည့်ပြောနေရတာ၊ နို့မို့ရင် ပြောစရာတောင် လိုမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အရေးကြီးတာက ဒီနို့ဗန်ပါ။ ခု ကျွန်တော်သိချင်တာက ဒီနို့ဗန် ဘယ်ကနေပြီး ဘယ်လိုလုပ် ပစ်သလဲ ဆိုတာပဲ သိချင်တယ်’

တယ်လီဖုန်းမြည်လာသဖြင့် အုတ်က ကျွန်တော်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။

‘ကျွန်တော်ဆီကို လာတာထင်တယ်။ ဓဏနေဦးဗျာ၊ ကျွန်တော်နားထောင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ဂတ်စာသင်ကြီးကို ခင်ဗျား ဖုန်းနံပါတ် ပေးခဲ့ တယ်’

အုတ်သည် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်၍ နားထောင်လိုက်သည်။
တယ်လီဖုန်းကို နားထောင်ရင်း သူ့မျက်နှာထားသည် ပြောင်းသွား၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။
အတန်ကြာ နားထောင်နေပြီးနောက် အုတ်က

‘အင်း ဟုတ်လား။ ဘယ်ဟာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရပါတယ်။ ဟုတ်လား၊ ဟင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လုပ်တာလဲ၊ ဘာ၊ ဟုတ်လား၊ အင်း ငါထင်သားပဲ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ’

အုတ်၏ မျက်နှာသည် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်ဟန်ကို ပြနေ၏။

ခပ်စောစောက သတင်းတစ်ခုကိုရ၍ တအံ့တဩ ဖြစ်နေစဉ် နောက်ထပ် သတင်းတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ပို၍ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားဟန် ရှိ၏။

‘ဘာရယ်၊ ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါကွာ၊ မသေချာဘဲနဲ့ မပြောပါနဲ့၊ တစ်ဖက်မှလူက ဆက်ပြောနေသည်။ နားခွက်ထဲမှ လာနေသည့်

နှစ်တစ်ရာ ကမ္ဘာ့စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ ၀၁၁

သူ့အသံကို သဲ့သဲ့ကလေး ကြားနေရ၏။ အင်စပက်တော် အုတ်မှာကား ဇီဝတိုသည်ထက် တိုလာခဲ့လေပြီ။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ နားလည်ပြီ၊ ရူးနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ အေးလေဗျာမှာပေါ့၊ ပုံထုဇဉ်ဆိုတာ အရူးချည်းပဲ မဟုတ်လား’

အုတ်သည် ပါးစပ်မှ တစ်ချက် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီးနောက် အယ်လီဖုန်းကို ချိတ်လိုက်သည်။

‘ဘာလဲဗျ၊ ခုထက်ထိ ဒီနို့ဗန်ဟာ ထပ်မံအခန်းလေး ထဲမှာ ရှိနေတယ်လို့ ထွက်နေတုန်းပဲလား’

ဟု ကင်ပီယန်က မေးလိုက်၏။
‘ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အောက်ထပ်မှာရှိတဲ့ ပုံနှိပ်တိုက် အလုပ်သမားနှစ်

ယောက်ကလည်း ဒီနို့ဗန်ဟာ အဲဒီနေ့ညက တစ်ညနေလုံး အပြင်မထွက်ဘူး ထို့ ကျမ်းကျိန် ထွက်ထားကြတယ်၊ ပုံနှိပ်တိုက် အလုပ်သမားတွေကတော့ ဇီဝဓာတ်အရ ကျန်းကျန်းမာမာ လူတွေပါ။ သူတို့ ထွက်ချက်တွေက အားထိုးရမှာပါ။ ဒါပေမယ့် သူတို့တစ်တွေ ဘယ်လိုပဲ ထွက်ထွက် ဂျွန်နီကိုသတ်ဓာကတော့ ဒီနို့ဗန် သတ်တာပါပဲဗျာ။ ဒါတော့ သေချာတယ်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ ရသလောက်ဆိုရင် ဒီနို့ဗန်ဟာ ကုန်လှောင်ရုံကြီးတစ်ခုရဲ့ ထောင့်ခွေးကနေပြီး လှမ်းပစ်တာဗျ။ ဗျို့ ကင်ပီယန်၊ ဘယ်လိုလုပ် ပစ်နိုင်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်စမ်းဗျာ’

ဟုလှမ်းပြောလိုက်၏။ အဖြေ မဖော်နိုင်သဖြင့်လည်း အနည်းငယ် ချွတ်နေပုံရသည်။

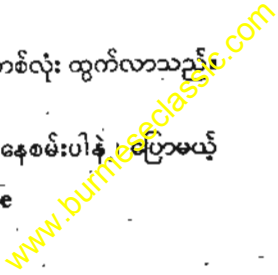
‘ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ ရသလောက်တော့ နှစ်မျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ’
‘ဒါဖြင့်လည်း မြန်မြန် ပြောစမ်းဗျာ၊ နိဒါန်းတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ က ဆိုစမ်း’

ဟုပြောရင်း မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။ ကင်ပီယန်က ချောင်းဆိုးလိုက်ပြီး

‘တစ်ချက်က အပူရှိန်ဗျာ၊ နောက်တစ်ချက်က ခင်ဗျားတို့ ကွန်ကရစ် တုန်လှောင်ရုံ နံရံကြီးတွေဗျာ’

အင်စပက်တော် အုတ်က ပါးစပ်မှ ဆဲလုံးတစ်လုံး ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် ကင်ပီယန်ကို တောင်းပန်၏။

‘ကဲ ပါဗျာ၊ အပူရှိန်တွေ ဘာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ပြောမယ့်

၁၂၀ မြသန်းတင့်

ကိစ္စကို မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ။ ကွန်ကရစ်နံရံတွေက ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကင်ပီယန်သည် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ရေးထားသည့် မြေပုံဖယားကွက်ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

‘ဟောဒီမှာ ကုန်လှောင်ရုံထောင့်ဗျ၊ လက်ဝဲဘက်ကတော့ ဂျွန်နီလဲကျ သေဆုံးသွားတယ် ဆိုတဲ့ လမ်းမီးတိုင်ရယ်၊ အဲဒီအတိုင်း လက်ဝဲဘက်ကို ဆက်လျှောက်သွားလို့ရှိရင် ပုလိပ်တစ်ယောက်၊ နဲနားစထရိုလမ်းကြားထဲ ကို ဝင်ပြီး ကွက်လပ်တစ်ခုကို သွားကြည့်နေတယ်။ သူ့ကို လမ်းမကနေ ကြည့်ရင် မမြင်ရဘူး။ သူကလည်း မမြင်နိုင်ဘူး။ လက်ယာဘက် မီးသွေး ကျင်းရဲ့ လက်ယာဘက်မှာလည်း ပုလိပ်တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဒီတော့ တွေး ကြည့် ရင် လူသတ်သမားဟာ ကွန်ကရစ်နံရံကြီးနစ်ဖက်နဲ့ ပုလိပ်နစ်ယောက် ရဲ့ကြားမှာ ရောက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီကြားထဲမှာ ရှိရမယ်လို့ တွက်နိုင် တယ်’

ကင်ပီယန်သည် အင်စပက်တော်အုတ်ကို မရဲတရဲဖြင့် လှမ်းကြည့် လိုက်၏။

‘ဒီတော့ ပုလိပ်တစ်ယောက်ဟာ နံရံကြီးတစ်ချပ်လို့ စိတ်ချရတယ် ဗျ၊ အဲ ပုလိပ်တစ်ယောက်ဟာ နံရံကြီးတစ်ချပ်လို့ စိတ်မချရတဲ့အခါ တစ်ခါတလေ ရှိတတ်တယ်။ အပူရှိန် သိပ်ပြင်းတဲ့ အချိန်မျိုးကျတော့ ကျွန်တော် တို့ လန်ဒန်ပုလိပ်ဟာလဲ နံရံကြီးတစ်ချပ် မဟုတ်တော့ဘူးဗျ၊ မဟုတ်ဘူး လား’

အုတ်သည် သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် မှေး သွားကြသည်။

‘ဟုတ်တယ် ကင်ပီယန်၊ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်နိုင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်’ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခုံပေါ်တွင် မြေဖြူဖြင့် ဆွဲထားသည့် ဇယား ကို ကြည့်နေကြသည်။ အုတ်က ကိုယ်ကို ကိုင်းကာ လမ်းကျဉ်းကလေးထဲ အဝင်တစ်နေရာကို မြေဖြူဖြင့် ကြက်ခြေခတ်ပြလိုက်၏။

‘အဲဒီနေရာဟာ လမ်းမီးတိုင်ပဲဗျ၊ ကဲ ကျွန်တော့်ကို တယ်လီဖုန်း လှမ်းပေးလိုက်စမ်းဗျာ၊ ကျွန်တော်ဆက်ပြီးသည်အထိ ခဏစောင့်ပါဦး’

အုတ်က စိတ်အားထက်သန်စွာ စကားပြောလျက် ရှိစဉ် ကျွန်တော် တို့က ကင်ပီယန်အား အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းကြည့်ကြသည်။ ကင် ပီယန်က ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ချိုသာနူးညံ့စွာဖြင့်

‘ဟောဒီမှာ သဲပုံးကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ သဲပုံးဟာ ပုလိပ် နှစ်ယောက် တာဝန်ကျတဲ့ နယ်နှစ်ခုကြားမှာ နယ်နိမိတ်ပဲဗျ၊ အဲဒီညက ပု

နှစ်တစ်ရာ ကမ္ဘာ့စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ ၀၁၃

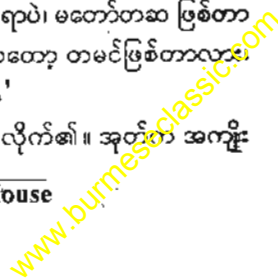
လည်း ပူအိုက်လေတော့ ပုလိပ်မောင်က တော်တော်လေး ပင်ပန်းနေပြီ၊ ဒီ တုန်းမှာ သူ့နယ်ထဲက လမ်းမီးတိုင်အောက်မှာ လူတစ်ယောက် မူးမေ့ပြီး လဲကျသွားတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ပုလိပ်မောင်က စိတ်ထဲမှာ သူ့နယ်ထဲ မှာ ဖြစ်တာမဟုတ်တော့ တာဝန်သိပ်မယူချင်ဘူး။ ဒီတင် လူကလည်း သေးသေးညှက်ညှက်ဆိုတော့ မောင်ကဟာ လဲ ကျသွားတဲ့ လူကို ညှပ်ပုံးရဲတစ်ဖက် လမ်းဓာတ်မီးတိုင်အောက်ကို ရွှေ့မယ်လို့ စိတ်ကူးရတယ်။ ဒါမှ သူ့တာဝန်ကင်းမှာကိုး၊ ဟိုဘက်နယ်ထဲမှာ လဲကျ နေတော့ သူ့တာဝန် မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။ ပုလိပ်မောင်ခရဲတာဝန်ဖြစ်သွား ပြီ၊ ဒီတင် အလောင်းကို ရွှေ့ပြီး တစ်ဖက်ကို သွားထားပြီး ပြန်တော့မလို့ ကုန်းကြည့်လို့နေတုန်းမှာ ပုလိပ် မောင်ခ သူ့ဆီကို ခရောက်လာတယ်။ မောင်ခ ကတော့ ဟိုလူသေနှုတ်မှန်ပြီးသေတယ် ဆိုတာ မသိသေးတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ လည်း ဘာမှထွေထွေထူးထူး မဖြစ်သေးဘူးပေါ့၊ အမှန်ကတော့ လမ်းကျဉ်း ကလေးအဝကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အပေါ်ထပ်ကကြည့်ရင် တည့်တည့်ကြီး မြင်နေရတယ်ဗျ၊ နောက်တစ်နေ့ကျမှ လူသတ်မှုဆိုတာလည်း သိရော ပုလိပ် မောင်ကဟာ သူ့အလောင်းသွားရွှေ့တာကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အသွာ ကလေး ငြိမ်နေလိုက်တယ်။ သူ့တာဝန် ဖြစ်နေပြီကိုး’

အုတ်က တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်ပြီးနောက် ဝမ်းသာအားရဖြင့် .. ‘ပုလိပ်မောင်က ကတော့ ဒီနေ့မနက်ပဲ စွင့်ယူသွားတယ်ဗျ၊ လူ ကတော့ လူဟောင်းပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အလောင်းကို သူပဲ ပထမဆုံး တွေ့တာ ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် သေနတ်ပစ်ခံရတယ်လို့ မထင်ဘဲ အပူမိပြီး သေ သွားတာလို့ ထင်ပုံရတယ်။ သူ့ကို မေးတာစစ်တာတွေ အလုပ်ခံချင်ပုံ မရ ဘူး၊ အစတုန်းက ဒီလို မမြင်ခဲ့ဘူးဗျာ၊ တကယ်ပဲ’

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည် အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်က

‘ဒါဖြင့် ကောင်မလေးကကော ဘယ်ရောက်သွားသလဲ’ အင်စပက်တော် အုတ်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီးနောက် မကျေ မချမ်းဖြင့် မဲ့လိုက်သည်။

‘ကောင်မလေး အဖြစ်ကတော့ သနားစရာပဲ၊ မတော်တဆ ဖြစ်တာ လားတော့ မသိဘူး၊ မြင်လိုက်ရတဲ့ လူရဲ့အဆိုကတော့ တမင်ဖြစ်တာလား၊ မတော်တဆဖြစ်တာလားဆိုတာ ခွဲလို့ မရဘူးတဲ့’ ကျွန်တော်တို့သည် သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ အုတ်က အကျိုး

၁၄ ဝ မြသန်းတင့်

မကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။

ကျွန်တော် ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ကောင်မလေးက တရားခံကို အယ်လီဘိုင် ထွက်ချက်ပေးတုန်းမှာ ကျွန်တော်စာသင်က ကျွန်တော်ကို လှမ်း အကြောင်းကြားလိုက်တယ်လေ၊ ကောင်မလေးဟာ ဒီနေ့ မနက် ရင်ခွဲရုံကို သွားကြည့်ပြီး၊ ပြန်အလာမှာ မော်တော်ကား တစ်စီးအောက်ကို ထိုးလှဲချ လိုက်တယ်ခင်ဗျ၊ ပွဲချင်းပြီးပဲတဲ့'

အုတ်သည် ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်၏။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ် မချမ်းမသာ ဖြစ်နေပုံရသည်။

ဂတ်တဲကို လာတုန်းကတော့ အမှန်အတိုင်း အစစ်ခံဖို့လာတာဖြစ် လိမ့်မယ်ဗျ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ ဂိုဏ်းသားတွေက အပေါ်ထပ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလို့ အထွက်ခိုင်းထားလိမ့်မယ်၊ ကံအားလျော်စွာ အလောင်းက နေရာ ရွှေ့သွားပြီး အခြားတစ်နေရာကို ရောက်သွားတဲ့ အခါကျတော့ ထွက်ချက် ကို အပြင်ခိုင်းလိုက်တယ်။

သူတို့လူ ဒိုနီဇန်ဟာ အပေါ်ထပ်မှာပဲ ရှိတယ်လို့ အထွက်ခိုင်းလိုက် တယ်၊ ဒီတင် ကောင်မလေးလဲ နေရာပြောင်းပြီး ထွက်ရတာပဲ၊ ကံတရားများ တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတယ်နော်၊ အလောင်းက လမ်းကျဉ်းကလေး ထိပ် မှာ ရှိတုန်းက သူတို့လူကို အပေါ်ထပ်မှာ မရှိဘူးလို့ ဘူးခံဖို့ အထွက်ခိုင်း တယ်၊ နောက်ကျတော့ တာဝန်မဲ့တဲ့ ပုလိပ်က အလောင်းကို တစ်နေရာကို ရွှေ့ထားလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ သူတို့လူဟာ ဘယ်ကိုမှ မသွားပါဘူးလို့ အထပ်ခိုးအပေါ်ထပ်မှာ ရှိပါတယ်လို့ ပြင်ပြီး အထွက်ခိုင်းရတယ်၊ ဖြစ်ချင် တိုင်းလည်း မဖြစ်ရဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့'

အုတ်က ကင်ပီယန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အင်း၊ ဒီ တစ်ချို့မှာတော့ ခင်ဗျား တွက်နည်းက လူသဘာဝတွေ ကို ထည့်မထွက်ဘဲ ပုလိပ်မောင်ကနဲ့ မောင်ခကို ကြည့်ပြီး တွက်တာမှန်သွား ပြီဗျား၊ ဗာကယ်လို့သာ သူတို့နှစ်ယောက် ကိုယ့်နယ်ကို တာဝန်သိသိစောင့် ကြတယ်ဆိုရင် ဒီအမှုကို စဉ်းစားရတာ တော်တော်လွယ်မှာပဲ'

ကင်ပီယန်သည် မည်သို့မျှ ဝေဖန်ခြင်း မပြုဘဲ ခပ်မဆိတ်နေလေ၏။

အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ Magery Allingham ၏ The Border Line Case ကို ဖြန့်သည်။

အမေပျောက်မှု

ဇာတ်ဆောင်စုံထောက် မစ္စတာပက်ပါး။
စတင်ပေါ်ပေါက်သည့်နှစ် ၁၉၂၉ ခုနှစ်။

[အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာ ဆာဘောဆီသွန်မဆင်၏ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး ဖင်တိုင်ဇာတ်ဆောင် စုံထောက်မှာ ပက်ပါးဖြစ်သည်။ ၁၉၂၉ ခုနှစ်ထုတ် ညွှန်ကာဆယ် မဂ္ဂဇင်းတွင် ပထမဆုံး ပါဝင်ခဲ့သည်]

ရေစာတစ်ယောက် ပါရီမြို့တွင် ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားမှုနှင့် တော်သက်ပါသည်။ နောက်ထပ် သိရသော သတင်းများအရ အဖြစ်အပျက် အသေးစိတ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

မစ္စက် ဖရေဇာနှင့် သမီးဖြစ်သူ မေရီတို့သည် (အိတလီပြည်) နေပယ် တွန်းသို့ ဆောင်းရာသီ အားလပ်ရက်ခရီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဧပြီလကုန် တွင် နေပယ်မှ ပါရီသို့ လာခဲ့ကြ၏။ မိမိတို့တာရုံသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ သေတ္တာအလုပ်သမားတစ်ယောက်သည် သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို ရထားပေါ် ခုခိုကာ မျက်နှာပြုပြု မုတ်ဆိတ်နီနီနှင့် ရထားသမား တစ်ယောက်ကို ခေါ် သည်။ မြင်းရထားသမားက ထိုသေတ္တာကြီးကို မတင်နိုင်ဟု ငြင်းသည်။ မစ္စက်ဖရေဇာမှာ ပြင်သစ်စကား ကောင်းစွာတတ်သူဖြစ်သည့်အတွက် ထို သေတ္တာကြီးကို တင်ဖို့ပြောရာ နောက်ဆုံး၌ ဖရန်ဒဂါးဆယ်ပြားဖြင့် ဈေး တည်ကြသည်။ ကမ်းဘုံလမ်းရှိ သူတို့တည်းနေကျ တည်းခိုရိပ်သာ တစ်ခု ဖြစ်သော 'သဟာယ' တည်းခိုရိပ်သာသို့ လာခဲ့ကြ၏။ ထို တည်းခိုရိပ်သာမှာ ငွေကြေးများစွာ မတတ်နိုင်သော အင်္ဂလိပ်ခရီးသည်များ မကြာခဏ တည်းခို လေ့ရှိသော နေရာဖြစ်သည်။ တည်းခိုရိပ်သာသို့ ရောက်သည့်အခါတင် သေတ္တာကြီးမှာ ကြီးလွန်းသည့်အတွက် မိမိမြင်းရထား ထိုင်ခုံမှ စပရိန်များ စော့ကုန်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ အနည်းဆုံး ဆယ်ခြောက်ဖရန်ပေးရမည် ဖြစ် ကြောင်းဖြင့် ရထားသမားက တောင်းသည်။ မေရီကလည်း မပေးနိုင်ဟု အတင်းငြင်းကာ နောက်ဆုံးတွင် ဆယ်နှစ်ဖရန်ပေးသည်။ ရထားသမားက အင်္ဂလိပ်များသည် ကပ်စေးနှံကြောင်းဖြင့် တည်းခိုရိပ်သာမှ အစောင့်ကို အော် တွယ်လာစေကာ ပြောနေသည်။

မေရီသည် သူတို့ပြောဆိုနေသည်ကို နားမထောင်တော့ဘဲ တည်းခို ရိပ်သာထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ရာ စည့်ခန်းထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ်တွင် လှဲနေသော မိခင် ဖြစ်သူ မစ္စက်ဖရေဇာကို တွေ့ရ၏။ မေရီသည် တည်းခိုရိပ်သာ မှတ်ပုံတင် စာရင်း အထက်တွင် 'ဒူးဟော့နန်' ဆိုသည့် နာမည်တစ်ခုကို တွေ့ရပြီး အမည်ကို ကျကျနန ရေးထားသည့်အတွက် အရေးကြီးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ် ထောက် ဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်လိုက်မိ၏။

မိမိတို့ အခန်းမှာ တည်းခိုရိပ်သာ အရှေ့ပိုင်းတွင် ဖြစ်၏။ အခန်း နှာ ရှေးခပ်ကျကျ အခန်းတစ်ခု ဖြစ်၍ သစ်သားခုတင် တစ်လုံး၊ တွာကျနေ သော ပန်းရိုက် နံရံကပ်စက္ကူ၊ အမွှေးခပ်တုံးတုံး ကော်ဇောတစ်ချပ်တို့သာ

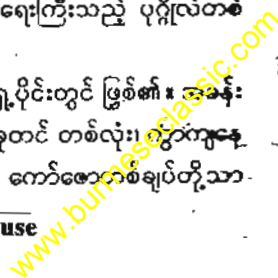
စုံထောက် မစ္စတာပက်ပါး၏ အရည်အချင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သံသ ယ ရှိသည်ဆိုလျှင် မစ္စက်ဖရေဇာ၏ အမှု၌ သူ စုံထောက်ပုံကို ကြည့်၍ ထို သံသယတို့သည် ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် ပြေပျောက်သွားပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ထိုအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏ ပထမကောက်ချက်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ရသည့် တိုင် နောက်ဆုံးတွင်မူ ထိုအမှုကို သူထုတ်ဖော် ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်သည် ရုံးခန်းသို့ ရောက်သွားရာ ပက်ပါး သည် လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထားသည့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဖတ်ရင်း မျက် မှောင် ကုတ်လျက် ရှိပါသည်။ ထိုစာရွက်မှာ ပြင်သစ်သတင်းစာ တစ်စောင် တွင် ပါသည့် သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဘာသာပြန်ထားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ထိုစာရွက်နှင့်အတူ ရှေ့တွင် အမှာစာတိုလေး တစ်စောင်ကိုလည်း တွေ့ရ ပါသည်။ အမှာစာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပက် အခု ကိစ္စမှာ ခင်ဗျားကိုိုင်ရမည့် ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။ မူရင်း သတင်းကို မကြာမီ ကျွန်တော် ပို့ပေးပါမည်။ သို့ရာတွင် ပြင်သစ် ဘာသာ နှင့်ဖြစ်၍ ခင်ဗျား နားလည်ချင်မှ နားလည်ပါမည်

ဝင်စတန်စလက်

မစ္စတာပက်ပါးကို သူ့အပေါင်းအသင်းများက 'ပက်'ဟု အတို ကောက် ခေါ်ကြောင်းကို ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော်သိရပါသည်။ ပူးတွဲပေး ပို့လိုက်သည့် သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းမှာ စကော့အမျိုးသမီး တစ်ဦးဖြစ်သူ မစ္စက်

၁၈ ဝ ပြသနန်းတင့်

ရှိ၏။ သို့ရာတွင် အခန်းမှာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းပင်။ မေရီသည် မိခင်ဖြစ်သူ မစ္စကံဖရေဇာကို လှေကားမှ တွဲခေါ်လာခဲ့ကာ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေစေ သည်။ မစ္စကံဖရေဇာမှာ လွန်စွာ အားကုန်လျက် ရှိသည့် ပုံမျိုးဖြစ်၏။ တည်းခိုရိပ်သာ အလုပ်သမားသည် သေတ္တာကြီးကို မနိုင်တံနိုင် ထမ်းလာကာ ကြမ်းပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။ မစ္စကံ ဖရေဇာမှာ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲရင်း ညည်းတွားလျက် ရှိလေပြီ။ သမီးဖြစ်သူက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် မေးသည့်အခါ တွင် မိမိမှာ အလွန်နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေကြောင်း၊ အိပ်လိုက်လျှင် ကောင်းသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း လေသံသ့သ့လေးဖြင့် ပြောသည်။ သို့ရာတွင် မစ္စကံ ဖရေဇာကို ကြည့်ရသည်မှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲပြီး ရောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မေရီသည် ဆရာဝန်ခေါ်လျှင် ကောင်းမည်ဟုယူဆကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

တည်းခိုရိပ်သာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက မိမိတို့တည်းခိုရိပ်သာမှ ဆရာဝန်တစ်ဦး ရှိကြောင်း၊ သူ့အမည်မှာ ဒူးပွန် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့ တည်းခိုရိပ်သာသို့ ရောက်လာသည့် အင်္ဂလိပ်ဧည့်သည်များ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လျှင် သူ့ကိုပင် ခေါ်လေ့ရှိကြောင်း၊ ငါးမိနစ်အတွင်း ရောက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဒေါက်တာဒူးပွန်ရောက်လာသည်။ ပြင်သစ်ဆရာဝန်များ ထုံးစံအတိုင်း ပုပုပိုင်းပိုင်း ဖြစ်ပြီး ပေါက်ပြား ပုံမှတ်ဆိတ်မွေးကို ညှပ်ထား၏။ မေရီက ဖြစ်ပုံပျက်ပုံကို သူ နားလည် သမျှ ပြောပြသည်။ ဆရာဝန်က မည်သို့မျှ မပြောဘဲ နားထောင်နေ၏။ လူနာကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ . . .

သိပ်စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး၊ ဆေးမှာလိုက်မယ်၊ မင်း ဒီမှာ ထိုင်စောင့်နေ၊ ခု ပြန်လာခဲ့မယ်'

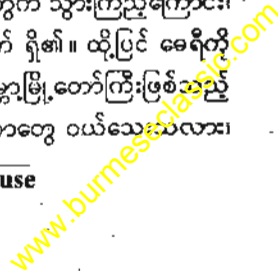
မစ္စကံ ဖရေဇာမှာ အားအင်ကုန်ခန်းလျက် ရှိလေပြီ။ အသက်ရှူနှုန်း မြန်ပြီး ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေသည်။ ဆရာဝန်မှာ တော်တော်နှင့် ပေါ်မလာသေး။ ဤတွင် မေရီသည် စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်လာကာ ဆရာဝန်ခေါ်ရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသည့် လှေကားထိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆရာဝန်မှာ တယ်လီဖုန်းရုံထဲသို့ ဝင်၍ စကားပြောနေသဖြင့် ခေါ်၍မရ။ ဆရာဝန်သည် အရေးတကြီး ပြောနေဟန်ရှိ၏။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးမှာမူ တယ်လီဖုန်းရုံနားတွင် ရစ်ဝဲရစ်ဝဲလုပ်ရင်း နားထောင်နေ၏။ သူ့အမေ အရေးတကြီး မဟုတ်လျှင် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ပျာယာခတ်နေကြသနည်း။ မေရီသည်

ကြည့်ရည် အောင့်အည်း မနေနိုင်တော့။ လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့စဉ် တယ်လီဖုန်းရုံထဲမှ ထွက်ကာ အပေါ်သို့ တက်လာသော ဆရာဝန်နှင့် ဆုံမိကြသည်။ ဆရာဝန်သည် အိပ်ခန်းဆီသို့ တက်လာကာ . . .

'ကလေးမကလည်း မင်းအမေနားမှာ မနော့ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းလာတာလဲ၊ ကဲ နားထောင်၊ ကျုပ်ပြောမယ်၊ သူတို့ ဆေးလာပို့ရင် ကြာနေဇီနဲ့မယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်လိုတဲ့ဆေးကို မင်း မြန်မြန် သွားယူချည်၊ ဟောဒီထိပ်စာအတိုင်းသွား၊ ဟိုရောက်တော့ လိုတဲ့ဆေးကို ပေးလိမ့်မယ်၊ ရရင်ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့၊ မင်းဖို့ ရထား အဆင်သင့် ငှားထားတယ်၊ မင်းအမေကို ထူပုံ စောင့်ကြည့်လိုက်မယ်၊ စိတ်ချသာ သွားပါ၊ မကြာပါဘူး၊ ချက်ချင်း ပြန်ရောက်လာမှာပါ'

သူပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ရုံမှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့။ မေရီသည် လှေကားမှ ပြေးဆင်းလာကာ ရထားဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် လာခဲ့သည်။ နေဝင်သွားလေပြီ။ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကလေးများအတိုင်း ကွေ့ဝတ်မောင်းလာစဉ် မှောင်သည်ထက် မှောင်သွားလေပြီ။ သူပြောသည့်ဆေးဆိုင်ကို တော်တော်နှင့် မရောက်နိုင်သေး။ ရထားသည် ဆိန်းမြစ်ကို ဖြတ်တူးလာခဲ့ကာ နောက်ရပ်ကွက်တစ်ခုမှ လမ်းကြားကလေးအတိုင်း မောင်းလာခဲ့ပြန်သည်။ မေရီမှာ စိတ်ပူစ ပြုလာခဲ့လေပြီ။ ရထားသမားကို မေးသည့်အခါတွင် ရောက်တော့မည်ဟု ခပ်တိုတိုသာ ဖြေ၏။ တိုက်တန်းလျားကြီးတစ်ခု ရှေ့သို့ရောက်သည့်အခါတွင် ရထားသည် ထိုးရပ်လိုက်၏။ ခရီးဝေးသည့်တိုင် ရထားခက မဖြစ်စလောက်သာ ရှိသဖြင့် အံ့သြနေသည်။

မေရီသည် ငါးထပ်အထိ တက်လာကာ တိုက်ခန်းတစ်ခုရှေ့သို့ အရောက်တွင် ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်၏။ တံခါးပွင့်လာကာ ပန်းရိုက်စက်ရုံ ညဝတ်အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူ့ထာမည်ကို သိပြီးဖြစ်သည့်နယ် ဆီးကြိုသည်။ အမျိုးသမီးသည် မေရီကို ခပ်သေးသေး ဧည့်ခန်းကလေး တစ်ခုတည်းသို့ ခေါ်သွားပြီးနောက် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ခိုင်းသည်။ ဆရာဝန်မှာ မကြာခင် ပြန်ရောက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မစ္စကံဖရေဇာ နေထိုင်မကောင်းသည့်အတွက် သွားကြည့်ကြောင်း၊ ပြောဆိုကာ ပါရီ၏ အံ့သြဖွယ်တို့ကို ပြောပြလျက် ရှိ၏။ ထိုပြင် မေရီကို ထည်း ပါရီကို အလျင်က ရောက်ဖူးသလား၊ ကမ္ဘာမြို့တော်ကြီးဖြစ်သည့် ပါရီကို သဘောကျသလား၊ အဝတ်အစားတွေ ဘာတွေ ဝယ်သေးသလား၊

ဆို . . . မဝယ်ရသေးဘူးလား စသည့် လားပေါင်းများစွာ မေးနေသည်။
 ထိုစဉ် တယ်လီဖုန်း လာပြန်သည်။ တယ်လီဖုန်းဆိုသည့်အရာသည် အလွန်
 စိတ်ပျက်စရာကောင်း၍ အနှောက်အယှက်ပေးသည့်အရာ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်
 ပြောကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ အထဲမှ စကားပြောသံများကို တစ်
 ဝက်တစ်ပျက်ကြားနေရ၏။ ဘာ . . . ဘာ၊ ဘယ်အချိန်အထိရယ် . . .
 ဆယ့်တစ်နာရီ ဟုတ်လား၊ ဟုတ်ပြီလေဟု ပြောပြီးနောက် အသံသည်ရပ်
 တန့်သွား၏။ မေရီသည် ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်၍ မိနစ်အတန်ကြာမျှ စောင့်
 နေသည်။ သို့ရာတွင် အိမ်သည်က ပြန်မထွက်လာသေး။ နာရီဝက်ခန့်ကြာ
 သွားသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှ နာရီသည် ရှစ်နာရီကို ပြနေ၏။ မိမိလက်မှ လက်
 ပတ်နာရီကမူ ကိုးနာရီခွဲနေလေပြီ။ အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးက ကြာလှချည့်။ သူ
 နောက်ထပ် မစောင့်နိုင်တော့။ စကားများသည့် အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးကို လည်း
 သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာလေပြီ။ မိမိသည် ထောင်ချောက်တစ်ခုထဲသို့
 ရောက်နေလေပြီလောဟုလည်း စိုးရိမ်စ ပြုလာသည်။ သူသည် အိမ်ရှေ့ခန်း
 သို့ အသာထွက်လာခဲ့ကာ တံခါးကြီးကို တွန်းကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးက
 သော့ ပိတ်လျက်၊ မိမိသည် ထောင်ချောက်ထဲသို့ ကျနေလေပြီ။

'အစ်မကြီး အစ်မကြီး' ဟု ကြောက်ကြောက်ဖြင့် လှမ်းအော်မိသည်။
 ဧည့်ခန်းတံခါးဘေးတွင် တယ်လီဖုန်း စကားပြောခန်းသို့ဝင်သည့် တံခါး မကြီး
 ရှိသည်။ တံခါးကို ခေါက်ကြည့်၏။ ဘာသံမျှ မကြားရ၊ လက်ကိုင် ကို
 လှည့်ကြည့်သည်။ လက်ကိုင်ကလည်း သော့ပိတ်လျက်သား။ တံခါးကို
 တုတ်ခန်းဖွင့်အောင် ထုကြည့်သည်။

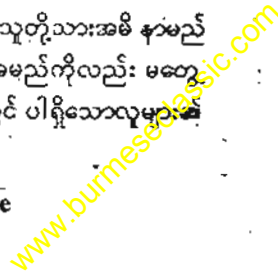
ထိုစဉ် တံခါးသည် ဖြုန်းခနဲ ဖွင့်လာကာ ဒေါသအမျက် ခြောင်း
 ခြောင်းဖြင့် ရပ်နေသော အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ့ကို ပိတ်
 လှောင်ထားသည်လား။ မဖြစ်နိုင်။ သည်အခန်းထဲတွင် မိမိတို့နှစ်ယောက်
 ရှိသည်။ အပြင်ဘက်က တံခါးကို သူလည်း သော့ခတ်ထားဟန်မတူ။ သူ
 လည်း သည်အိမ်ထဲမှာပင် ရှိနေသည် မဟုတ်လော။ အကယ်၍ သော့ခတ်
 ချင်း ခတ်သည်ဆိုလျှင်လည်း အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးမှ အပ မည်သူမျှမဖြစ်နိုင်။
 ဆရာဝန်ပြန်ရောက်လာသည် ဆိုလျှင်မူ မိမိလည်း ပြန်ထွက်နိုင်တော့မည်။
 အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးသည် အိတ်ထဲသို့နှိုက်၍ သော့ရှာနေသည်ကို မေရီမြင်
 လိုက်ရ၏။ ဟုတ်သည်။ မိမိတို့ နှစ်ယောက်တည်း သည်အိမ်ထဲတွင် သော့
 ပိတ်မိနေကြပြီ။ သို့ရာတွင် နေပါဦး။ သူတို့ကို မည်သူက သော့ခတ်သွား

အနည်း။ အဖြစ်အပျက်ကမူ တော်တော် ထူးဆန်းသည်။ အမျိုးသမီးက
 သော့ကို ထုတ်လိုက်ပြီး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက တံခါး
 ပြန်မပိတ်မီ မေရီသည် တံခါးကြားမှ အတင်းထိုးထွက်ကာ လမ်းမသို့
 ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ နောက်မှ 'မတ်ပျိုင်းဇေယျ' ဟု တကြော်ကြော် ခေါ်သံ
 ထို ကြားနေရသည်။

လမ်းမသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် အမေ့အကြောင်း တွေးမိကာ
 နှိုးရိမ်လာပြန်သည်။ မိုးက တဖွဲဖွဲ ကျစပြုလာ၏။ ယာဉ်ရထားဆို၍လည်း
 တစ်စီးမျှ မမြင်။ မြေကျင်သွားနေသည့် လမ်းသွားလမ်းလာတို့ကိုပင် တစ်
 သောက်မှ မတွေ့ရ။ တိတ်ဆိတ်၍ လူ့နက်င်းမဲ့နေသည့် လမ်းများကို တစ်
 လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် လျှောက်လာခဲ့၏။ ခဏကြာလျှင် ယာဉ်ရထားတစ်
 စီး မီးရောင်ကို မြင်လိုက်ရပြီး ရပ်သွားကာ ခရီးသည်များ ဆင်းနေသည်ကို
 မြင်ရသည်။ ရထားပြန်ထွက်ခါနီးတွင် မေရီသည် နောက်မှ ပြေးလိုက်ကာ
 ရထားပေါ် အတင်းတက်လိုက်၏။ ရထားက အငှားယာဉ် ဖြစ်၏။ မေရီ
 သည် သူ့တည်းခိုရိပ်သာ လိပ်စာကို ပေးလိုက်ပြီးနောက် ရထားထဲတွင်
 နောက်မှိုကို မှီ၍ ထိုင်လိုက်သည်။ မည်မျှ ကြာကြာသွားရဦးမည် မသိသေး။
 လမ်းမကြီး နှစ်လမ်း၊ တံတားတစ်ခု၊ ကွန်ကော့ရပ်ကွက်၊ ကန်ဘုံလမ်း၊
 ထို့နောက် ငါးမိနစ်အတွင်းတွင် မေရီသည် သူ့တည်းခိုရိပ်သာသို့ ပြန်ရောက်
 သွား၏။

တည်းခိုရိပ်သာ တံခါးခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်သည်။ တည်းခို
 ရိပ်သာ အလုပ်သမား တစ်ယောက် ရောက်နေပြီ။ စောစောက သူထွက်လာ
 ခဲ့က အလုပ်သမား မရှိတော့။ အလုပ်သမားက ကိစ္စကို မေးသည်။ သူက
 အခန်းသို့ ပြန်မည်ဟု ပြောသည်။ အလုပ်သမားက ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ပြီးနောက်
 သူ့အမည်ကိုမေး၏။ မေရီဖေရော့။ မှတ်ပုံတင်ပြီးသား ဟုတ်မဟုတ် မေး သည်။
 'ဟုတ်တယ်၊ မှတ်ပုံတင်ပြီးသားပါ'
 'ဒါဖြင့် မှတ်ပုံတင် စာရင်းကို ကြည့်ဦးမယ်၊ အခန်းကို သူလိုက်ပြ
 ခယ်'

ဟုဆိုသည်။ သို့ရာတွင် မှတ်ပုံတင်ထဲတွင် သူတို့သားအမိ နာမည်
 ထိုလည်း မတွေ့။ သူတို့အထက်က ဒူးဟော့နဲ့၏ အမည်ကိုလည်း မတွေ့
 ရ။ ထိုစဉ်က သူတို့နှင့်အတူ စာတစ်မျက်နှာတည်းတွင် ပါရှိသောလူများ၏
 အမည်ကိုလည်း မတွေ့ရ။

၂၂ ဝ မြသန်းတင့်

'ဒါဟာ သဟာယ တည်းခိုရိပ်သာ မဟုတ်လားရှင်'
'ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား တည်းခိုရိပ်သာ မှားလာပြီ ထင်တယ်'
မေရီသည် အောက်ခန်း ပတ်ပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
အတူတူပင်။ မိမိ၏အခန်းမှာ ပထမထပ် အခန်း နံပါတ် ၄ ဖြစ်ကြောင်း
ပြောလိုက်၏။

အလုပ်သမားက အခန်းစာရင်းကို လှန်ကြည့်လိုက်ရင်း...

'အခန်း နံပါတ် ၄ မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး ခင်ဗျ'

'ဒါဖြင့် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို ခေါ်ပေးပါရှင်'

ထိုကိစ္စမှာ လုံးလုံး မဖြစ်နိုင်။ အချိန်မတော်ကြီး အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို
အိပ်ရာမှ နှိုးပေးလျှင် သူ အလုပ်ပြုတ်လိမ့်မည်။ မတ်မီရင်ဇယ်သည် တည်း
ခိုရိပ်သာ မှားပြီးလာဟန် တူကြောင်း၊ တည်းခိုရိပ်သာကို သိုက်ရှာသည်က
ပိုကောင်းလိမ့်မည် ထင်ကြောင်း၊ တစ်ဖက်လမ်းမှ တည်းခိုရိပ်သာ တစ်ခု ခု
ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ကြောင်း...။ သို့ရာတွင် မေရီကလည်း အလျှော့ မပေး။
အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို ခေါ်မပေးနိုင်လျှင် မိမိဘာသာ သွားခေါ်မည်ဖြစ် ကြောင်း၊
သို့မဟုတ်လျှင်လည်း အခန်းတိုင်းကို လျှောက်ကြည့်မည်ဖြစ် ကြောင်း
ပြောပြသည်။ ထိုအခါတွင်မှ အလုပ်သမားသည် လေးတံလေးကန် ဖြင့်
ထွက်ခွာသွား၏။

ထိုစဉ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အမျိုးသမီးသည် ညဝတ်အင်္ကျီကြီး ဖိုးရီးဗား
ယား၊ ဆံပင်ကောက်သည့် ဆံညပ်တွေကို တွယ်ထားလျက်ဖြင့် အပြင်သို့
ရောက်လာသည်။ ခပ်စောစောက သူတွေ့ခဲ့သည့် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အမျိုး
သမီးပင် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာက ခပ်တင်းတင်း၊ စကားပြောက ဆောင့်အင့်
အင့်။

'ဘာကိစ္စလဲ'

'ရှင် ကျွန်မကို သိပါတယ်နော်၊ ကျွန်မ အမေဆီ သွားချင်လို့ပါ'
အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက သူ့စကားကို နားမလည်သလို ကြည့်နေသည်။
'ရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါ၊ ရှင်ကိုလည်း ကျွန်မ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ

ကလား'

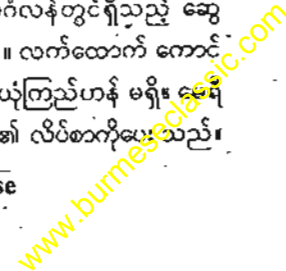
မေရီက ရှင်းပြသည်။ ဧည့်မှတ်ပုံတင်စာရင်းကို ပြန်ကြည့်၏။ အမျိုး
သမီးက သူ ပြောသည်စကားများကို တစ်လုံးမျှ နားမလည်ကြောင်း၊ ထိုနေ့
ညနေကလည်း တည်းခိုရိပ်သာသို့ မည်သည့်ဆရာဝန်ကိုမျှ မခေါ်ကြောင်း၊

မိမိတို့ထံ လာရောက်တည်းခိုသူများထဲမှ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သူဆို၍လည်း
တစ်ယောက်မျှ ရှိသည်ဟု ပြောသံမကြားရကြောင်း၊ သို့ရာတွင် တည်းခိုရိပ်
သာမှားလာပြီး အချိန်လင့်နေသည့်အတွက် ယခု တစ်ညကိုမူ တည်းခိုခွင့်
ပြုမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မနက်လင်းသည့်အခါတွင် ဗြိတိသျှ ကောင်စစ်ဝန်ရုံး သို့
သွား၍ တိုင်သင့်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။

သို့ဖြင့် မေရီသည် ဒုတိယ အထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းကို ရသည်။
အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည့်အခါ၌ မေရီသည် ဖယောင်းတိုင်
တစ်ထိုင်ကို ကောက်ယူကာ အခန်းမှ အသာလစ်ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် သူ့အမေ
တို့ ရှာရန် အောက်ဆုံးထပ် အခန်းနံပါတ် ၄ သို့လာခဲ့သည်။ အခန်းနံပါတ်
ဗူးကို တံခါးပေါ်တွင် ရေးထား၏။ အခန်းထဲသို့ ဝင်ကြည့်သည်။ သူတို့
နေခဲ့သည့် အခန်းမဟုတ်။ ဟောင်းနွမ်းနေသော နံရံကပ်စက္ကူပေါ်တွင် နင်း
ဆီဝန်းပွင့်ကြီးတွေ မရှိ။ နံရံကပ် စက္ကူများမှာ အပြာပိန်း ပြောင်စက္ကူများ
ဖြစ်သည်။ ခုတင်ကလည်း သစ်သားခုတင်မဟုတ်။ နောက်ဆုံးပေါ် ကြေး
ခုတင်ကြီး ဖြစ်သည်။ ကြမ်းခင်း ကော်စောကလည်း အဟောင်း မဟုတ်။
အသစ်စက်စက်ကြီး။ မျက်နှာသစ်ခွက်ကလည်း အပေါ်တွင် ကျောက်ဖြူသား
အုပ်ထားသည့် မဟော်ဂနီမျက်နှာသစ်ခွက်။ ပန်းကန်၊ လက်ဖက်ရည်ကရား
သည်တို့ကလည်း မတူ။ စားပွဲကွဲလားထိုင်တွေကလည်း မတူ။ သူတို့နေ
ခဲ့သော အခန်း မဟုတ်သည်ကမူ သေချာသည်။

မေရီ အကြီးအကျယ် မော်သွား၏။ မေရီသည် သူ့အခန်းသို့ ပြန်
လာကာ မောမောဖြင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။ မနက်လင်းသည့်အခါ သူ့အခန်း
သို့ ကော်ပီရောက်လာ၏။ အခန်းခပေးရင်း အောက်သို့ ဆင်းသည့်အခါတွင်
သူ့အိတ်ထဲ၌ အကြွေတစ်ပြားမှ မရှိ။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အမျိုးသမီးသည် မနေ့
ညက တိုတိုတောင်းတောင်း ဆက်ဆံခဲ့မိသည်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဟန်
ဖြစ်၏။ ယနေ့ မနက်တွင်မူ သာသာကြည်ကြည် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး။

ဆယ်နာရီခွဲတွင် မေရီသည် သူ့အဖြစ်အပျက်ကို ဗြိတိသျှ လက်
ထောက်ကောင်စစ်ဝန်ကို ပြောပြလျက် ရှိ၏။ လက်ထောက် ကောင်စစ်ဝန်
ကလည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ အကောင်းဆုံးမှာ အင်္ဂလန်တွင်ရှိသည့် ဆွေ
မျိုးနွားကို အကြောင်းကြားပါဟုသာ ပြောနိုင်သည်။ လက်ထောက် ကောင်
စစ်ဝန်ကို ကြည့်ရသည်မှာ သူ့ပြောသည်စကားကို ယုံကြည်ဟန် မရှိ။ မေရီ
က တင်ဆင်တန်ရပ်ကွက်ရှိ သူ့ဦးလေး တစ်ယောက်၏ လိပ်စာကိုပေးသည်။

လက်ထောက်ကောင်စစ်ဝန်က သူတို့ရုံးမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တစ် ယောက်နှင့် သူ့ကို မိတ်ဆက်ပေး၏။ ထိုလူက သူ့ ဇနီးကို ခေါ်ကာ မေရီ ကို နေ့လယ်စာ စားရန် ခေါ်သွား၏။ ထိုလူမှာ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှ ဆရာဝန် ဖြစ်ပြီး သူ့ စိတ်မှန် မမှန်ကို အကဲခတ်ကြည့်ဟန် တူ၏။ သူ့ အဖြစ်အပျက် ကို ပြန်ပြောသည့်အခါတွင် ယုံကြည်သူဆို၍ ဆရာဝန်ကတော်တစ်ယောက် သာ ရှိသည်။ ဆရာဝန်ကတော်က သူ့ကို လက်ထောက် ကောင်စစ်ဝန်နှင့် ထပ် အတွေ့ခိုင်းပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် တည်းခိုရိပ်သာသို့ လိုက်ပို့မည်ဟုဆို သည်။ ကောင်စစ်ဝန်က အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို တွေ့ပြီးနောက် အကျိုး အကြောင်းကို ရှင်းပြကာ ဟည်းခိုရိပ်သာ အစေခံများကို မေးမြန်းစစ်ဆေး ကြည့်လိုကြောင်း ပြောသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက သက်ဆိုင်ရာ ပုလိပ်ဘက်မှ အရာရှိများပါလျှင် ခွင့်ပြုမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် သဘောတူသည်။

မေရီက အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြ၏။ ပုလိပ်အရာရှိက သက်သေ နှစ်ယောက် ဖြစ်သည့် ရထားသမားနှင့် ဒေါက်တာ ခူးပွန်တို့ကို ခေါ်၍ စစ်ဆေးရမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။ ဂတ်စာရေးက တယ်လီဖုန်း သွားပြောနေစဉ် တည်းခိုရိပ်သာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက လက်ထောက်ကောင် စစ်ဝန် မေးမြန်းသမျှကို ဖြေကြားလျက် ရှိ၏။

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ယခု မေရီဆိုသည့် အမျိုးသမီးကို သူတစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးကြောင်း၊ ယမန်နေ့ ညကြီးမိုးချုပ် ရောက်လာသည့်အခါတွင်မှ တွေ့ဖူးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သည့်ဆရာဝန်ကိုမျှ ခေါ်ဖူးခြင်း မရှိကြောင်း၊ တည်းခိုရိပ်သာတွင် နေထိုင်မကောင်းသူ ဆို၍လည်း တစ်ယောက်မျှမရှိ ကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။ လက်ထောက်ကောင်စစ်ဝန်သည် တည်းခိုရိပ်သာ ဧည့်စာရင်းကို စစ်ဆေးကြည့်နေစဉ် အခေါ်လွှတ်လိုက်သ ည့် ရထားသမား ရောက်လာသည်။

ရထားသမားကလည်း ယခု မေရီဆိုသည့် အမျိုးသမီးကို သူ တစ်ခါ မျှ မတွေ့ဖူးကြောင်း၊ သေတ္တာကြီး တစ်လုံး သူ့ရထားပေါ်သို့ တင်လာသည် ဆို သည်မှလည်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ယမန်နေ့ က ဤတည်းခိုရိပ်သာသို့ လည်း မည်သည့်ခရီးသည်ကိုမျှ ပို့ခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း မိမိသည် နိုင်ငံခြား ခရီးသည် များကို လိုက်ပို့လေ့ ရှိသော်လည်း ဤတည်းခိုရိပ်သာသို့ လိုက်မပို့ သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။ ကောင်စစ်ဝန်၏ အမူအယာကို ကြည့်ရသည်မှာ မေရီသည် စိတ်

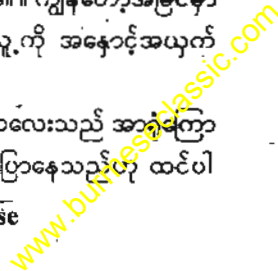
တယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ပြီး ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်ပုံရ၏။ ကောင် စစ်ဝန်ရုံးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ထူးထူးထွေထွေ စဉ်းစားချိန်မရ၊ လန်ဒန် သို့ ကြေးနန်းရိုက်ထားသဖြင့် သူ့ဦးလေးဖြစ်သူ ရောက်နေလေပြီ။ လန်ဒန် မြို့ ဝိးကားရိတ်လမ်းတွင် နေထိုင်သည့် သူ့ဦးလေး မစ္စတာ အင်ဒါဆင်မှာ ထူညီ ရိုင်းပင်းတတ်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ မစ္စတာ အင်ဒါဆင်သည် အစ်မဖြစ်သူ မစ္စမရေဇာနှင့် စကားများပြီး အခေါ်အပြောမလုပ်သည်မှာ ကြာလှပေပြီ။ ယခု ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှ ကြေးနန်းကို ရသည့်အခါတွင် သူ လောချင်လှ။ သို့ရာတွင် ဇနီးဖြစ်သူက ကိုယ့်တွင် ဝတ္တရားရှိသည်ဟု တိုက် တွန်းသဖြင့် လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ မစ္စတာ အင်ဒါဆင်သည် လက်ထောက် ကောင်စစ်ဝန်နှင့် ခဏမျှ တွေ့ဆုံစကားပြောဆို ပြီးနောက် မိမိတို့သည် ညနေလေးနာရီရထားဖြင့် ဂါရီနွေဒေါ့သို့ လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆို ခြင်းပြုသည်။

သူတို့ခရီးမှာ စိတ်ညစ်ညူးစရာ ကောင်းလှ၏။ မစ္စတာအင်ဒါဆင် သည် သူ့အစ်မအကြောင်းကို များများ မပြော။ ရာသီဥတုအကြောင်းကိုသာ ပြောလာ၏။ မေရီကလည်း သူပြောသမျှကို တစ်လုံးချင်းသာ ဖြေသည်။ ဦးလေး၏ ဇနီးဖြစ်သူကမူ သူ့ကို ဖက်လှဲတကင်း ပြောသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ့အဒေါ်ကလည်း သူ့အမေအကြောင်းကို သိပ်မပြောလှ။ ပါရီ သို့ သွားသည့်အကြောင်း၊ နေပယ်သို့ သွားသည့်အကြောင်းကိုလည်း မေး မြန်းခြင်း မပြု။ ရထားဆိုက်သည်အခါတွင် ညဉ့်နက်နေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် စကားများများ မပြောကြတော့ဘဲ အိပ်ရာသို့ ဝင်သွားခဲ့ကြသည်။ မေရီမှာ မူ တစ်ညခွဲလုံး အိပ်မပျော်ချေ။

*

များမကြာမီတွင် ထိုအဖြစ်အပျက် အသေးစိတ်ကို ကျွန်တော်သိခဲ့ရ ခြင်းဖြစ်သည်။ ပထမတွင် ကျွန်တော်တို့ ရသည့်သတင်းမှာ ပြင်သစ်သတင်း စာများတွင် ပါသည့် သတင်းတိုကလေး တစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်၏။ မစ္စတာပက် ဝါးမှာ ထိုကိစ္စကို အပတ်တကုတ် စဉ်းစားလျက် ရှိ၏။ ကျွန်တော့်အမြင်မှာ ထိုကိစ္စမှာ ရှင်းရှင်းကလေးဟု မြင်သော်လည်း၊ သူ့ကို အနှောင့်အယှက် ခေးလိုသဖြင့် အသာပင် ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အထင်တွင် မေရီဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် အာရှကြော အားနည်းကာ ကယောင်ကတမ်းတွေကို လျှောက်ပြောနေသည့်ဟု ထင်ပါ

၂၆ ဝ မြသန်းတင့်

သည်။ မေရီသည် မေ့တိမေ့လျော့ဖြစ်မည်။ ထို့နောက် အဝတ်အစား သေတ္တာတွေ ပျောက်မည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်တိုင် ဘယ်နေရာ တည်းခိုခန်းမသိဘဲ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ တုန်းခိုရိပ်သာ မှားပြီးရောက်လာခြင်းဖြစ်ရမည်။ ယခုလောက်ဆိုလျှင် သူ့အမေကလည်း သူ့ကို ရှာနေရော့မည်။ မစ္စတာ ပက်ပါးသည် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ယူလာ၏။ ထိုစာအုပ်မှာ အမေရိကန်လျှို့ဝှက်အသင်းများ အကြောင်းရေးထားသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ပက်ပါးသည် တုတ်တိုသော လက်ချောင်းများဖြင့် စာရွက်များကို လှန်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က ထိုအမူနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ဟွင်ကောက်ချက်ဆွဲပြီးသား ရှိပြီလောဟု မေးသည့်အခါတွင် မည်သူမျှ မပြော။ သူရှာနေသည့် စာမျက်နှာကို တွေ့သည့်အခါတွင် ဖတ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ထင်မြင်ချက်ကို အရင်သိချင်တယ် မစ္စတာ ဂျွန်’

ဟု ကျွန်တော့်ကို ပြော၏။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ထင်မြင်ချက်ကို ပြောသည့်အခါတွင် သူက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး . . .

‘မဟုတ်သေးဘူးဗျ။ ခု ကောင်မလေး ပြောနေတာတွေဟာ အမှန်တွေ’

‘ဒါဖြင့် လူသတ်မှုလို့ ခင်ဗျား ထင်တယ်ပေါ့။ ကောင်မလေးက သူ့ အမေကို သူ့ ပြန်သတ်တယ်ပေါ့’

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ တောက်တီးတောက်တဲ့’

သူ့အသံမှာ အောင်မြင်သည့်အသံ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချရသည့်အသံတို့ ပါနေသည့်အတွက် အဖြေကို တွေ့ပြီးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ မျှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် သူ့အဖြေကို ကျွန်တော်စောင့်စားနေသည်။

‘ကောင်မလေးကို ပါရီမြို့ တစ်ဖက်ခြမ်းကို ခေါ်သွားပြီး အဲဒီမှာ နာရီပေါင်းများစွာ ပိတ်လှောင်ထားတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သတိမထားမိဘူးလား’

‘သူ့ကို တခြားကို ဖယ်ထုတ်ထားတယ်ပေါ့’

ပြန်လာတော့ ကောင်မလေးနေတဲ့ အခန်းဟာ လုံးဝပြောင်းလဲနေတယ်ဗျ။ နံရံကပ် စက္ကူကလည်း အသစ်၊ စားပွဲတွေ ကုလားထိုင်တွေကလည်း အသစ်၊ ကော်စောကလည်း အသစ်

‘ဒါဖြင့် ကောင်မလေး မရှိတုန်း အခန်းကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲထား

တယ်ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲဗျ။ ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုရင် အမေကို အော်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘သူတို့သားအမိ နှစ်ယောက်ဟာ နေပယ်ကျွန်းက ပြန်လာတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား’

‘သိတယ်လေ ဒါနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ’

‘နေပယ်က မာဖီးယားလူဆိုးတွေအကြောင်းကို ခင်ဗျားကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား’

ထိုအခါတွင် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတစ်ခုရေးရေး ပေါ်လာတော့သည်။

‘ဒါဖြင့် မာဖီးယားဂိုဏ်းက ပြန်ပေးဆွဲတယ်လို့ ခင်ဗျား ဆိုလိုချင်တာပေါ့’

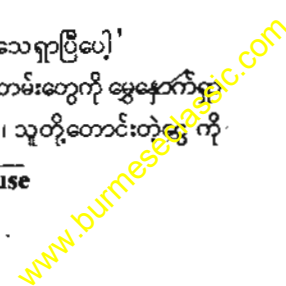
‘ဟုတ်တယ်ဗျ။ အဘွားကြီးဟာ နေပယ်မှာ ရောက်တုန်းက နိုင်ငံရေးတွေ ဘာတွေထဲမှာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် လုပ်ခဲ့လိမ့်မယ်၊ ဒီတင် မာဖီးယား ဦးစီးက သူ့ကိုလိုက်ပြီး လုပ်ကြံလိမ့်မယ်၊ ဒါကို အဘွားကြီးကသိတယ်၊ ထေမ သူ့ကို ရထားပေါ်မှာ အဆိပ်ခတ်သတ်ဖို့ကြံတယ်၊ စားသောက်တဲ့မှာ နို့တဲ့ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က သူ့အစားအသောက်ထဲမှာ အဆိပ်မှုန့်နည်းနည်း ထည့်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဘွားကြီးကလည်း အာဂမ္မိုးသမီး၊ အဆိပ်ကလည်း သိပ်မပြင်းတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မူးရုံမော်ရုံလောက်ပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒီတင် သူတို့ပါရီအထိ လိုက်လာပြီး သူတို့လုပ်ငန်းကို အကောင်အထည်ဖော်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ပထမ ဒီဂိုဏ်းဟာ တည်းခိုရိပ်သာက အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို ခြိမ်းခြောက်မယ်၊ ရထားသမားကို ခြိမ်းခြောက်မယ်၊ ပြီးတော့ သမီးလုပ်တဲ့ ကောင်မလေးကို တစ်ခြားကိုခေါ်ထုတ်မယ်၊ ပြီးတော့ ဝရီလာဂတွေကိုလည်း အသစ်လဲထားလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ . . .’

‘ဒါဖြင့် ဆရာဝန်ကကော’

‘ဘယ်ကလေး ဆရာဝန်ရမှာလဲဗျာ၊ အဲဒီလူက ပါရီက မာဖီးယား ဦးစီးခေါင်းဆောင်ဗျ။ ဒီလူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ချက်ချင်းဆွဲပြလို့ရပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် မစ္စကံဖရေဒေဆိုတဲ့ အဘွားကြီး သေရှာပြီပေါ့’

‘သေချင်မှတော့ သေဦးမယ်၊ သူ့စာရွက်စာတမ်းတွေကို ဖွဲ့နွဲ့ချက်နွဲ့နွဲ့တွေနေတုန်းမှာ သူ့ကိုပြန်ပေးဆွဲထားတဲ့ သဘောပေါ့၊ သူတို့တောင်းတဲ့ ငွေကို

မပေးနိုင်ရင် အဘွားကြီးကို ဆိန်းမြစ်ထဲပစ်ချကြမှာပဲ။ မနက်ဖြန်လောက် မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကြာသပတေးနေ့မှာလောက်မှာဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စပြတ်အောင် လုပ် လိမ့်မယ် ထင်တယ်'

'မစ္စက် ဖရောဟာ နေပယ်ကျွန်းက နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေထဲမှာ ပါမယ် လို့ဆိုတာ ခင်ဗျားသိလို့လား မစ္စတာ ပက်ပါး'

'ဒီလိုပဲ ပါနေကြတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ တကယ်လို့ မပါဘူးဆိုရင် လည်း မာဖီးယားဂိုဏ်းက ပါတယ်လို့ ယူဆလို့ ဖြစ်မှာပေါ့'

'ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဖြစ်ကတော့ စိတ်မချမ်းသာစရာကြီးဗျာ ဒီကိစ္စ ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးသလဲ'

'မာဖီးယားဂိုဏ်းက ကျွန်တော့်ကို အဆက်အသွယ်မလုပ်ခင် ကျွန် တော်က အဲဒီဂိုဏ်းကို အဆက်အသွယ်လုပ်ကြည့်ရမှာပေါ့၊ ဒီတော့ ဒီအပတ် အတွင်းမှာ ပါရီမြို့ထဲမှာ ခင်ဗျားကို ခိုင်းစရာကလေး နည်းနည်း ရှိနေတယ် ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ပြင်သစ်စကား ကောင်းကောင်းတတ်တယ် မဟုတ်လား'

ပက်ပါးသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ကုတ်အင်္ကျီကို ကောက်ဝတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင်မူ ပြန်ပေးဆွဲခံရသည့် အဘွားကြီးအတွက် စိတ် မကောင်းဖြစ်ရင်း ကလပ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကလပ်ရှိ ဆေးလိပ်သောက်ခန်းသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ဂျင်မီ ဘျိုက်တစ်ယောက်တည်းကိုသာ တွေ့ရ၏။ ဂျင်မီက သတင်းစာကို ထိုးပြရင်း

'အမေရိကန်စုံစုံထောက် ပက်ပါးနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးတယ် လို့ပြောတယ်၊ မစ္စက် ဖရော့နဲ့ မာဖီးယားဂိုဏ်းကိစ္စက ဘယ်နှယ့်လဲဗျာ၊ သတင်းစာတွေက ရေးနေကြပါကလား'

ဟု ပြောကာ တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။ သတင်း ထောက်ဆိုသည့် လူစားသည် တော်တော်နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် လိုက်နိုင်သူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့အနဲ့ရသည်ဆိုလျှင် မည်သည့်အရာကိုမျှ အလွတ်မခံ၊ သတင်းစာထဲတွင် ပါသည့်သတင်းမှာ ပြင်သစ်သတင်းစာများထဲတွင် ဖော် ပြခဲ့သည့်သတင်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ထပ်မံဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်၏။ သတင်းထဲ၌ နာမည်ကျော် အမေရိကန်စုံထောက် ပက်ပါးအား အမှုကိုအပ်နှံ ထားကြောင်း၊ ယခုအချိန်တွင် မစ္စတာပက်ပါးက လိုက်လံစုံစမ်းလျှက် ရှိသဖြင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်အဖြစ်အပျက်များကို သိရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့် ကြောင်း မစ္စက်ဖရော့၏ကိစ္စမှာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းအချို့၏ လက်ချက်ဟု ယူဆ ရကြောင်း။

အတယ်၍သာ မစ္စတာပက်ပါးက ထိုအမှုကိုပေါ်အောင် စုံစမ်း ထောက်လှမ်း ခြင်း မပြုနိုင်တော့လျှင် နောင်တွင် အင်္ဂလိပ်ခရီးသည်များမှာ လုံခြုံမှု ရှိတော့ မည်မထင်ကြောင်းဖြင့် ရေးသားထား၏။

ဂျင်မီက . . .

'မစ္စက်ဖရော့ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိချင်တယ်ဗျာ၊ အမည်ကတော့ သာမန်မှည့်ရိုးမှည့်စဉ် နာမည်ပါပဲ၊ ကျွန်တော်လူပျိုတုန်းက ဒီနာမည်မျိုးနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက် တွေ့ခဲ့ဖူးသေးတယ်၊ သူတို့က ဟန် စတတ်နယ်မှာ နေတာဗျာ။ နိုင်ငံခြားတို့ ဘာတို့ကိုတော့ သိပ်ခရီးထွက်လေ မခို့ပါဘူး၊ သူတို့ကတော့ လူကောင်းတွေပါဗျာ၊ ဘုရားသိကြားမလို့ သူတို့ တော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရတာပဲ'

ကျွန်တော်ကမူ သူတို့အကြောင်းကို ဘာမျှမသိသေးကြောင်း၊ မည် သည့်နေရာတွင် နေသည်ဟုလည်း မသိကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။

'ပက်ပါးဆိုတဲ့လူကတော့ မကြာခဏ သတင်းစာတွေထဲကို ပါတတ် တာပဲဗျာ၊ ဒီတော့'

ထိုစဉ် ကလပ်စားပွဲထိုးတစ်ယောက် ဝင်လာကာ ဂျင်မီအား နှုတ် ဆက်ပြီးနောက် . . .

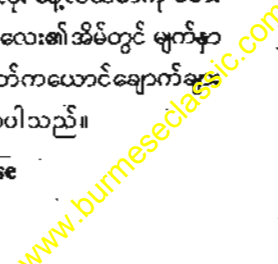
'ဆရာဆိုကို တယ်လီဖုန်းလာနေတယ်'

ဟု လာပြောသည်။

ဂျင်မီသည် ထသွားပြီးနောက် ခဏကြာလျှင် စိတ်တုန်လှုပ်ချောက် ချားစွာဖြင့် ပြန်လာပြီး . . .

'မစ္စတာဂျွန်းရေ တော်တော် ထူးဆန်းတာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို တယ် လီဖုန်းက ခေါ်တာ ဘယ်သူထင်သလဲဟင်၊ မေရီဖရော့ဗျာ၊ ကင်ဆီတန်ကို ချာပဲချင်းလာခဲ့ပါလို့ ကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်ဗျာ ခင်ဗျား နေ့လယ်စာ စားပြီးပြီလား၊ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်ဗျာ၊ သူ့ကို ကူညီနိုင်မယ့်သူ ရှိရင်လည်း ပါရီကို အမြန်ဆုံး လွှတ်ပေးစမ်းပါတဲ့'

ကျွန်တော့်မှာ နေ့လယ်စာ မစားရသေးပါ။ သူလည်း စားရသေး တယ် မတူပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး နေ့လယ်စာကို မစား နိုင်ကြတော့။ လမ်းတွင် သူက မေရီဖရော့မှာ သူတို့ဦးလေး၏အိမ်တွင် မျက်နှာ ဝေင်ငယ်ဖြင့်နေရကြောင်း၊ သူ့ကို အားလုံးက စိတ်ကယောင်ချောက်ချက် ဖြစ်နေသည်ဟု သတ်မှတ်ထားကြကြောင်းဖြင့် ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသည့်အခါတွင် မေရီဖရောမှာ နေ့လယ်
စာ စားလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့အသံကြားသည်နှင့် ထမင်း
စားခန်းထဲမှ ချက်ချင်းထွက်လာသည်။ မေရီမှာ ရုပ်ချောချော၊ သေးသေး
သွယ်သွယ်ဖြစ်၍ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ရှိလေပြီ။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်
မှာ အတော် စိတ်ချောက်ချားနေဟန်ရှိ၏။

ခဏကြာလျှင် မေရီဖရောသည် အဖြစ်အပျက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပြော
ပြ၏။ ဂျင်မီသည် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို မည်သို့ပြောထားသည်ကို
ကျွန်တော်မသိ။ မေရီကမူ ကျွန်တော့်ကို စုံထောက်တစ်ယောက်ကဲ့သို့
ဆက်ဆံသည်ကိုတွေ့ရသည်။

သူ့စကားကို နားထောင်ပြီးသည့်အခါတွင် ပက်ပါးပြောသကဲ့သို့
မေရီသည်ကယောင်ချောက်ချားပြောနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ အမှန်ကိုပြောနေကြောင်း
ကျွန်တော် သိလိုက်ပါသည်။

‘မေရီ သဘောတူတယ်ဆိုရင် ဟောဒီက မစ္စတာဂျွန်းက နောက်
သင်္ဘောနဲ့ ပြင်သစ်ကိုလိုက်သွားမှာပဲ’

ဟု ဂျင်မီက ပြောလိုက်သည့်အခါတွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း
အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ ပက်ပါးကို မတိုင်ပင်ဘဲ ကျွန်တော်ဘာမှလုပ်၍
မရပါ။

ဂျင်မီက

‘ကျွန်တော်က ပြင်သစ်စကားလည်း ကောင်းကောင်းမတတ်ဘူး၊
ပြီး တော့ မနက်ဖြန်မှာလည်း အမှုတစ်ခုကို လိုက်စရာရှိသေးတယ်၊ နို့ဖို့ရင်
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါတယ်၊ သတင်းစာတွေရေးတဲ့အတိုင်းဆိုရင် တော့
ခင်ဗျားနဲ့ ပက်ပါးကလည်း အမှုအကြောင်းကို သိသင့်သလောက် သိနေပြီမ
ဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ပူပူနွေးနွေးရှိနေတုန်းမှာ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် လိုက်နိုင်ရင်
ပိုကောင်းတာပေါ့၊ အဖြစ်အပျက်ကို မေရီ ပြောနေတုန်းမှာ နာမည်တွေကိုလည်း
ရေးမှတ်ထားလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ခင်ဗျားလိုက်မယ်
မဟုတ်လား’

ကျွန်တော် နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။

ယခု လိုက်သွားလျှင် လေးနာရီ ရထားကို မီနိုင်သေးသည်။

ရုံးချုပ်ရှိ ကျွန်တော့်အထက်မှလူကြီးကလည်း ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်
၍ ကျွန်တော်ကို ပါရီသို့ စီစဉ်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည်

အလုပ်သို့ပြန်လာကာ ပါရီသို့ တစ်ရက် နှစ်ရက် သွားဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊
ဝါရီသို့ ရောက်နေသည့်အတွင်း မျက်စိနားတို့ကို ဖွင့်ထားမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်
တော်ပါးထံ စာတစ်စောင် ကောက်ခြစ်ပစ်ခဲ့ သည်။ အရေးရှိလျှင်
ဆက်သွယ်ရန်အတွက် ကျွန်တော့်ပါရီလိပ်စာကိုလည်း ပေးပစ်ခဲ့၏။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကျွန်တော်သည် အမှုအကြောင်းကိုသာ စဉ်း
စားခဲ့သည်။ ပက်ပါးတွေ့သည့်အတိုင်း သမီးကို တစ်ခြားသို့လွှတ်ပြီး အမေ
တို့ခေါ်သွားကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့တည်းသည့် တည်းခိုရိပ်သာအခန်း
ဇူးကို အသစ်ပြင်ဆင်မွမ်းမံထားကြောင်း ဖြစ်သည်ဆိုသည့် ပက်ပါး၏
ကောက်ချက်သည် ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် အတွေးခေါင်သည် ထင်ရသည့်
တိုင်အောင် အချက်အလက်များက ထိုကောက်ချက်ကို အတည်ပြုသကဲ့သို့
နို့နေကြောင်းကို တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် စဉ့်တည်းခိုရိပ်သာ မှတ်ပုံတင်စာအုပ်
မှာ စာရွက်ကိုမူ မညှိသည့်အကြောင်းဖြင့် ဆုတ်ထားရသနည်း။

ပါရီသို့ရောက်လျှင် ကျွန်တော်သည် ဘူတာရုံမှနေ၍ သဟာယ
တည်းခိုခန်းသို့ တန်းလာခဲ့သည်။ တည်းခိုရိပ်သာသို့ရောက်သည့်အခါတွင်
ကျွန်တော့်ကို အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ အမျိုးသမီးက ဆီးကြို၏။ အမျိုးသမီးကို
ကြည့်ရသည်မှာ တော်တော်တန်တန် ခြိမ်းခြောက်၍ ကြောက်မည့်အစား ထဲက
ဗဟုတရု ကျွန်တော် အကဲခတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဒုတိယအထပ်ရှိ နောက်ကျောတက်မှ အခန်းတစ်
ခန်းကို ရလိုက်၏။ မနက်ကိုးနာရီထိုးသည့်အခါတွင် အောက်ထပ်သို့ဆင်း
လာကာ ကျွန်တော်သည် စာပေသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာဝန်၏
အကြံပေးချက်အရ ကျန်းမာရေးအတွက် ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊
တည်းခိုရိပ်သာတိုင်းတွင် အောက်ထပ်ရှေ့ခန်းကိုသာ ငှားနေခဲ့ကြောင်း၊ ယခု
ဤတည်းခိုရိပ်သာတွင်လည်း အောက်ထပ်ရှေ့ခန်းတစ်ခန်းကို လိုချင် ကြောင်း၊
အခန်းခပိုပေးရမည်ဆိုလျှင်လည်း အကြောင်းမဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။
အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့် အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့် တိုင်
ကျွန်တော်လိုချင်သည့် အခန်းကိုမူ မပေးပါ။ အခန်းများမှာ ငှားပြီးဖြစ်နေ သဖြင့်
ဆိုလူများကို တစ်ခြားသို့ပြောင်းရွှေ့ပေးရမည်ဆိုလျှင် မဖြစ်နိုင် ကြောင်း၊
ပြောပြ၏။ တည်းခိုရိပ်သာအထပ်တိုင်းရှိ မျက်နှာစာအခန်းများမှာ
လူတွေပြည့်နေလေပြီ။ ကျွန်တော်ကလည်း အလျော့မပေးပါ။ တည်းခိုရိပ်သာ
ထို ကျွန်တော်သဘောကျကြောင်း၊ သို့ရာတွင် နောက်ကျောတက်မှ အခန်း

၃၂ ။ မြသန်းထင့်

များကိုမူ မလိုချင်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်သည် ပြင်သစ်ပြည် ခရီးသွား အတွေ့အကြုံများကို အင်္ဂလိပ်သတင်းစာများတွင် ဆောင်းပါးရေးမည်ဖြစ်ရာ အကယ်၍ ကျွန်တော်လိုချင်သည့် အခန်းမျိုးကိုရလျှင် တည်းခိုရိပ်သာ၏ အမည်ကို ကျွန်တော်ဆောင်းပါးများထဲတွင် ထည့်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ယခု အတိုင်းဆိုလျှင်မူ . . .

ဘုရားရေ ရှင်က စာရေးဆရာလား၊ ဒီလိုဆိုရင် အခန်းသစ်တစ်ခန်း တော့ ရှိတယ်ရှင်၊ အခန်းမှာ ဆေးပြန်သုတ်ထားတာ၊ လူတောင် မနေရသေးဘူး၊ အဲဒီအခန်းကို ကြည့်မလား၊

မစ္စကံဖရေဇာ နေသွားသည့်အခန်းကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါတွင် ကျွန်တော် ဝမ်းသာပုံမှာဆိုဖွယ်မရှိတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ခံစားချက်ကို မပေါ်အောင် မနည်းဖုံးကွယ်ထားလိုက်ရ၏။ အခန်းမှာ မေရီဖရေဇာပြောလိုက်သည်အတိုင်း တစ်ထေရာတည်း ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းများကို အောက်ထပ်သို့ချလာခဲ့ပြီးနောက် အခန်းတံခါးကို သော့ချ၍ ပိတ်လိုက်သည်။ ပထမဆုံး ကျွန်တော် လုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ ပရိဘောဂအသစ်များကို မည်သူက အရေးတကြီး ရွှေ့ပေးသနည်းဆိုသည့် ကိစ္စကို စုံစမ်းရန်ဖြစ်၏။ ပရိဘောဂများတွင် တိုက်ဆိုင်၏အမည်မပါချေ။ သို့ရာတွင် ကော်စောကို လှန်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ စုတ်ပြတ်နေသည့် ပြေစာစာရွက်တစ်ပိုင်းတစ်စကို ကံအားလျော်စွာ သွားတွေ့သည်။

ပြေစာစာရွက်ပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရသည်။

ယန်း

စိန့်ဂျက်လမ်းမကြီး၊ ပါရီ။

အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်ထောက်ခံချက်မှာ ပို၍ခိုင်မာသွားလေပြီ။ မစ္စကံဖရေဇာကို ပြန်ပေးဆွဲသွားခြင်းမှာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းများ လက်ချက်ထက် အခြားအကြောင်းများလည်း ရှိနိုင်သေးကြောင်း တွေ့လာရ၏။ ထို့ပြင် နေပယ်မှလာသည့် သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်လိုက်သည့်အခါတွင်လည်း နောက်ထပ်သံလွန်စ တွေ့လာရပြန်သည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော်တွေ့သည့် အတိုင်း မှန်ခဲ့လျှင် ဤသည်မှာ ပက်ပါး၏ပထမ တွေးလုံးကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကော်စောအောက်မှ တွေ့ရသည့် ပြေစာစာရွက်ပိုင်းကလေးကို အိတ်ထဲသို့ထည့်ကာ စိန့်ဂျက်လမ်းမကြီးအတိုင်းလိုက်ပြီး နံပါတ်

၃၂ သု၊ ၂၃ စသည်တို့ကို လိုက်ကြည့်ပါသည်။ သို့ရာတွင် (ယန်း)အမည်ဖြင့် အဆုံးသတ်သည့် ဆိုင်နာမည်ဆို၍ တစ်ခုမှမတွေ့ပါ။ နောက်ဆုံး နံပါတ် နှုတ်ရောက်သည့်အခါတွင်မူ ဆိုင်ပြတင်းတွင် 'ဂရော့ယန်း' ဟူသော အမည် ထို ရွှေစာလုံးဖြင့် ထိုးထားသည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို သွားတွေ့ပါသည်။ ထိုဆိုင်မှာ နံရံကပ်စက္ကူများ၊ နံရံသုတ်ဆေးများနှင့် ရေချိုးခန်းသုံး ပစ္စည်းများ ထောင်းသည့်ဆိုင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆိုင်ထဲသို့ ခပ်တည်တည် ခင်လာခဲ့ကာ နံရံကပ်စက္ကူဒီဇိုင်းများကို အပြုခိုင်းပါသည်။ ဆိုင်ထိုင်က ကျွန်တော့်ကို နံရံကပ်စက္ကူပုံစံ တစ်ရာလောက်ပြပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်စိတ်တိုင်းကျ တစ်ခုမျှမတွေ့ပါ။ ကျွန်တော်လိုချင်သော အပြာထောင်မျိုးကို မတွေ့ဟု ကျွန်တော်ကပြောပြီး မန်နေဂျာနှင့် တွေ့ချင်သည်ဟု ပြောပါသည်။ မန်နေဂျာမှာ ဆိုင်နောက်ခန်းထဲတွင်ရှိရာ ကျွန်တော်က တွေ့ချင်သည့်အခါတွင် စိတ်မပါတပါဖြင့် ထွက်လာပါသည်။

'ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ ဒီဇိုင်းတွေကို ခင်ဗျားတို့ မပြသေးဘူးဗျ'

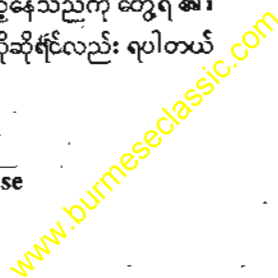
'ဒါအကုန်ပဲခင်ဗျ၊ ဒီပြင်တော့ မရှိတော့ဘူး'

'ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ဒီဇိုင်းမျိုးက သဟာယဟိုတယ် ပထမထပ်က ချွေခန်းတစ်ခန်းမှာ ခင်ဗျားတို့ကပ်ပေးလိုက်တဲ့ ဒီဇိုင်းမျိုးဗျာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ကြာသပတေးနေ့က တည်းခိုခန်းရိပ်သာက စပါယ်ရှယ်အော်ဒါပေးလို့ နှစ်နာရီလောက်အတွင်းမှာ ခင်ဗျားတို့ ကပ်ပေးခဲ့တယ်လေ၊ မှတ်မိတယ် ဗဟုတ်လား'

မန်နေဂျာ၏ မျက်နှာထား ရုတ်စာရက် ပြောင်းသွားသည့်အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားသည်။ သူနှင့် စတွေ့လိုက်ရစဉ်က မန်နေဂျာသည် အလွန်သဘောကောင်းသည့် နံရံကပ်စက္ကူဆိုင်ရှင် ပြင်သစ်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောပြီးသည့်အခါတွင်မူ ထိုအမူအရာသည် ရုတ်တရက်ပင် ပြောင်းသွားခဲ့လေပြီ။ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း၊ အောင်အည်းထားရသည့်ဒေါသ စသည်တို့သည် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အထင်းသားပေါ်လာကြသည်။ ထိုလူသည် ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်လုံးမျှ ပြန်ပြောနိုင်တော့ဘဲ အကြီးတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

'ဘာလဲ အကုန်ရောင်းပစ်လိုက်ပြီလား၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ရပါတယ် ဗျာ နေပါစေတော့'

ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်နေ့ရာသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ နံရံကပ် စက္ကူဆိုင်ပိုင်ရှင်မှာမူ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးဖြင့် အလုပ်များနေပေလိမ့်မည်။

အာရွန်ဒီဆေးရပ်ကွက်ရှိ ဂတ်ထဲတွင် တာဝန်ကျနေသည့် ပုလိပ်အရာရှိသည် ယဉ်ကျေးဖော်ရွေသည့်တိုင် ရာဇဝတ်ဝန်နှင့် တွေ့ချင်သည်ဟု ကျွန်တော်ကပြောသည့်အခါတွင် များစွာ နှစ်သက်ပုံမရချေ။ ကျွန်တော်ကလည်း အလျော့မပေးပါ။ ကျွန်တော်သည် လန်ဒန်တိုင်း သတင်းစာကြီးမှ သတင်းထောက်ဖြစ်ပြီး မစ္စကံဖရေဇာ၏အမှုကို လာရောက်စုံစမ်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ထိုအခါတွင်မူ ပုလိပ်အရာရှိသည် ကျွန်တော်ကို ရာဇဝတ်ဝန်ရုံးခန်းသို့ ခေါ်သွား၏။ ရာဇဝတ်ဝန်မင်းမှာလည်း ကျွန်တော့်ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေပုံရပြီး ခပ်တိုတို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ဆက်ဆံ၏။

‘ရာဇဝတ်ဝန်မင်းကို ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါ ရစေ ခင်ဗျာ၊ တည်းခိုရိပ်သာတစ်ခုက စာမှတ်ပုံတင်စာရင်းတစ်ရွက်ကို ဆုတ်ဖြုတ်ဖျောက်ဖျက်ပစ်တာဟာ ရာဇဝတ်မှု မသက်ရောက်ပေဘူးလား’

‘ခင်ဗျား ပြောစရာရှိတာကို ပြောပါလေ၊ ကျုပ် နားထောင်နေပါတယ်’

ကျွန်တော်ကတော့ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုလို့မြင်တယ်ခင်ဗျာ၊ ခု ကျွန်တော် လာတဲ့ကိစ္စက သဟာယဟိုတယ် အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာတွေက အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီး မစ္စကံဖရေဇာနဲ့ မေရီဖရေဇာဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ရဲ့အမည်ကို စာရင်းက ဖျောက်ဖျက်ပစ်တဲ့ကိစ္စကို စုံစမ်းဖို့ လာတာပဲ’

ရာဇဝတ်ဝန်၏ မျက်နှာမှာ မသာမယာဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော့်ကို ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်နေသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မပြောဘဲနေလို့ ရပါတယ်၊ ထားပါတော့’

ဟုဆိုကာ ပြန်ထွက်မည်ပြုလိုက်သည်။ အပေါက်ဝသို့ရောက်မှ သူ့ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး . . .

ကျွန်တော့်လို လန်ဒန်တိုင်း သတင်းထောက်တစ်ယောက်အဖို့ ဒီလောက်သိရပြီဆိုရင်လည်း ကျေနပ်ပါတယ်၊ ပါရီပုလိပ်အဖွဲ့အကြောင်းကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ နှုေးလိုက်ရုံပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကုန်စည်ပြပွဲကြီး လုပ်လှမ်းမှာ ပလိပ်ရောဂါ ဖြစ်နေတယ်လို့ ရေးလိုက်ရပေါ့’

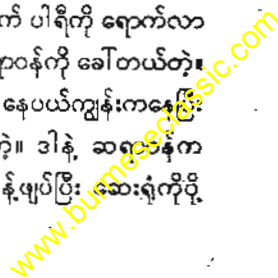
ကျွန်တော်သည် တည်းခိုရိပ်သာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ယခု လော

အာဆယ်တွင်မူ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမျှလုပ်စရာမရှိတော့။ စောင့်စရာရှိသည်ကို စောင့်ရုံမျှသာကျန်တော့သည်။ ယခုအချိန်ဆိုလျှင် သက်ဆိုင်သူတို့၏ တယ်လီဖုန်းများသည် အလုပ်များနေကြပေလိမ့်မည်။ အုပ်ချုပ်ရေး များအချို့သမီး၏ မျက်လုံးတို့မှာ ဒေါသဖုံးလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်ကိုမူ ကြာကြာမျက်နှာချင်းမဆိုင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် တည်းခိုရိပ်သာစောင့် ကို ကျွန်တော့်လိုပဲစာကတ်ပြားပေးခဲ့ပြီး ဧည့်သည်တစ်ယောက်လာလျှင် ကျွန်တော့်ကိုအကြောင်းကြားရန် မှာခဲ့ကာ အရက်ခန်းထဲတွင် ထိုင်စောင့်နေသည်။ ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါ။ ခဏကြာလျှင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အမျိုးသမီးကိုယ်တိုင် ပေါက်လာကာ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့လိုသည့် ဧည့်သည်ရောက်လာကြောင်း လာပြောသည်။ ကျွန်တော့်ဧည့်သည်မှာ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနမှ မွန်ဆီယာဘွန်ရှန် ဆိုသူဖြစ်၏။ စကားပြော ချိုသာဖော်ရွေသည့် ဣတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ပိုးဦးထုပ်တစ်လုံးကိုဆောင်းကာ ဖရော့ကုတ်အင်္ကျီ တိုဝတ်ထား၏။

‘မစ္စတာကျွန်းနော်၊ တွေ့ ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ခင်ဗျာ’

မွန်ဆီယာ ဘွန်ရှန်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသော အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အမျိုးသမီးကို သေချာစွာ ကြည့်နေသည်။ သူ့ထွက်သွားသည့်အခါတွင် တံခါးကို သေချာစွာ ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကုလားထိုင်တစ်လုံးထိုးပေးပြီး အထိုင်ခိုင်းပါသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ဖို့ ဝန်ကြီး ကိုယ်တိုင်က ခိုင်းလိုက်တာပဲဗျာ၊ အမှန်ကတော့ ဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် လာဖို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် သမ္မတအိမ်တော်နဲ့ ခေါ်တာနဲ့ သွားနေရလို့ ကိုယ်တိုင်မလာနိုင်တာပါ။ ခုကိစ္စက အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်း လွှတ်လိုက်တာပါ။ ခုကိစ္စမှာ သူ့အဖွဲ့အစည်းက ပုလိပ်အရာရှိအချို့ဟာ တာဝန်မကင်းဖြစ်နေတဲ့အတွက် အခု ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တာပါ၊ ပြဿနာကို ဒီလို ဖြေရှင်းတာတာမျိုး မှု သူလည်း မကြိုက်ပါဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်က မိတ်ဆွေကြီးတို့ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးနဲ့ သူ့ သမီးတစ်ယောက် ပါရီကို ရောက်လာတာပဲ၊ တည်းခိုရိပ်သာမှာ နေမကောင်းဖြစ်လို့ ဆရာဝန်ကို ခေါ်တယ်တဲ့။ ဆရာဝန်က စစ်ကြည့်တဲ့အခါကျတော့ အမျိုးသမီးက နေပယ်ကျွန်းကနေပြီး အင်္ဂလိပ်ရောဂါ ကူးလာတာကို တွေ့ရတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ဆရာဝန်က ခေါ်ထို အကြောင်းကြားတော့ ပုလိပ်ကလည်း လန်ဖျပ်ပြီး ဆေးရုံကိုပို့

၃၆ □ မြသန်းတင့်

လိုက်တယ်တဲ့။ အမှန်ကတော့ ပုလိပ်အနေနဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ သမီးကို အကြောင်းကြားရမယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ကိုမှ အကြောင်းမကြားတော့တဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ သမီးကို တစ်နေရာကို ပို့ထားလိုက်ပြီး သူ့ကိုတော့ ဆေးရုံ တင်လိုက်တယ်။ ဆေးရုံရောက်တော့ အဲဒီညမှာပဲ အမျိုးသမီးကြီး သေသွား တယ်။ ပုလိပ်အနေနဲ့ အမျိုးသမီးကို အမှန်အတိုင်းဖွင့်မပြောတော့ ဖုံးကွယ် ထားသလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ သက်ဆိုင်ရာ အရာရှိတွေကို ဆိုင် ရာက အရေးယူဖို့ည စီစဉ်နေပြီလို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

ခင်ဗျားကတော့ သေသူ အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း မဟုတ် လား။ ပြီးတော့ လန်ဒန်သတင်းစာလောကက လူဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော့် တို့အဖို့ ခက်နေတာပေါ့။ ခုတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျေနပ်ဖို့ ဝန်ကြီး က တောင်းပန်ခိုင်းလိုက် ပါတယ်။ အမျိုးသမီးကိုတော့ ပယ်ရီလာချေ သုသာန်မှာ ကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ပြီးပါပြီ။ ဟောဒီမှာ သေစာရင်းလက် မှတ်နဲ့ အမှတ်အသားနံပါတ်ကို ဝန်ကြီးက အပို့ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ဆွေမျိုး များကိုယ်စားလှူကြီးမင်းက လက်ခံစေချင်ပါတယ်တဲ့။ တကယ်လို့ အခြား အစီအစဉ် တစ်ခုခု လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြောပါတဲ့။ လုပ်ပေးပါမယ် တဲ့။ အဲ ဝန်ကြီးက တောင်းပန်ချင်တာ တစ်ခု ရှိပါတယ်တဲ့။ အဲဒါကတော့ ခုကိစ္စဟာ မတော်တဆ ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ဒီအကြောင်းကို သတင်းစာတွေ ထဲမှာတော့ မပါစေချင်ပါဘူးတဲ့။ မပါအောင် လုပ်ပေးပါလို့ မှာလိုက်ပါ တယ်။ အထူးသဖြင့် ပါရီမှာ ကုန်စည်ပြပွဲကြီး လုပ်လုနီးမှာ ခုလို ပုလိပ် ရောဂါဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို တတ်နိုင်သမျှ ဖုံးဖိထားစေချင်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်စိတ်ချပါရစေ။

အရာရှိက ကျွန်တော့်ကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြော၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် မကျေနပ်။ ကျွန်တော့်တွင် သက်သေခံ အထောက်အထားတွေ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ပါရီရှိ ဗြိတိသျှကောင်စစ်ဝန်ရုံးသို့ တိုင်ကြားစရာရှိ သည်တို့ကို တိုင်ကြားပြီး လန်ဒန်သို့ ပြန်ရုံသာ ရှိတော့သည်။

လန်ဒန်သို့ ရောက်လျှင် မစ္စမေရီဖရေဇာထံသို့ ပထမဆုံး သွားရမည် ဖြစ်၏။ မစ္စမေရီဖရေဇာကလည်း ထိုကိစ္စကို လောလောဆယ်တွင် အုတ် အော်သောင်းတင်း ဖြစ်လိုဟန် မရှိပါ။ ကျွန်တော်သည် ပက်ပါးအား အချို့ အချက်များကို ချန်လှပ်၍ ပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အကယ်၍ ပက်ပါး က သတင်းစာဆရာများထံ စကားကျွဲသွားလျှင် ထိုကိစ္စသည် သတင်းစာ

များထဲတွင် ပါလာနိုင်မည် မဟုတ်ပါလော။ သတင်းစာဆရာဆိုသည်မှာ အယ်တော့မှ နှုတ်လိုသည် မဟုတ်။

ပက်ပါးထံသို့ ကျွန်တော်ရောက်သည့် အခါတွင် သူက 'ဘယ်နှယ်လဲဗျ။ ပါရီမှာ ဘယ်လို အခြေအနေ ရှိနေသလဲ' 'နည်းနည်း အေးတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ မိုးလည်း နည်းနည်း ရွာတယ်' 'ဟုတ်လား၊ မစ္စကီ ဖရေဇာရဲ့ ကိစ္စကော ဘာများ ကြားသေးသလဲ' 'ခင်ဗျား တွက်တဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ကောင်မလေး မရှိတုန်းမှာ အခန်းထဲ

က ပရိဘောဂတွေကို လှဲလှယ်ထားလိုက်ကြတာပေါ့' 'မာဖီးယားဂိုဏ်းက အကျပ်ကိုင်လို့လား'

'မာဖီးယားဂိုဏ်းလား ဘာလားတော့မသိဘူးဗျာ။ နေပယ်ကျွန်းနဲ့ ဆော့ ပတ်သက်နေတာပဲ။ ပုလိပ်ကတော့ အမျိုးသမီးသေပြီလို့ပဲ ယူဆနေ တယ်။ ဗြိတိသျှကောင်စစ်ဝန်ကတော့ ဒီကိစ္စကို သူကြည့်စုံစမ်းမယ်လို့ပြော လိုက်တယ်ဗျ။ ဒီအချိန်မှာ ဟိုလေးတကျော်ဖြစ်ရင် အားလုံးအစီအစဉ်တွေ ဗွတ်ကုန်လိမ့်မယ်တဲ့'

'ပျက်ပျက်မပျက်ပျက်ဗျာ၊ ခုမှတော့ တာဝန်ရှိတဲ့ လူကို အရေးယူ တော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ မယုံရင် ခင်ဗျား စောင့်ကြည့်နေပါ' 'ပက်ရေ ဒီတစ်ချိန်မှာလည်း ခင်ဗျား မှန်ပါလိမ့်မယ်၊ ထင်တာပဲ'

[အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာ Sir Basil Thompson ၏ The Vanishing of Mrs. Fraser ကို ပြန်ဆိုသည်။]

မိန်းမဟူသည် ယစ်မျိုးရည်သို့

ဇာတ်ဆောင်စုံထောက်
စတင်ပေါ်ပေါက်သည့်နှစ်

မစ္စတာဂျူးလီး
၁၉၃၀ ခုနှစ်။

[အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာ ဟင်နရီဝိတ်၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ၁၉၃၀ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသည့် လန်ဒန် မဂ္ဂဇင်းတွင် စတင်ပါရှိသည်။ လူကြိုက် များလာခဲ့သဖြင့် နောင်တွင် ထိုစုံထောက်ကို မဏ္ဍိုင်ဇာတ်ဆောင်ထားကာ စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများကို ရေးခဲ့သည်။ ယခု ဝိတ်၏ စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ မှ တစ်ပုဒ်ကို ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။]

ကြည့်ရတာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မိန်းမကိစ္စပဲ ဖြစ်မှာပေါ့'

ထိုစကားများကို ပြောဆိုလိုက်သူမှာ ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသည့် ဗလိပ်အရာရှိ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ပုလိပ်အရာရှိမှာ အရပ်ထောင်ထောင် ဆောင်းမောင်း၊ သြဇာအာဏာပေးတတ်သည့် ဟန်အမူအယာ ရှိ၏။ သူနှင့် အတူ ပါလာသူမှာ စူးရှတောက်ပသည့် မျက်လုံးပြာများနှင့် ခပ်တင်းတင်း ဆူနေသည့် နှုတ်ခမ်းများရှိ၍ အရပ်ဝတ်အရပ်စားတို့ကို ဝတ်ထားသည့် လူ နှယ်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထိုလူမှာ စီအိုင်ဒီခေါ် မှုခင်းစုံစမ်းထောက်လှမ်း နာဗွာနမှ အင်စပတ်တော်ပူးလ်ဟု လန်ဒန်မှခင်းလောကမှ သိထားကြသည့် ထူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရှုံ့စပ်စပ် ရှိနေသည့် မြက် ဆိုင်ပြင်အစပ်တွင် ရပ်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့ရှေ့ ကွက်လပ်တစ်ခုပေါ် တွင် ထူနှစ်ယောက် လဲကျနေကြ၏။ တစ်ယောက်မှာ အဖြူရောင်ခါးပြတ် အင်္ကျီ၊ အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီ၊ အနက်ရောင်လည်စီး စသည့် ညနေခင်း ဝတ်စုံတို့ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ နောက်တစ်ယောက်မှာ အနက်ရောင် ခါးပြတ် အင်္ကျီကို ဝတ်ထား၏။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အသက်မရှိကြတော့ပြီ။ သူတို့ လက်ထဲတွင် သူတို့တစ်လက်စီကို ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည့်ကို တွေ့ရ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ အင်္ကျီရင်ဘတ်တွင်လည်း သွေးများ စွန်းပေလျက်ရှိသည် ကို တွေ့ရ၏။

'အင်း... မိန်းမ ကိစ္စလား၊ ပိုက်ဆံ ကိစ္စလားတော့ မသိဘူး၊ ဒီ

၄၀ □ မြသန်းတင့်

ခေတ်မှာ နိုင်ငံရေးကြောင့်တော့ ဒီလို မလုပ်ကြတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ နို့ နေ့ စမ်းပါဦး။ ဒီအလောင်းတွေကို ဘယ်သူ့ တွေ့လာတာလဲ'

'ကျွန်တော် ဂတ်ထဲက စာသင်ရော်ဗင် တွေ့လာတာဗျ။ ဒီနေ့ မနက် စောစော တော့အနီးက ပေတစ်ရာလမ်းပေါ်မှာ မီးတွေ ဖွင့်လျက်သားနဲ့ ကား တစ်စီးတွေ့တယ်။ လူလည်း တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဘူးလို့ လယ်သမားတစ် ယောက်က သတင်းလာပို့တယ်။ ဂတ်ထဲက စာသင်ရော်ဗင်က ဘိုင်စကယ် တစ်စီးကောက်နင်းပြီး လိုက်ကြည့်တော့ လယ်သမားကြီးလာပြောတဲ့အတိုင်း ကားကို တွေ့တာပဲ။ ဒါနဲ့ တောထဲကို လျှောက်ကြည့်တော့ ဒီအလောင်း နှစ်လောင်းကို သွားတွေ့တယ်။ ဒီတုန်း ရော်ဗင်လည်း ဂတ်ထဲကို ပြန်လာပြီး ကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်။ ကျွန်တော်က အင်းမီးမှာ ရုံးထိုင်တာကိုး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မှုခင်းဆရာဝန်ကိုခေါ် လိုက်လာပြီး ကြည့်တယ်။ နောက် စကော့တလန်ယာဒ်ကို ဆက်တော့ ခင်ဗျားရောက်လာတာပဲ။ မှုခင်း ဆရာဝန်ဒေါက်တာ ဗန်းမားကတော့ သေတာကို အတည်ပြုချက် ပေးပြီးပြီ။ ကျွန်တော်လည်း လိုတော့မှ ခေါ်မယ်ဆိုပြီး သူ့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်'

ပူးလ်သည် စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် မေးကို ပွတ်နေသည်။

'အမှန်ကတော့ ဒီကိစ္စကခင်ဗျားတို့ပုလိပ်က ရှင်းရင်ဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စ မျိုးပဲဗျ။ ဘယ်လိုများ စဉ်းစားမိလို့ ကျွန်တော်တို့ စီအိုင်ဒီကို ခေါ်ရတာလဲ' အင်စပက်တော် ကောက်က ရယ်လိုက်သည်။

'ကျွန်တော့်မှာ စဉ်းစားစရာကလေးတွေ ရှိနေတယ် ခင်ဗျ။ ခင်ဗျား သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦးလေ။ သေသေချာချာကြည့်ရင် တွေ့လာမှာပေါ့'

ပူးလ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

'တကယ်လို့သာ ဒီအမှုမှာ နှစ်ယောက်ချင်း ချိန်းသတ်တာမျိုး မဟုတ်ရင်တော့ ခြေရာတွေဟာ တော်တော်အရေးကြီးလိမ့်မယ်။ ဒီနား တစ် ဝိုက်က မြေကြီးတွေမှာ ခြေရာတွေ ဘာတွေများ ပျက်နေပြီလား'

'ခုထိတော့ မပျက်သေးပါဘူး။ ရော်ဗင်က သူသွားကြည့်တဲ့လမ်းကို ကျွန်တော့်ဘက် ပြုတယ်။ အလောင်းတွေနားကို လုံးလုံး မကပ်ဘူးခင်ဗျ။ အနီး ဆုံးကပ်ရင် ဆယ်ပေလောက် အထိပဲ ရောက်မယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာဝန် ကလည်း တစ်ခြားဘယ်ကိုမှ မသွားဘဲ သူ သွားတဲ့လမ်းအတိုင်း လိုက်ခဲ့ ကြတာပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် လျှောက်ခဲ့သလိုပေါ့။ ဒီနေရာအထိ ရောက် ပေမယ့် မြေကြီးတွေ ဘာတွေ အနေအထား မပျက်ပါဘူး။ သူတို့ ခြေရာနဲ့

နှစ်တစ်ရာ ကမ္ဘာ့စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၄၁

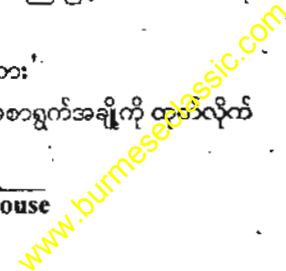
ကျွန်တော် ခြေရာတွေကို ကောင်းကောင်းခွဲလို့ ရပါတယ်။ ကံ ခင်ဗျား ရှေ့ ဆသွား'

ပူးလ်သည် အလောင်းနှစ်လောင်းကို အတန်ကြာမျှ ငေးစိုက်ကြည့် နေ၏။ တစ်ယောက်မှာ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ဖြစ်ပြီး အရပ်မနိမ့်မမြင့် ဖြစ် သည်။ ငါးပေဆယ်လက်မလောက် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်လုံးကိုယ် ခေါက်ထွားကျိုင်းခြင်းမရှိ။ အခြားတစ်ယောက်မှာ သူ့ထက်ငယ်ဟန်ရှိပြီး အရပ်အမောင်းလည်း သူ့လောက်မရှိ။ အဝတ်အစားကို ရှိုးကျကျ ဝတ်တတ် သူဖြစ်ပြီး (ပူးလ်၏ အမြင်အရဆိုလျှင်) ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် ဖြစ်၏။ ထိုလူမှာ တစ်ဖက်စောင်းလျက် လဲနေပြီး လက်တစ်ဖက်ကို နောက်သို့ပစ် ထား၏။ သူ့ လက်ထဲ၌ ကိုယ်တိုင်ပိုင် ၃၈ ပစ္စတိုတစ်လက်ကို ကိုင်ထား သည်။ ခြေရာများကို သိရန်အတွက် ခြေထောက်ကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ တွင် ခြေထောက်များမှာ ခပ်သေးသေးဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့ ခန္ဓာ တိုယ်နှင့် ခြေထောက်မှာ လိုက်ဖက်ခြင်းမရှိချေ။ ဖိနပ်မှာ ဦးချွန်းဖိနပ်ဖြစ်၏။ အခြားတစ်ယောက်၏ ဖိနပ်မှာ ကြီး၍ ပုံကလည်း ဦးချွန်းမဟုတ်ဘဲ လေး ထောင့်ပုံဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခြေရာများကို အလွယ်တကူပင် ခွဲခြား ၍ ရနိုင်၏။

ဖိနပ် ဦးကာကြီးနှင့် လူမှာလည်း စောင်းလျက်လဲနေ၏။ ဒူးနှစ်ဖက် မှာ အနည်းငယ် ကွေးနေပြီး ခြေကျင်းဝတ်မှာ အတွင်းသို့ ကွေးနေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရ၏။ သူ့လက်ထဲတွင်လည်း အလားတူပင် ပိုင် ၃၈ ကိုယ် ပစ္စတိုတစ်လက်ကို ဆုပ်လျက်သား တွေ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အနီးကပ်၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြိုင်တူလောက်ပစ်မိကြခြင်း ဖြစ်ပုံ ရသည်။ အနီးကပ်သည် ဆိုသော်လည်း ရှုပ်အင်္ကျီပေါ်တွင် ယမ်းခိုးများစွဲ နေသည့်တိုင်အောင် နီးကပ်ခြင်းမရှိကြချေ။

အဖြစ်ကမူ တော်တော်ဆန်း သည်။ ယနေ့ခေတ်မျိုးတွင် နှစ် ယောက်ချိန်း၍ သေနတ်ဖြင့်ပစ်သတ်သည့် ကိစ္စမျိုးကို ဘယ်မှာတွင်မျှ မကြားဖူးတော့။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာမူ သဲကြီး မဲကြီးဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အသေပစ်သတ်ခဲ့ကြပုံရ၏။

'ဘယ်သူတွေ့လဲဆိုတာကော သိပလား' အင်စပက်တော် ကောက်က အိတ်ထဲမှစာရွက်အချို့ကို ထုတ်လိုက် သည်။

ဟောဒီဘက်က တစ်ယောက်ကတော့ ချက်စံဟန့်ကဗျာ၊ အမည်က ဂျော့ဟွန်းတဲ့။ နောက်တစ်ယောက်မှာတော့ မှတ်ပုံတင်ရှာလို့ မတွေ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဂျူလီယန်ဒီလန်း၊ ကင်ဒိုနာစံအိမ်၊ ပွတ်တနေလို့ လိပ်တပ်ထားတဲ့ စာအချို့တော့ တွေ့ရတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော် လည်း ကောင်းကောင်းမသိဘူး။ ချက်စံဟန့်ကတော့ ကျွန်တော့်အပိုင်ထဲက ပါ။ ခုံတော့ အဲဒီဟွန်းဆိုတဲ့ လူအကြောင်းကို စုံစမ်းခိုင်းထားတယ်။

ဟုတ်ပြီလေ ဒီလိုဆိုရင် ဂျူလီယန်ဒီလန်းဆိုတဲ့ လူအကြောင်းကို စုံစမ်းဖို့ စကော့တလန်ယာဒ်ကို ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ ဟွန်းဆိုတဲ့ လူရဲ့ ခြေကျင်းဝတ်က- အတွင်းကို ကောက်ဝင်နေတာကတော့ နည်းနည်း ဆန်းနေတယ်။

ပူးလ်က အသက်ခပ်ကြီးကြီးလူ၏ အလောင်းမှ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်ကာ ခြေချင်းဝတ်ကို ဆန့်ကြည့်၏။ သို့ရာတွင်မရ။ နောက်တစ်ယောက်၏ ခြေထောက်မှာ ဆန့်တန်းလျက် ရှိသည့်တိုင် တောင့်တင်းလျက် ရှိ၏။

ဘယ်အချိန်လောက်က သေတယ်လို့ ဆရာဝန်က ပြောသလဲ။

သူကတော့ မနေ့ညဉ့်က ဆယ်နှစ်နာရီနဲ့ သုံးနာရီကြားမှာလို့ ပြောတာပဲ။ ဟွန်းဆိုတဲ့ လူရဲ့ အလောင်းကပိုပြီး တောင့်နေပြီတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူက အသက်ပိုကြီးတော့ သွေးကြောတွေ ဘာတွေကလည်း ပိုမာနေတယ် ထင်ပါရဲ့။

ပူးလ်သည် ဟွန်း၏လက်ထဲတွင် ဆုပ်ထားသည့် ပစ္စတိုသေနတ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲဖြင့် ဖြေယူရ၏။ ထို့နောက် ကျည်ကပ်ကိုထုတ်ပြီး အထဲမှကျည်ဆန်များကို သွန်ချလိုက်သည်။ တစ်ဖန် ပြောင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်နေ၏။

သေနတ်က အော်တိုမက်တစ်သေနတ်ဆိုတော့ ဘယ်နှစ်ချက် ပစ်ထားတယ်ဆိုတာ ပြောဖို့တော်တော်ခက်တယ်။ ခြောက်လုံးပြူးရိုးရိုးကတော့ ပစ်ပြီးရင် ကျည်ဆန်အခွံက ပြောင်းထဲမှာ ကျန်နေရစ်တာမဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျည်ဆန်ခွံကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ဘယ်နှစ်ချက်ပစ်ထားတယ်ဆိုတာ အလွယ်တကူ သိနိုင်တယ်။ ဒီကောင်ကတော့ ပစ်ပြီးတော့နဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အော်တိုမက်တစ်ကျည်ဆန် ထည့်ပြီးသားဖြစ်တော့ ပြောင်းကိုကြည့်လို့ မရတော့ဘူး။ မြေကြီးပေါ်က ကျည်ဆန်ခွံကို လိုက်ကြည့်မှသိတော့မှာပဲ။ မြေကြီးပေါ်မှာ လိုက်ရှာလို့လည်း အားလုံးတွေ့ချင်မှတွေ့တတ်တာ။ ခင်ဗျားက

ထင်နက်ပါ ရုဂ္ဂလား။ ပြောင်းကိုကြည့်ပြီး ဘယ်နှစ်ချက်ပစ်ပြီးသားဆိုတာ ပြောနိုင်ပါ့မလား။

အင်စပက်တော် ကောက်က ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း...

ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်တော့ မပြောနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တင် မဟုတ်ပါဘူးလေ။ တစ်ခြားလူတွေလည်း ပြောနိုင်မယ်မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အထင်ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ တစ်ချက်စီလောက်ပဲ ပစ်သေးတယ် ထင်တယ်။ ဒီလောက် ကပ်ပစ်နေတာပဲဗျာ။ တစ်ချက်စီပစ်ရုံနဲ့ ထိနိုင်ပါ တယ်။ ဒါကတော့ လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ စဉ်းစားလို့ရပါတယ်။

ပူးလ်က ပြုံးလိုက်၏။

အင်း ဒါကတော့ နောက်မှစုံစမ်းရမယ့် ကိစ္စပေါ့လေ။

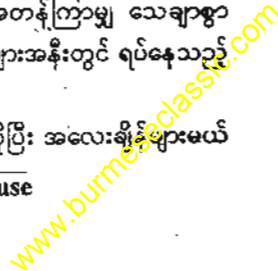
ဂျူလီယန်၏ ပစ္စတိုသေနတ်ကိုလည်း အလားတူ စစ်ဆေးကြည့်ကြ၏။ ပူးလ်က ...

ကျည်ဆန်တွေ ကျည်ဆန်ခွံတွေကို လိုက်မရှာခင်မှာ ခြေရာတွေကို ကြည့်ချင်သေးတယ်ဗျာ။

မြက်မပေါက်ဘဲ ပြောင်နေသည့် မြေကြီးမှာ ပျောနေသဖြင့် ခြေရာများကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်သည့်တိုင် မြက်တောတစ်ဝိုက်တွင် မြက်ပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်လျက်ရှိသည့်ဖြစ်၍ ခြေရာကို လိုက်ရှာရန် မလွယ်ကူချေ။ အလောင်းများ လဲကျနေသည့် မြေပေါ်တွင်မူ ပူးလ်သည် ခြေရာများကို မနည်းခွဲခြားယူနေသည်။ သို့ရာတွင် တောစပ်အနီးရှိ သစ်ပင်များအောက်တွင် မူ မြက်ပင်တို့မရှိဘဲ ရေညှိများ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုနေရာမှ အော်တိုမက်တစ်သေနတ်သွားသည့် မြေကြီးပေါ်တွင်မူ ခြေရာများကို ထင်ရှားစွာ ဆွဲရ၏။ ပူးလ်သည် သေသူနှစ်ယောက်၏ ဖိနပ်စာဖက်စီကို ကိုင်၍ စစ်ဆေးကြည့်သဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခြေရာများကို ထင်ရှားစွာ ခွဲခြားနိုင်၏။ နှစ်နေရာလောက်မှ အပ ဖိနပ်ဦးချွန်စီးသည့် ဂျူလီယန်၏ ခြေရာမှာ အခြားတစ်ယောက်၏ ခြေရာထက် ပို၍နက်သည်ကို မြင်ရ၏။ ဖိနပ်ဦးကား၏ ခြေရာမှာ ဦးချွန်၏ ခြေရာပေါ်တွင် ထပ်လျက်သားတွေ့ရ၏။

ပူးလ်သည် ထိုခြေရာများကို အချိန်အတန်ကြာမျှ သေချာစွာ စစ်ဆေး ကြည့်ရှုနေသည်။ ထို့နောက် အလောင်းများအနီးတွင် ရပ်နေသည့် အင်စပက် တော် ကောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်အနက် ဘယ်သူက ပိုပြီး အလေးချိန်များမယ်

ထင် သလဲ

အင်စပတ်တော်က အလောင်းနှစ်ခုကို ကြည့်လိုက်ရင်း

ဟွန်းက ပိုပြီးအလေးချိန် များမှာပေါ့၊ သူကအရပ်ပိုမြင့်တာပဲ၊ ဂျူလီယန်ကတော့ ပိုပြီး ရင်အုပ်ကျယ်ချင်ကျယ်မှာပေါ့လေ'

'ခြေရာကို ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ဂျူလီယန်က ပိုပြီးအလေးချိန်များ တယ်ဗျ၊ သူ့ခြေရာတွေကို ကြည့်ပါလား ဟွန်းရဲ့ခြေရာထက် အများကြီးနက်နေတာပဲ'

အင်စပတ်တော် ကောက်သည် သူ့အနီးတွင်ရှိသည့် ခြေရာများကို သေချာစွာ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ပူးလ်က

'အင်း အဖြစ်ကတော့ ဆန်းတာပဲ၊ ဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်သတ်ဖို့ ဒီနေရာကိုလာခဲ့ကြတာပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက် အနီးကပ်ပစ်ကြပုံနဲ့ သေနတ်တွေထဲကို ကျည်အပြည့်ထိုးထားပုံကို ကြည့်လေ၊ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အသတ်ခံရမှာကိုလည်း သိပ်ပြီး ကြောက်ရွံ့ပုံ မရဘူး။ ဒီခြေရာတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် ဂျူလီယန်က ရှေ့ကဗျ။ ဟွန်းက နောက်က၊ တကယ်ဆိုရင် ဟွန်းက နောက်ကနေပြီး ပစ်ထည့်လိုက်လို့ရ တယ်။ အေးလေ လူ့စိတ်ဆိုတာကလည်း အဆန်းသားကလား။ ကဲ ကျွန် တော်တို့ ချက်စီဟန်ကို သွားကြဦးစို့၊ မသွားခင် ဒီမှာ ကျည်ဆန်ခွဲကလေး တွေများ တွေ့မလားလို့ ရှာလိုက်ဦးမယ်၊ အလောင်းတွေကိုတော့ ဆရာဝန်ဆီ ကို ပို့လိုက်တာပေါ့၊ အလောင်းတွေကို အချိန်ခိုင်းကြည့်ခဲ့ပါဦး၊ ကျွန်တော် ချက်စီဟန်ဘုတာမှာ ရှိနေမယ်'

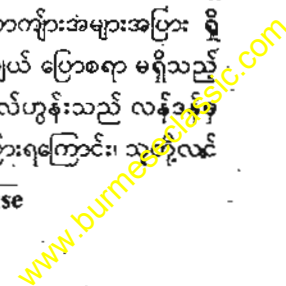
အလောင်းများ တစ်ဝိုက် မြေကြီးပေါ်တွင် လျှောက်၍ ရှာကြည့်သည့် အခါ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ကျည်ကပ်အလွတ်နှစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ မြက်ပင် များမှာအတန်ငယ် ရှည်နေသည့်တိုင် နောက်ထပ်ရှာ၍ တွေ့နိုင် မည်မဟုတ်ဟု ပူးလ်ယူဆ၏။ ထို့နောက် ပူးလ်သည် မော်တော် ကားကို စစ်ဆေးပြန်သည်။ မော်တော် ကားမှာ မြင်းဆယ်နှစ်ကောင်အားရှိ မောရစ် ဆလွန်းကားဖြစ်ပြီး အတော်ပင် သစ်လွင်နေသေး၏။ ထိုင်ခုံကုရှင်များမှာ လည်း အစွန်းအထင်း မရှိသဖြင့် မည်သည့်သဲလွန်စကိုမျှ နောက်ထပ်ရှာ၍ မရတော့ချေ။ ပူးလ်သည် မော်တော်ကားနှင့် စာသင်ကြီးရော်ဗင်ကို သူနှင့် အတူ ထည့်လိုက်ရန် ခွင့်တောင်းပြီးနောက် ကားကို ချက်စီဟန်သို့ မောင်းယူ လာခဲ့သည်။

မစ္စတာဂျော့ဟွန်းမှာ အိမ်ထောင်ရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ သားထွန်းကားခြင်း မရှိကြောင်း၊ ဝက်သစ်ချပင်ဟု ခေါ်သော အိမ်ငယ်က တစ်ဆောင်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း ဒေသခံပုလိပ်ထံမှ ကြားခဲ့ရ၏။ သူသည် ထိုသတင်းကို ကျန်ရစ်သူဇနီးအား အကြောင်းကြားပေး ရန်နှင့် နောက်ထပ်သတင်းပလင်းများကို စုဆောင်းရန်အတွက် ရွာထဲရှိ ခရစ်ယာန်တရားဟောဆရာထံသို့ လာခဲ့သည်။

တရားဟောဆရာ မစ္စတာဂျိမ်းပါတောကယ်မှာ အသက်ခပ်ကြီးကြီး နှစ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သနားတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထိုသတင်းကို ကြားသည့်အခါတွင် များစွာစိတ်ထိခိုက်လျက် 'အင်း ကလေးမလေး သနားမိတယ်ဗျာ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ' ဟု တုယုဖျံဖျစ်တောက်တောက်ပြောဆိုကာ သေသူ ဟွန်း၏ ဇနီးကို အကြောင်းကြားရန် ထွက်သွား၏။ တရားဟောဆရာ၏ ဇနီးမက သေသူ ဟွန်းတို့ လင်မယားနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့သိသမျှတို့ကို ပြောပြ၏။

ဟွန်းတို့ လင်မယားမှာ လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်ခန့် သူတို့လက်ထပ်ပြီး ခါးစ အချိန်မှစ၍ ဝက်သစ်ချငါးပင်အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သူတို့လင်မယားကို ကြည့်ရသည်မှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့၍ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြင်ကြင်နာနာ ရှိကြကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ကြာလာသည့်အခါ၌ ယောက်ျားထံက ဆယ်နှစ်လောက် ငယ်ပြီးရပ်ချောသလောက် စိတ်လှုပ်ရှား လွယ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့် ကွီရိုလ်ဟွန်းမှာ မြို့စွန့် ဆင်ခြမ်းတွင်နေရထိုင်ရသည်ကို ငြီးငွေ့လာဟန်တူကြောင်း၊ ဤတွင်ယောက်ျားကလည်း သူ့မိန်းမကို တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ညသုံးည စသည်ဖြင့် လန်ဒန်မြို့ထဲ ရှိ ပြဇာတ်များ၊ ကပွဲများသို့ ခေါ်သွားလေ့ရှိကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ပင်ပန်းစွာ အလုပ်လုပ်ရသည့် သူ့ယောက်ျားအဖို့ တာဝန်ကြီးလာကြောင်း၊ နောက်ပိုင်း တွင် သူ့မိန်းမကိုခေါ်ရန် ဝန်လေးလာခဲ့ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

ယောက်ျားက သူ့ကို အေးအေးစက်စက် ဖြစ်လာသည့်အခါတွင် မိန်းမကလည်း မျက်နှာများချင်လာကြောင်း ရပ်ရည်ကလည်း အသင့်အတင့်ရှိ သည့်အတွက် သူနှင့်ပလူးပလဲ လုပ်လိုသည့် ယောက်ျားအများအပြား ရှိကြောင်း ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောစရာ မရှိသည့် တိုင် အပုပ်နဲ့အနည်းငယ် ထွက်လာကြောင်း၊ ကွီရိုလ်ဟွန်းသည် လန်ဒန်မှ လူရွပ်လူပွေတစ်ဦးနှင့် ဘာလိုလို ဖြစ်နေသည်ဟု ကြားရကြောင်း၊ သူတို့လင်

မယား နှစ်ယောက်တွင် တွယ်တာရန် သားသမီးလည်း မရှိသည့်အခါတွင် အပျက်ပျက်နှင့် ယခု အခြေအနေသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း။

တရားဟောဆရာ ပြန်လာသည့်အခါ၌ ယောက်ျားပျောက်ဆုံးသဖြင့် အကြီးအကျယ် စိတ်ပူနေသည့် မစ္စကဟွန်းမှာ ထိုသတင်းကို ကြားသည်တွင် ပူဆွေးသောက ရောက်လျက်ရှိကြောင်း ယခုအချိန်မျိုးတွင် သူ့ကို သွား၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းဖို့ မကောင်းကြောင်းဖြင့်-ပြောပြ၏။ ပူးလ်သည် တရားဟော ဆရာကို မယုတ်မလွန် ဖြေပြီးနောက် သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ကာ မစ္စကဟွန်း၏ အိမ်သို့ ကားကို တန်းမောင်းလာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ကားကိုရပ် ၍ စာသင်ရော်စင်ကို ကားပေါ်တွင် ထားခဲ့ပြီး သူ တစ်ယောက်တည်း အိမ်ဆီ သို့ လာခဲ့၏။ ခြံဝင်းမှ အိမ်ဆီသို့ အဝင်လမ်းမှာ ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိရာ ထိုလမ်းပေါ်တွင် မော်တော်ကား တီးရာများကို တွေ့ရသည်။ ထိုတာယာမှ အရာများမှာ သူတို့စီးလာသည့် မောရစ်ကားတာယာမှ အရာများနှင့် အတူတူ ပင်ဖြစ်၏။ ယမန်နေ့ ည၌ ကိုးနာရီနှင့် ၁၁ နာရီကြားတွင် မိုးသည်ထန်စွာ ရွာခဲ့ကြောင်းကို ပုလိပ်ထံမှ သိရ၏။ ကားသည် အပြင်ထွက်သွားလျှင် ကိုး နာရီမတိုင်မီ ပြန်ရောက်လာပြီး ည ၁၁ နာရီနောက်ပိုင်းမှ အပြင်သို့ ပြန်ထွက် သွားပုံရသည်။

မျက်လုံးတွေ နီရဲလျက်ရှိသည့် အိမ်ဖော်တစ်ယောက်က တံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီးနောက် မစ္စဟွန်းမှာ စည်ခန်းထဲတွင်ရှိကြောင်း။ စိတ်ထိခိုက်ကာ ငိုယိုလျက်ရှိကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။ ပူးလ်သည် မီးဖိုချောင်မှ ထမင်းချက်နှင့် စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောလိုကြောင်း ပြော၍ လိုက်လာခဲ့ရာ အခန်းတစ်ခု ရှေ့သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် အိမ်ဖော်က လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ ပူးလ်သည် တံခါးဝတွင် အသာရပ်နေလိုက်သည်။ အခန်းထဲမှ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုနေသံကို ကြားရသည်။ တရားဟောဆရာက အကျိုးအကြောင်းကို သွားပြောသည်မှာ နာရီဝက်ခန့် ကြာပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် မစ္စဟွန်းမှာ ယခုထက်တိုင် အငိုမရပ် သေးချေ။

မီးဖိုသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ထမင်းချက်ကို မတွေ့ရချေ။ ထမင်း ချက်မှာ ဒီဗွန်ရှိုင်းယားတွင် သူညီမတစ်ယောက်၏ မင်္ဂလာဆောင်ရှိသဖြင့် ယမန်နေ့ကတည်းက ခွင့်ယူ၍ ပြန်သွားကြောင်း သိရ၏။ မိမိကို လိုက်ပြ သည့် အိမ်ဖော်အိမ်သယ်မှာမူ ဤအိမ်တွင် မအိပ်ဘဲ မြို့ထဲသို့ပြန်ကာ မိဘများ နှင့်အတူ အိပ်သည်ဟု သိရ၏။ ယမန်နေ့ည၌ ရ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင်

တာဟွန်းအား အအေးစိမ်ညစာကို ပြင်ပေးခဲ့ကြောင်း။ ထိုအချိန်က မစ္စက ဟွန်းမှာ မြို့ထဲသို့ သွားနေပြီး ညမိုးချုပ်သည်အထိ ပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း။ မိမိမှာ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ဆေးကြော၊ အိပ်ရာများကို ဆေးပြီး နောက် ည၌ဆယ်နာရီတွင် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြောင်းဖြင့် ပြောပြ ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနောက်ပိုင်းတွင် အိမ်ထဲ၌ မည်သို့မည်ပုံဖြစ်ပျက်သည်ကို ပြောနိုင်သည့် အခြားသက်သေတစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ချေ။ ထိုနေ့က မစ္စဟွန်း ထံသို့ စည်သည်လာ မလာကိုလည်း ပြောနိုင်သူ မရှိတော့ချေ။ ပြန်မှ စည်သည် ရောက်လာလျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။ မစ္စဟွန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ညစာစားသည်ဖြစ်စေ၊ စည်သည်နှင့် စည်သည်ဖြစ်စေ ည၌ဝတ်စုံကို အပြည့်အစုံဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည်ဟုလည်း ပြော၏။

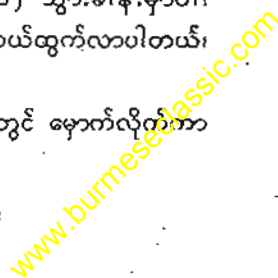
သို့ဖြင့် အတန်ကြာအောင် မေးမြန်းပြီးနောက် ပူးလ်သည် မစ္စကဟွန်း ရှိရာစည်ခန်းသို့ လာခဲ့သည်။ သူ့သခင်မအား အခါခါခေါက်ပြီးခွင့်တောင်း ရန် အိမ်သယ်ကိုလည်း မနည်းနားဈယူရ၏။

မစ္စကဟွန်းမှာ အညှိုးရောင်အင်္ကျီကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆိုဖာတစ်လုံး ပေါ်တွင် လှဲလျက်ရှိ၏။ ခြေထောက်တွင် ငွေခြည်ထိုးခြုံစောင်တစ်ထည်ကို ဝတ်ထား၏။ ပူးလ် ဝင်သွားသည့်အခါတွင် ဆိုဖာပေါ်မှမထဘဲ လှဲမြဲလှဲ မြဲပြီး ခပ်ယုယုအပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဖြည့်ပြသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ နီရဲလျက်ရှိသည့်တိုင် မျက်နှာမှာဖြူရောင် မရှိဘဲ သွေးရောင်လျှမ်းလျက်ရှိ၏။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ သေဆက နောက်သည်ထက် စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသည့် ပုံသဏ္ဍာန်က ပို၍ပေါ်လွင် သင့်စွာလျက်ရှိ၏။

ပူးလ်က ထုံးစံအတိုင်း ယခုကဲ့သို့ အနှောင့်အယှက်ပေးရသည်ကို မနှစ်ခြိုက်ကြောင်းတောင်းပန်ပြီးလျှင် သေသူ သူ့ခင်ပွန်းနှင့် မည်သည့်အချိန် ကိုမျှ မကော်ဆုံးတွေ့လိုက်ရသနည်းဟု ပြောင်ပြောင်ပင်မေးလိုက်၏။

‘မနေ့ မနက်က သူ ဘူတာရုံ(ရှိုက်သံ) သွားခါနီးမှာပါ။ သူ့ပိုင်းကျ တော့ ကျွန်မလည်း မြို့ထဲကို ဈေးဝယ်ထွက်လာပါတယ်။ သူ့နောက် လုံးဝမ တွေ့တော့ပါဘူး။ ဒုက္ခပါပဲ’

ဟု ဆိုကာ မစ္စကဟွန်းသည် ဆိုဖာပေါ်တွင် မှောက်လိုက်ကာ မစ္စကဟွန်းကို အပ်၍ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုနေပြန်သည်။

ပူးလ်သည် သူ့အပို အရှိန်သတ်အောင် တစ်မိနစ်မျှ စောင့်နေရသည်။

‘မစ္စတာ ဂျူလီယန်ကို ကော နောက်ဆုံး ဘယ်အချိန်က တွေ့လိုက်သလဲ’

ရွှိက်သံသည် ချက်ချင်း ရပ်သွား၏။ မစ္စကဲဟွန်းသည် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့ကာ ပူးလ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ မျက်လုံးများသည် အံ့ဩဟန်ဖြင့် ပြူးကျယ်နေကြ၏။

‘ရှင် ဘယ်သူ့၊ ဂျူလီယန် ဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်ကလဲ’

‘ခင်ဗျား ယောက်ျားနဲ့ အတူတူ သေနေတဲ့လူ ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားတို့ မိတ်ဆွေထဲက မဟုတ်ဘူးလား’

မစ္စကဲဟွန်းသည် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်၏။ သူ့ မျက်လုံးများမှာ တလက်လက် တောက်နေသည်။

‘ရှင်ဘာစကားတွေ ပြောနေတာလဲဟင်၊ ရှင် ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုမေးနေတာလဲ၊ ကြည့်ကြပါဦးရှင်၊ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ’

‘ဘယ်သဘောနဲ့မှ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ရိုးရိုးမေး

မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်က သဘောတစ်မျိုးနဲ့ မေးတာ ကျွန်မသိပါ တယ်။ ကျွန်မနဲ့ မရှင်း မရှင်းဖြစ်နေတယ်ထင်လို့ မေးတာမဟုတ်လား၊ ကျွန်မ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ချိန်းပြီး သေနတ်နဲ့ ပစ်တယ် လို့ ပြောချင်တာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုလှုပ်ရှားမလဲ၊ ရှင်တို့ ပြောတာ တွေဟာ ရက်စက်လှချည်လားရှင်၊ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ’

မစ္စကဲဟွန်း၏ မျက်လုံးများထဲတွင် ဒေါသ၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရချေ။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် အရောင်တစ်မျိုးလက် နေသည်ကို မြင်ရ၏။ စိတ်တုန်လှုပ် ချောက်ချားမှုကြောင့်လော။ ကလေး မလေး သနားပါတယ်ဆိုသော တရားဟောဆရာ၏ ဇနီးပြောသွားသည် စကားကို ပူးလ် ချက်ချင်း သိရလိုက်သည်။

ပူးလ်၏ မျက်နှာထားသည် ချက်ချင်းပြောင်းသွား၏။ ပူးလ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ စကားပြောသည့်အခါတွင် သူ့အသံက အေးစက်စွာ ရှုနေသည်။

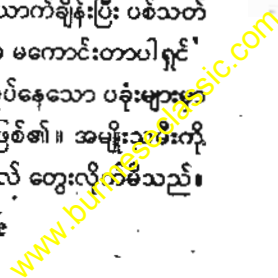
‘မစ္စကဲဟွန်းကို သတိပေးဖို့ ကျွန်တော့်မှာ ဝတ္တရားရှိတယ်လို့ ထင် တယ် ခင်ဗျား၊ တရားဥပဒေအရ ကြည့်ရင် လူသတ်မှုကတော့ ကျူးလွန်ခဲ့

ပြီပြီ၊ အခြေအနေတွေ အားလုံးကို ခင်ဗျားသိပြီးသား ဖြစ်တော့ ပုလိပ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ဖုံးကွယ်ထားမယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စမှာ ကြံရာပါ တစ်ယောက်အနေ နဲ့အစွဲခံရလိမ့်မယ်၊ မစ္စတာ ဂျူလီယန်ကို ခင်ဗျားသိသလား၊ မသိဘူးလား ဆိုတာကို ပုလိပ် အနေနဲ့ စုံစမ်းလိုက်ရင် လွယ်လွယ်ကလေးပါ၊ ချက်ချင်းသိ ဖွာပါ၊ ဒီတော့ ပြောစရာရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစေချင် တယ်’

သူ ပြောသည့် စကားများသည် စုံထောက်ဝတ္ထုများထဲမှ စုံထောက် တစ်ယောက်၏ စကားလုံးများနှင့် တူကြောင်းကို ပူးလ်သိ၏။ သို့ရာတွင် စတတ်နိုင်ပြီ။ မစ္စကဲဟွန်းသည် ထိုသို့ပြောမှ နားလည်မည့်ပုံ ဖြစ်နေသည့်အ တွက် ထိုအတိုင်းပင် ပြောရတော့မည်။ သူ ထင်သည့်အတိုင်းပင် အဖြေထွက် ထာ၏။ မစ္စကဲ ဟွန်းသည် ပြင်၍ ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် အသံပပ်တိုးတိုးဖြင့် ဖြောင့်ချက်ပေးသည်။ ဂျူလီယန်သည် သူနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အခြေအနေကို သူ့ယောက်ျား ရိပ်မိသွား ကြောင်း၊ နေ့ညက သူနှင့် ဂျူလီယန်တို့ မြို့ထဲတွင် အတူထမင်းစားခဲ့ကြပြီး ကပွဲသို့ သွားခဲ့ကြကြောင်း၊ ဂျူလီယန်က ထိုကိစ္စကို ဟွန်းနှင့် ရှင်းချင်သည်ဟု ပြောပြီး လိုက်လာခဲ့ကြောင်း၊ အောက်ထပ်မှာ ဆူဆူညံညံ ပြောဆိုနေသံများ ကို နာရီဝက်ခန့် ကြားနေရကြောင်း၊ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီး ပိတ် သွားသံကို ကြားလိုက်ရကြောင်း၊ ကားရုံတံခါးဖွင့်သံ၊ ကားထုတ်သံ၊ ကား စက်နှိုးသံ၊ ကားမောင်းထွက်သွားသံတို့ကို ကြားလိုက်ရကြောင်း၊ ထို့နောက် တွင် မည်သို့ဖြစ်ကြသည်ကိုမူ မိမိလည်း မပြောနိုင်ကြောင်း၊ နောက်ဆုံး ရထားနှင့် ပြန်ရန် ဘူတာရုံသို့ လိုက်ရုံခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြ သည်။

‘ကျွန်မလည်း တစ်ညလုံး အိပ်လို့ မပျော်တော့ပါဘူးရှင်။ ဘာများ ခြစ် ကြမလဲလို့ တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီနေ့ မနက်ကျတော့သာ မစ္စတာ ပါဆောကယ် ရောက်လာပြီး သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သေတဲ့အကြောင်းကို လာ ပြောတော့တာပါပဲ။ ကျွန်မ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ နှစ်ယောက်ချိန်းပြီး ပစ်သတ် ကြတာတဲ့၊ ကျွန်မ စနက်ကြောင့် ဖြစ်တာပါ။ ကျွန်မ မကောင်းတာပါရှင်’

မျက်ရည်များ ရွှိက်သံများ၊ တသိမ့်သိမ့် လှုပ်နေသော ပခုံးများမှာ စတတ်ပွဲကြည့်သူတို့ မြင်ဖူးနေသော လှုပ်ရှားမှုမျိုး ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးကို ကြည့်ရသည်မှာ ဟန်ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပူးလ် တွေးလိုက်မိသည်။

၅၀ □ မြသန်းတင့်

ပူးလ်သည် စက်ဆုပ်သွား၏။ သူ့ အနီးတွင်လည်း မနေလိုတော့။ နောက်တွင် သူ့ကို ပြန်စစ်ဆေးဖို့ လိုကောင်းလိုလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ယခု လောလောဆယ်တွင်မူ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ခဏနားချင်သည်။ ယခု အမှုသည် နှစ်ယောက်ချင်း ချိန်းသတ်ကြသည့် သာမန်ကိစ္စလော၊ သို့တည်းမဟုတ် လူသတ်မှုလော ဆိုသည်ကို မဆုံးဖြတ်မီ တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက်ကိုမူ ရှင်းစဉ်းမည်။

ပူးလ်သည် ကားဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကာ ရော်ဗင်နှင့်အတူ သေသူ ၏ ကားကလေးကို ချက်စ်ဟန်ဂတ်တဲသို့ မောင်းလာခဲ့၏။ ဂတ်တဲသို့ ရောက် လျှင် စာသင်ကြားက အလောင်းများ စစ်ဆေးနေသည့် ဆရာဝန်၏ စစ်ချက်ကို ဆီးမေးသည်။ သေသူနှစ်ယောက်စလုံးမှာ သေနတ်ဒဏ်ရာများ ကြောင့် သေဆုံးခဲ့ကြောင်း ယမန်နေ့ညဉ့်သန်းခေါင်နှင့် မနက်သုံးနာရီကြား တွင် သေဆုံးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆရာဝန်၏ စစ်ချက်တွင် ဖော်ပြထား သည်။ ထိုဒဏ်ရာများသည် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပစ်၍ရသော ဒဏ်ရာများ လော ဆိုသည်ကိုမူ အထောက်အထား ရှာမတွေ့၊ ဟွန်း၏ ကိုယ်အလေး ချိန်မှာ ၁၂ စတုန် ၁၂ အောင်စဖြစ်ပြီး ဂျူလီယန်၏ ကိုယ်အလေးချိန်မှာ ၁၀ စတုန် ၈ အောင်စ ရှိသည်ဟု ဖော်ပြထား၏။

ခပ်စောစောက မစ္စက်ဟွန်း၏ အမူအရာကို ကြည့်၍ စက်ဆုပ်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ပူးလ်သည် ထိုအချက်များကို သိလိုက်ရသောအခါတွင် စိတ် အားထက်သန်စ ပြုလာပြန်၏။ ဟွန်းသည် သူ့ပြိုင်ဖက်ထက် တစ်စတုန် ကျော်ကျော်မျှ များနေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ ခြေရာများသည် အဘယ်ကြောင့် တိမ်နေရသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် မထင်မရှား ဖြစ်နေရသနည်း။

ပူးလ်သည် မိနစ် နှစ်ဆယ်မျှ ထိုင်၍ တွေးနေသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သိရသည့် အချက်အလက်များကို မူတည်ကာ ကောက် ချက်တစ်ခုကို ဆွဲပြီးခဲ့လေပြီ။ ပူးလ်သည် ဟွန်း၏ မောရစ်ဆလွန်းကား ကလေးကို ဂတ်တဲနောက်ဖေး ကွက်လပ်ထဲသို့ မောင်းသွားကာ ကားကို မှန်ဘီလူးဖြင့် သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြန်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ ကောက် ချက်ကို ထောက်ခံအတည်ပြုပေးမည့် သဲလွန်စသို့ တစ်ခုမျှ ရှာမတွေ့ချေ။ လက်နက် လိုင်စင်မှတ်ပုံတင်စာရင်းကို ပြန်ကြည့်သည့် အခါတွင် အချက် အလက်တစ်ခုကို ရလိုက်သဖြင့် ဟွန်း၏ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဤ တစ်ကြိမ်တွင်မူ ပူးလ်သည် အိမ်နောက်ဖေးပေါက်ဆီသို့ လာခဲ့ပြီး တံခါးကို

ခေါက်လိုက်သည်။ အိမ်ဖော် အိသယ်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော မျက်နှာ ဖြင့် ထွက်လာ၏။

‘မစ္စတာဟွန်းရဲ့ အဝတ်အစားလဲခန်းကို ငါ ကြည့်ချင်တယ်၊ မစ္စက် ဟွန်း မသိပါစေနဲ့’

အိသယ်သည် မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးနေ၏။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ မပြောဘဲ သူ့ကိုခေါ်သွား၏။ မစ္စတာဟွန်း၏ အဝတ်အစားခန်းမှာ ခပ်သေး သေးဖြစ်သည့်တိုင် သပ်ရပ်၏။ မဟော်ဂနီရောင် အဝတ်ဗီရိုကြီးတစ်လုံး၊ ဒီနပ်ဗီရိုကို သေချာစွာကြည့်သည်။ ဒီနပ်ဗီရိုကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အထဲမှ ဒီနပ် ခုနှစ်ရစ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စီချထားလိုက်သည်။ အ နက်ရောင် ဒီနပ် နှစ်ရစ်၊ အညိုရောင် တစ်ရစ်၊ ဂေါက်ရိုက်ဒီနပ် တစ်ရစ်၊ တင်းနစ်ဒီနပ် တစ်ရစ်၊ ညှပ်ဒီနပ် အဟောင်းတစ်ရစ်နှင့် အနီရောင် ခြေ ညှပ်ဒီနပ်တစ်ရစ်တို့ ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးဒီနပ် တစ်ရစ်မှလွဲလျှင် ကျန် ဒီနပ်များမှာ ဒီနပ်တစ်ပုံစံ တည်းမှ ချုပ်သော ဒီနပ်များဖြစ်သည်။ ပူးလ်သည် သူ့ယူလာသော သေသူ၏ ဒီနပ်တစ်ဖက်ကို အတက်ချီကော့စ်ထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုဒီနပ်ကို ရှေ့တွင် ချထားသည့် ဒီနပ်များနှင့် ယှဉ်ကြည့် လိုက်သည်။ ထို ဒီနပ်မှာလည်း ဒီနပ်ပုံစံ တစ်ခုတည်းမှ ချုပ်သော ဒီနပ်ဖြစ် ကြောင်း တွေ့ရ၏။

‘သူ့မှာ ဒီနပ် ဘယ်နှစ်ရစ်လောက် ရှိသလဲ၊ ပွဲသွားပွဲလာ ဝတ်တဲ့ ဒီနပ်တွေ ရှိဦးမှာပေါ့’

ဟု ပူးလ်က မေးသည်။ အိသယ်မှာ နားမလည်သော အမူအရာများဖြင့် ဒီနပ်များကို ကြည့် နေသည်။

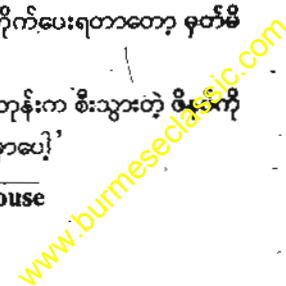
‘မပြောတတ်ဘူးရှင့်။ ဘာဆိုင်လို့လဲရှင့်။ ဒီနေ့မှာ စိတ်ကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေတော့ ကျွန်မဖြင့် ဘာမှကို မမှတ်မိဘဲ ဖြစ်နေတယ်’

‘ဒါဖြင့် မင်း ဘာကို မှတ်မိသလဲ’

ဟု ပူးလ်က ရုတ်တရက် ကောက်မေးလိုက်၏။

‘မြို့ထဲကို စီးသွားတဲ့ ဒီနပ်ကို ကျွန်မ တိုက်ပေးရတာတော့ မှတ်မိ တယ်’

‘မနေ့ညတုန်းက လန်ဒန်မြို့ထဲကို သွားတုန်းက စီးသွားတဲ့ ဒီနပ်ကို မပြောတာလား၊ အဲဒီဒီနပ်က အောက်ထပ်မှာ ရှိဦးမှာပေါ့’

၅၂ ။ မြသန်းထင်

‘မဟုတ်ဘူးရှင်၊ သူ့မှာ မြို့ထဲသွားဖို့ ဖိနပ်နှစ်ရန်ပဲ ထားတယ်၊ ခု ဖိနပ်က အဲဒီထဲက တစ်ရန်ပါ’

‘ဒီဖိနပ်တွေကို မင်းပဲ အမြဲတိုက်တယ်ပေါ့၊ ဘယ်တုန်းက တိုက်သလဲ’

‘ထုံစံအတိုင်း ဆိုရင်တော့ မနက်မှာ တိုက်တာပဲ၊ ညနေပိုင်းကျတော့ သူက ချွတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မက အောက်ထပ်ကို သိမ်းသွားတယ်၊ မနက်ကျတော့ သူက ဒီပြင်ဖိနပ်နဲ့ ဒီပြင်ဝတ်စုံကို ဝတ်သွားတယ်။ မနက်စာ စားပြီး ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေကို သိမ်းပြီးမှ တိုက်ပေးတာချည်းပါပဲ’

‘ဒီနေ့မနက် ကျုပ်လာတော့ မင်း ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေကို သိမ်းပြီးပြီလား’

‘မသိမ်းရသေးပါဘူး၊ အောက်ထပ်ကိုတော့ ယူလာခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် မနက်က ဆရာကိစ္စလည်း ဖြစ်၊ ဆရာကတော်ဝင်ကလည်း စိတ်ထိခိုက်နေတော့ ကျွန်မလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် ဖိနပ်တွေကို ဘယ်အချိန်က နောက်ဆုံးတိုက်ခဲ့သလဲ’

‘မတိုက်မီဘူး ထင်တာပဲရှင်၊ တိုက်မီတယ် ဆိုရင်လည်း’

ကျွန်မအချိန် ကိုတော့ ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့ဘူး’

‘ပူးလ်က ဖိနပ်နှစ်ရန်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။’

‘မနေ့က မြို့ထဲသွားတော့ သူ ဘယ်ဖိနပ်ကို စီးသွားသလဲ’

‘မေးခွန်းက ဖြေဖို့မလွယ်။ သူ လက်ထဲတွင် ရှိနေသည့် ဖိနပ်နှစ်ရန်က အဆင်တူ ဆိုက်တူ၊ သို့ရာတွင် အီသယ်သည် သူ့အလုပ်ကို သူ ကောင်းကောင်း သိပုံရ၏။ ဖိနပ်နှစ်ရန်ကို သေချာစွာ ကြည့်နေပြီးနောက် ပူးလ်၏ ဝဲဘက်လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ဖိနပ်ကို ပြသည်။’

‘အဲဒီဖိနပ်ရှင် ဖိနပ်က တံဆိပ်ကလေးက ကွာသွားပြီ။ မနေ့မနက်က ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သတိ ထားလိုက်မိတယ်’

‘ဒီ ဖိနပ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း၊ မင်း တိုက်ခဲ့သလား မတိုက်ခဲ့သလား၊ ဆိုတာကို ပြောနိုင်ပါ့မလား’

‘ရှင် ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူးရှင်၊ ဖိနပ်က ပြောင်နေတော့ တိုက်သလား၊ မတိုက်ဘူးလား ဆိုတာကို ဘယ်နှယ်လုပ်မှ မပြောတတ်တော့ဘူး’
ဟု အီသယ်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပြေသည်။’

‘မင်း တိုက်ခဲ့သလား ဆိုတာပဲ ပြောပါလေ’
အီသယ်သည် သူ့ကို ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် ဖိနပ်ကိုလည်း ကြည့်သည်။ ဖိနပ်ကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်
‘ဒီဖိနပ်ကိုတော့ ကျွန်မ မတိုက်ခဲ့ဘူးရှင်၊ ဒီဖိနပ်က ဆရာစီးသွားတဲ့ ဖိနပ် မဟုတ်လား၊ အတွင်းဘက်မှာ ပြောင်လက်မှ မနေတာ’
အီသယ်သည် ဖိနပ်နှစ်ရန်ကို ဆွဲယူကာ ခြားနားချက်ကို ပြနေသည်။

‘ပူးလ်က ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထလိုက်သည်။’

‘အဝတ်အစားတွေကကော’

အီသယ်သည် ဗီရိုဘက်သို့ သွားမည်ပြုပြီးမှ ရပ်လိုက်သည်။

‘မနေ့က မြို့ထဲဝတ်သွားတဲ့ ဒေဗီဝတ်စုံ ရှိတယ်ရှင်၊ လျှော်မလို့ အောက်ထပ်အခန်းထဲမှာ ပုံထားတယ်’

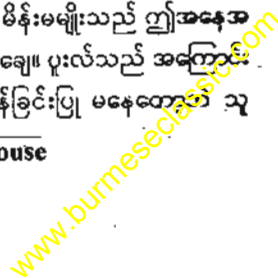
‘ဒါဖြင့် သွားယူချည်စမ်း၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအဝတ်အစားတော့ ဟုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

အီသယ် ဆင်းသွားသည့် အခါတွင် ဗီရိုထဲတွင် ရှိသည့် အဝတ်အစားများကို မွေ့နှောရာကြည့်၏။ သို့ရာတွင် သူ စိတ်ဝင်စားစရာ ဆို၍ တစ်ခုမျှ မတွေ့ရချေ။ အီသယ် ယူလာသည့် အဝတ်အစားများကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်လည်း ဘာမျှ မထူးချေ။ ပူးလ်သည် အိတ်ထဲမှ အိတ်ဆောင် မှန်ဘီလူးကလေးကို ထုတ်ယူကာ ဖိနပ်ကို နောက်တစ်ခါ ပြန်၍ ကြည့်ပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူတွေ့ရသည့် အရာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပူးလ်ဝမ်းသာသွားသည်။

‘အင်း ဒီလောက်ဆိုရင် လိုက်လို့ ရပြီ’

ဟု တစ်ယောက်တည်း ပြောမိသည်။

ပူးလ်သည် အီသယ်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းနားသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ခဏရပ်ကာ အထဲသို့ တန်းဝင်လာခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းထဲ၌ မစ္စက်ဟွန်းသည် ခြေထောက်ကို ငွေခြည်ထိုး စောင်ထည်ဖြင့် ဖုံးကာ ဆိုဖာပေါ်တွင် လှဲလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့သြနေသည်။ သူ့လို စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်သည့် မိန်းမမျိုးသည် ဤအနေအထားတွင် ဤမျှကြာကြာ နေလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ချေ။ ပူးလ်သည် အကြောင်းမကြားဘဲ ဝင်လာခဲ့မိသည့်အတွက် တောင်းပန်ခြင်းပြု မနေတော့ဘဲ သူ

၅၄ ဝ မြသန်းတင့်

သိချင်ရာကို တန်းမေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား ယောက်ျားရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဘယ်သူလျှော်ဖွပ်ပေးသလဲဆိုတာ သိချင်တယ်ဗျာ’

မစ္စက်ဟွန်းက သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်နေ၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး အိသယ်လျှော်ပေးပါတယ်’
‘ဒီပြင်ကော’

‘ဒီပြင် ဘယ်သူမျှ လျှော်မပေးပါဘူး’

‘ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်ကော လျှော်ဖွပ်မပေးဘူးလား’

‘ဟင့်အင်၊ လျှော်မပေးပါဘူး၊ တစ်ခါတစ်လေ ခြေစွပ်တို့ ဘာတို့ ထိုးပေးတာလောက်ပဲ ရှိပါတယ်’

‘ဥပမာ သူ့ ဖိနပ်တို့ ဘာတို့ တိုက်ပေးတာတို့ကော မရှိဘူးလား’

မစ္စက်ဟွန်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စစ်မှန်သော ခံစားချက်ကို ပထမဆုံး မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုခံစားချက်မှာ အခြားမဟုတ်၊ အကြောက်ဖြစ်သည်။

မစ္စက်ဟွန်းသည် မည်သို့မျှ မဖြေဘဲ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ပူးလ်ကလည်း သူ့ကိုပြန်၍ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာထားသည် ရုတ်တရက် ပြောင်းသွားသည်။

‘အဝတ်အစားခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်ကြည့်ပေးပါလား’

ထိုအခါ၌ကား အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာမှာ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေပြီ။

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ ရှင်၊ ကျွန်မယောက်ျားသေတဲ့ နေ့မှာ ကျွန်မ အေးအေးဆေးဆေး မနေရတော့ဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို အနှောက်အယှက်ပေးချင်တာလဲ’

ပူးလ်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

‘ဒါကတော့ ကျွန်တော့် ဝတ္တရားကိုး ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့် အနေနဲ့တော့ ရှာကြည့်ရမှာပဲ’

အမျိုးသမီးသည် ထ၍လိုက်လာတော့မည်နယ် ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဆိုဖာပေါ်တွင် ပြန်၍ မှီလိုက်ကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်၍ ငိုနေပြန်သည်။

နှစ်တစ်ရာ ကမ္ဘာ့စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ ၀၁၁

‘ကျွန်မ သိပ်စိတ်ထိခိုက်တယ်ရှင်၊ ဒါတွေကို မလုပ်ချင်ဘူး၊ ကျွန်မအတွက် ဆရာဝန်တစ်ယောက်လောက်ရင်လည်း ခေါ်ဝေးပါ’

‘ဟုတ်ပြီလေ’

ဟု ဆိုကာ ပူးလ်သည် အခန်းတံခါးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မစ္စက်ဟွန်းမှာ ထိုင်ရာမှ မထသဖြင့် ပူးလ်သည် တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပေးပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ မိမိ၏ တိုက်ကွက်သည် အရေးနိမ့်သွားပြီကို ပူးလ်သိလိုက်သည်။ ပူးလ်သည် မီးဖိုဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကာ အိသယ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ မှာကြားပြီးနောက် ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းပြတင်းပေါက်နားသို့ ရောက်လျှင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ကာ ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြု၍ အထဲသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ မစ္စက်ဟွန်းသည် ဆိုဖာပေါ်တွင် မတ်မတ်ထိုင်လျက် တံခါးမကြီးဆီသို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ကို ကျောပေး ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့မျက်နှာ အမူအရာကိုမူ မမြင်ရချေ။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာ မည်သို့ရှိမည်ကို ပူးလ် အလွယ်တကူ ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။ အတန်ကြာမျှ ငြိမ်သက်နေပြီးနောက် တံခါးထုသံပေါ်လာသည်။ မစ္စက်ဟွန်းမှဝ မလှုပ်မယှက်ထိုင်လျက်။ ခဏကြာလျှင် တံခါးထုသံ၊ နောက် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ထို့နောက် တံခါးထုသံ ပေါ်လာလိုက်၊ တိတ်သွားလိုက် ထုသံပေါ်လာလိုက် တိတ်သွားလိုက်၊ စိတ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သူဆိုလျှင် လန့်သွားပေလိမ့်မည်။ သို့သော် မစ္စက်ဟွန်းမှာ ဝိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သူတစ်ယောက် မဟုတ်သည့်တိုင် ထိုအသံများကြောင့် ဘာမျှ မဖြစ်သည့်နယ် ထိုင်မြဲထိုင်လျက် ရှိ၏။ မစ္စက်ဟွန်းသည် မနေနိုင်တော့၊ ပြွန်းခနဲ ထကာ ခြေသုံးလှမ်းလောက် ထပြေးသည်။ အခန်းအလယ်လောက်တွင် ယိုင်တီယိုင်တိုင်ဖြင့် သွားကာ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဆိုဖာသို့ ပြန်လာပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ ယခုအချိန်၌ ပူးလ်သည် သူ့မျက်နှာကို မြင်ရလေပြီ။ သူ့ မျက်နှာမှာ နာကျင်ခြင်း၊ စိတ်ဒုက္ခရောက်ခြင်းတို့ အထင်းသား ပေါ်နေသည့် မျက်နှာဖြစ်၏။ ပထမတွင် မိမိတွေ့လုံး မှန်ပြီဟူသော အသိကြောင့် ပူးလ် ဝမ်းအသာကြီး သာသွားသည်။

ပူးလ်သည် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ကာ တံခါးကို တဖုန်းတဖုန်း ထုနေသည့် အိသယ်ကို မထုရန် ပြောပြီးနောက် သူလိုချင်သည့် သတင်းကို မေးမြန်းနေသည်။ ထို့နောက် စိတ်လေးလေးဖြင့်ပင် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

‘မစ္စက်ဟွန်းရေ ခင်ဗျားယောက်ျား အသတ်ခံရမယ့် ဒါမှမဟုတ်’

၅၆ ဝ မြသန်းတင့်

ဂျူလီယန် အသတ်ခံရမှုနဲ့ သက်ဆိုင်နေတယ်ဆိုတဲ့ စွဲချက်နဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဖမ်းရတော့မယ် ခင်ဗျ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မေးခွန်းလေး တစ်ခု နှစ်ခု လည်းမေးချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဖြေတဲ့ အဖြေတွေကို သက်သေခံ အဖြစ် ရုံးတော်မှာ ကျွန်တော် တင်ရမှာနော်။ ဒီတော့ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး ဖြေပါ။ တကယ်လို့ မဖြေချင်ဘူးဆိုရင်လည်း မဖြေဘဲ နေနိုင်ပါတယ်။

ထိုသို့ ပြောဆိုနေစဉ် မစ္စကဟွန်း မျက်နှာမှာ သောကရိပ်လွှမ်းနေရာ မှ သတိထားသည့် အရိပ်အယောင်၊ ထိုမှ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည့် အရိပ်အ ရောင်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

‘မေးပါ ရှင်မေးတဲ့ အခါကျမှ ကျွန်မ ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားရမှာ ပေါ့’

‘မနေ့ညက ခင်ဗျား လန်ဒန် မြို့ထဲမှာ ဂျူလီယန်နှင့် အတူ က၊ ခဲ့ တယ် မဟုတ်လား’

‘က၊ ခဲ့ပါတယ်လို့ ကျွန်မပြောခဲ့ပြီပဲ။ ဒါဟာ အပြစ်ရှိသလားရှင်’

‘ဘာဖြစ်လို့ မတ်တပ်ရပ်လိုက်တာလဲ’

မစ္စကဟွန်းသည် သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

‘ဒါကတော့ရှင် ဂျူလီယန်ကလည်း သူ ဒီကို လိုက်လာချင်တယ်။

ပြီးတော့ ဟိုဒင်းဂျောနဲ့လည်း တွေ့ချင်တယ် ဆိုပြီး အို ဒါတွေကိုလည်း ရှင်ကို ပြောပြီးသားပါရှင်’

‘ဒီပြင် အကြောင်းကြောင့် ရပ်တာ မဟုတ်လား’

‘ဟင့်အင်း ရှင်ဘာတွေ ပြောနေတာလဲဟင်’

ပူးလ်က ရှေ့နားသို့ တိုးလာကာ

‘အခန်း အလယ်ကောင်မှာ ခင်ဗျား ရပ်လိုက်တာဟာ ခြေထောက် တွေ နာနေလို့ မဟုတ်လား။ အခန်းထဲမှာ သုံးလှမ်းလောက်လည်း လျှောက် ပြီးရော ခင်ဗျား ဆက်မလျှောက်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ခင်ဗျား ခြေထောက်တွေ သိပ်နာနေပြီ။ ဒါကြောင့် မဟုတ်လား’

မစ္စကဟွန်း၏ မျက်နှာမှ သွေးရောင်သည် ပျောက်သွား၏။ ခပ်စော စောက ဣန္ဒြေဆည့်ထားသမျှတို့သည် ပျောက်ကွယ်သွားကာ ကြောက်ရွံ့မှု သည် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပြန်ပေါ်လာ၏။

‘ကျွန်တော် ပြောချင်တာက တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား ခြေ ထောက်တွေဟာ လမ်းမလျှောက်နိုင်အောင် နာနေတယ်။ ဒီလို နာနေတာဟာ

လည်း တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ မနေ့ညက မြို့ပြင်ဘက် စားကျက် တော စင်က ခင်ဗျားယောက်ျားရဲ့ ဖိနပ်ကို စီးပြီး မြို့ထဲပြန်လာရလို့ နာတယ်လို့ ပြောချင်တာပဲ။ မယုံ့တတ်ဘူးလား’

အမျိုးသမီးသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်ပြီး အတန် ကြာမျှမလှုပ်မယှက်ထိုင်နေ၏။ ပူးလ်ကလေသံအေးအေးဖြင့်ဆက်ပြော သည်။

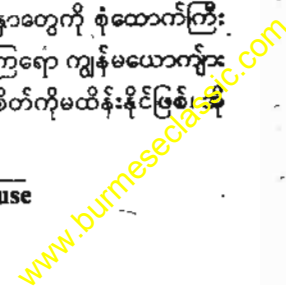
‘ဒီရပ်ကွက်က လက်နက်လိုင်စင် မှတ်ပုံတင်စာရင်းအရ ခင်ဗျား ယောက်ျားမှာ ပွိုင့် ၃၈ ကိုလိတ် ပစ္စတို သေနတ်တစ်လက် ရှိတယ်ဆိုတာ တွေ့ရတယ်’

ခဏမျှ ရပ်နေသည်။ သို့ရာတွင် အမျိုးသမီးက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။

‘အလားတူ ခင်ဗျားမှာလည်း ပွိုင့် ၃၈ ကိုလိတ်သေနတ်တစ်လက် ရှိတယ်ဆိုတာ လိုင်စင်စာရင်း မှတ်ပုံတင်မှာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီဒီပါတ်နဲ့ သေနတ်နှစ်လက်ဟာ သေသူနှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာ သွားတွေ့နေရတယ်။ ဒီတော့ အနည်းဆုံးခင်ဗျား သိတဲ့ အစိတ်အပိုင်း’

အမျိုးသမီးက ခေါင်းကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ မျက်နှာသည်ပို၍ နီရဲလာကာ မျက်လုံးများသည် ပို၍ တောက်လာကြ၏။

‘ဟုတ်တယ် ကျွန်မသိတယ်။ သိရုံစာင်မကဘူး စုံထောက်ကြီး ရှင် ဟာ တော်တော်သိတဲ့ လူပါလား။ နောက်တော့ ရှင်သိလာမှာပေါ့လေ။ ကျွန်မ ပြောမယ်။ ဟင့်အင်း ကျွန်မကို မထားပါနဲ့။ ကျွန်မအားလုံးပြောပါမယ်။ ကျွန်မ စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်တာပါ။ ပုလိပ်ဌာနကို မရောက်ခင်မှာ ရှင်ကို အရင် ပြောလိုက်တာက ပိုကောင်းမယ်လို့ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မပြောတာပါ။ ဂျူလီယန်က ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ စာရင်းရှင်းချင်လို့ ဒီကိုလိုက်လာခဲ့တယ်လို့ ထွန်မပြောခဲ့တယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ သူက ကျွန်မ ယောက်ျားနဲ့ တွေ့တောင် တွေ့ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ ယောက်ျားအိမ်မှာ မရှိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့ကိုဒီခေါ်လာခဲ့တယ်။ ဒီအခန်း ထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်တွေ့ကြတော့ သူတို့မျက်နှာတွေကို စုံထောက်ကြီး မြင်စေချင်တယ် သိလား။ နှစ်ယောက်လည်းတွေ့ကြရော ကျွန်မယောက်ျား ထလည်း ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်၊ ဂျူလီယန်ကလည်း စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်ဖြစ်၊ အို ထွန်မဖြင့် ကြောက်လိုက်တာရှင်’

အမျိုးသမီးသည် ထိုစဉ်က မြင်ကွင်းကို သတိရဟန်ဖြင့် မျက်လုံးတွေ တောက်ပလာ၏။

‘သူတို့နှစ်ယောက် သတ်ကြတော့မှာပဲလို့ ကျွန်မထင်လိုက်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှမဖြစ်ဘူးရှင်၊ ခဏကြာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သွေးအေးသွားကြတယ်။ တကယ်ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သတ္တိရှိကြဟန် မတူပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ စိတ်ထဲကသာ အပြုံးဖွဲ့ပြီး မုန်းနေကြတာ တကယ်တော့ဆိုင်ဆိုင်ကျတော့ နှစ်ယောက်စလုံးက ဘာမှပြောရဲကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကတော့ သူတို့ဒီလိုဖြစ်နေတာကို မကြိုက်ဘူး။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်စေချင်တယ်။ ပြောပြောတင်းတင်းဖြစ်စေချင်တယ်။ ပြန်ခါနီးတော့ မိုးရွာနေလို့ ကျွန်မယောက်ျားက သူ့ကိုဘုတာရုံကို ကားနဲ့လိုက်ဖို့ တယ်ရှင်။ သူလည်းကားသွားထုတ်ရော ကျွန်မက ကျွန်မသေနတ်ကို ဂျူလီယန်ပေးလိုက်ပြီး ကျွန်မယောက်ျားကို အပြတ်ရှင်းဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် သူ့ကိုယ်သူသတ်သေသွားတဲ့ ပုံမျိုးဖြစ်အောင်လုပ်တာပါ။ ဒါပေမယ့် သူကဘာမှမလုပ်ဘူးရှင်၊ သေနတ်ကို ကျွန်မကိုပြန်ဝေးတယ်။ ဒီတုန်းမှာ ကျွန်မယောက်ျားလည်း ကားထုတ်ပြီး အခန်းထဲပြန်ဝင်လာရော ကျွန်မကိုယ်တိုင် သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်တာပါပဲ။’

‘အဲဒီတုန်းကအိမ်ထဲမှာ ကျွန်မတို့သုံးယောက်အပြင် တစ်ခြား ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး။ တစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ်ဆိုတာလည်း အဝေးကြီးဆိုတော့ သေနတ်သံတို့ဘာတို့ကို မကြားရပါဘူး။ ကျွန်မလည်း ကော်ဇောပေါ်ကို ကျလာတဲ့ သွေးတွေကို ဆေးကြော၊ ဂျူလီယန်ကို အရက်တစ်ခွက်တိုက်ပြီး ဒီအလောင်းကြီးကို ဘယ်လိုဖျောက်ပစ်မလဲလို့ စဉ်းစားရတာပေါ့။ နောက်တော့ ကျွန်မလည်း ကျွန်မယောက်ျားစီးတဲ့ ဖိနပ်ဟောင်းတစ်ရန်နဲ့ သူဝတ်တဲ့ ဖလန်နယ်ဘောင်းဘီဝတ်၊ ဦးထုပ်ကိုဆောင်းပြီး ယောက်ျားယောင်ဆောင် လိုက်ပါတယ်။ သူ့ဖိနပ်ကို စီးရတာကတော့ ခြေရာကိုသူ့ခြေရာလို့ထင်အောင် စီးရတာပါ။ ဂျူလီယန်ကတော့ အရေးရှိရင် ဘာမှမကြတတ် မစည်တတ် တော့ဘူး။’

‘ကားက အိမ်ရှေ့ဝင်းမှာ ထုတ်ပြီးသားဖြစ်နေပါပြီ၊ မိုးကလည်း တိတ်သွားပြီ။ ကျွန်မတို့လည်း ကားကို စားကျက်တော့ကို မောင်းလာခဲ့ပါတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ဂျူလီယန်က အလောင်းကို ခုအလောင်းတွေတဲ့ မြေပြန့်ကလေးကို သယ်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မက နောက်ကလိုက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဟိုရောက်တော့ သေနတ်ဒင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ကျွန်မလက်ရာတွေကို အဝတ်နဲ့ပွတ်

ဆိုက်ဖျက်ပြီး သေနတ်ကို ကျွန်မယောက်ျားလက်ထဲကို ထည့်လိုက်ပါတယ်။ ငြိတော့လည်း သူ့ကိုယ်သူသတ်သေတဲ့ပုံမျိုးဖြစ်အောင် အလောင်းကို နေရာချပါတယ်။ ဂျူလီယန်က အလောင်းကိုလည်း နေသားတကျရွှေ့ထားပြီးရော ထွန်မလည်း ကျွန်မယောက်ျားရဲ့ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲက ယူလာခဲ့တဲ့ ကျွန်မယောက်ျားရဲ့သေနတ်နဲ့ ဂျူလီယန်ကိုလည်း ပစ်သတ်လိုက်ပါတယ်။’

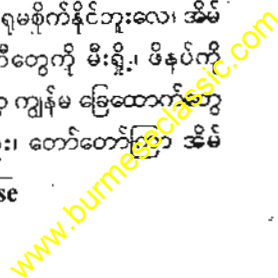
‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဂျူလီယန်ကိုလည်း ကျွန်မသတ်တာပါ။ သူ့တို့သတ်ရင် တစ်သက်လုံး ကျွန်မဟာ သူ့လက်ခုပ်ထဲက ရေဖြစ်နေတော့မှာ မဟုတ်လားရှင်၊ သူက ဒီလိုခြိမ်းခြောက် ငွေညှစ်တာမျိုးတို့ ဘာတို့ကို အလွန်ထုပ်တတ်တဲ့သူ၊ ကျွန်မသိတာပေါ့။ ဂျော့ကိုသတ်တာကတော့ သူ့ကိုဆက်ထက်မပေါင်းသင်းနိုင်တော့လို့ပေါ့။ ဂျူလီယန်းကိုသတ်တာကတော့ အို ဒါတွေတို့ ရှင် နားလည်မှာပါရှင်’

သူစကားပြောနေစဉ်တွင် အမျိုးသမီး၏မျက်လုံးမှာ ခံစားချက်မျိုးစုံ ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ ပူးလ်သည် ကြားဝင်မေးမြန်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ နားစိုက်ထောင်နေသည်။

‘အဲဒီနားတစ်ပိုက်မှာ မြက်တောက ထူတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီနေရာက ထွန်မတို့မကြာခဏလာပြီး ပျော်ပွဲစားနေကျနေရာကလေးဆိုတော့ ကျွန်မကောင်းကောင်းသိတာပေါ့၊ ဒီနေရာမှာ ခြေရာထင်မယ်ဆိုတာသိတော့ သူ့ဖိနပ်ကြီးကိုစီးတာ၊ ကားကနေပြီး ခြေရာနှစ်ခုတွေ့မယ်၊ ပြီးတော့ လက်ထဲမှာလည်း သေနတ်ကိုယ်စီနဲ့လူနှစ်ယောက် သေနေတာကိုတွေ့မယ်ဆိုရင် ချိန်းသတ်တာပဲလို့ ထင်မှာပဲဆိုပြီး ဒီလိုစီစဉ်ရတာပါ။ ခုတော့ မရတော့ဘူးပေါ့ရှင် ရှင် ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ သံသယဖြစ်တာလဲလင်’

အမျိုးသမီးက မေးလိုက်၏။ ပူးလ်က မည်သို့မျှမဖြေသည့်အခါတွင် သူစကားကိုဆက်သည်။

‘ကိစ္စပြီးတော့ ကျွန်မလည်း အိမ်ပြန်လာပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီလောက်မဝေးပါဘူး။ နှစ်မိုင်လောက်ပဲဝေးတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဂျော့ရဲ့ဖိနပ်ကြီးကို စီးလာရတော့ ကျွန်မခြေထောက်တွေပေါက်ပြီး အရေတွေလန်ကုန်တာပေါ့ ဒါပေမယ့် စိတ်ကထူပူနေတော့ ဒါတွေကိုဂရုမစိုက်နိုင်ဘူးလေ၊ အိမ်ရောက်တော့မှသိတာ၊ အိမ်ရောက်တော့ ဘောင်းဘီတွေကို မီးရှို့၊ ဖိနပ်ကိုပြန်တိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲဝင်ခဲ့တာပဲ။ အိပ်ရာက နီးတော့ ကျွန်မ ခြေထောက်တွေ သိပ်နာနေတယ်။ အိပ်ရာထဲမှာ ကြာကြာမနေရဘူး၊ တော်တော်ကြာ အိမ်

၆၀ ဝ မြသန်းတင့်

အောက်ဆင်းလာလို့ ခြေထောက်က ထော့နဲ့နဲ့ ဖြစ်နေရင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ကြမယ်၊ ဒါနဲ့ စောစောစီးစီး ဧည့်ခန်းထဲဆင်း လာပြီး ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်မှာ လှဲနေတာ ရှင် ဘယ်လိုလုပ် ဆီသွားတယ်ဆို တာ ကျွန်မ စဉ်းစားလို့ မရဘူး ရှင်'

အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဟန် ပေါ်လျက်ရှိ ၏။ သူ့ မျက်လုံးများသည် ပူးလ်ကို ကျော်ကာ တံခါးဝဆီသို့ စိုက်ကြည့်နေ ကြသည်။ ပူးလ်သည် ယောင်ယမ်းကာ သူ့ကြည့်ရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ ထိုစဉ် သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်လာ၏။

အင်စပက်ကောက်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျနေသည့် အမျိုး သမီးအလောင်းကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာမှ . . .

'ကျွန်တော်တော့ ဒီလိုမိန်းမမျိုးကို ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်ဗျာ' ပူးလ်ကအမျိုးသမီး ပြန်ပြောသည့် အဖြစ်အပျက်ကို အင်စပက်တော် ကောက်ကို ပြောပြသည်။

'အင်း သူတို့အရွယ်ဟာ ကြီးပြင်းလူလားမြောက်တော့လည်း စစ်အ တွင်းမှာ လူလားမြောက်ခဲ့ကြရတယ်၊ စစ်ပြီးတော့လည်း အကျင့် စာရိတ္တတွေ ပျက်တဲ့ခေတ်နဲ့ ကြုံခဲ့ရတယ်၊ လန်ဒန်မှာတော့ ဒီလိုမိန်းကလေး တွေပြည့်လို့ပါလေ၊ ညကလပ်တွေမှာဆိုရင် ဒါမျိုးတွေချည်းပဲ။ သူ့လောက် မဆိုးတာ တစ်ခုပဲ ရှိတာပါ၊ ဥပမာ ဦးနောက်ကောင်းတာ၊ သတ္တိကောင်းတာ ဆိုပါတော့၊ မျက်လုံးက ကြည့်ရုံနဲ့ သတ္တိကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးဆိုတာ လွယ်လွယ်နဲ့ သိနိုင်တယ်'

'ကားထဲမှာတော့ သွေးတို့ ကာတို့ မတွေ့ဘူးနော်'

ဟု အင်စပက်တော်ကောက်က မေးသည်။

'ဘယ်တွေ့မလဲ အမျိုးသမီးက တော်တော်ထက်တဲ့ အမျိုးသမီး၊ အလောင်းကို တစ်ခုခုနဲ့ ပတ်ပြီးတော့ အဲဒီအဝတ်ကို မီးရှို့ပစ်လိုက်မှာပေါ့၊ ကျွန်တော်လိုက်ရှာသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မတွေ့ဘူး'

'နှစ်ယောက်ချင်း ချိန်းသတ်တာ မဟုတ်ဘဲ လူသတ်မှုလို့ ခင်ဗျား ဘာကြောင့်ထင်သွားတာလဲ'

နှစ်တစ်ရာ ကမ္ဘာ့စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ ၁၆၁

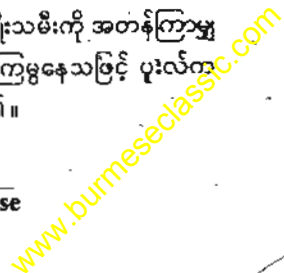
'လူသတ်မှုဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း ရိပ်မိမှာပေါ့၊ မရိပ်မိရင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီအိုင်ဒီကို ခင်ဗျားတို့ လှမ်းခေါ်မှာလဲ၊ ဒီတော့ အစကတည်းက ဒီအမှုဟာ အူသတ်မှုပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်တွက်ထားလိုက်ပြီလေ။ ကျွန်တော့်တွေး ထုံးကို ပထမဆုံး အတည်ပြုလိုက်တာကတော့ ဟွန်းရဲ့ခြေချင်းဝတ်တွေဗျာ၊ ခြေချင်းဝတ်တွေက ကွေးနေတယ် မဟုတ်လား။ အလောင်းကို ပစ်ချလိုက်ရုံနဲ့ ဆော့ ဒီလောက် မကွေးနိုင်ဘူး၊ နဂိုကတည်းက ခြေခွင်နေမယ်ဆိုရင်လည်း ခြေရာတွေမှာ ခြေခွင်တဲ့ ခြေရာပြရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ခြေရာတွေကို ကြည့် ထိုက်တော့ ဖြောင့်လို့၊ ဒီတော့ ခြေမခွင့်ဘူးဆိုတာ သိသာသွားပြီ။ ပြီးတော့ ခြေထောက်တွေ ခွင်နေတာဟာ မော်တော်ကားထဲမှာ အလောင်းကို ထိုးသိပ် ထည့်ခဲ့လို့ တောင့်တင်းစ အပြုမှာ ကွေးသွားတာ၊ နောက်တစ်ချက်က ဆရာ နေထွက်ချက်၊ ဆရာဝန်က ဟွန်းရဲ့အလောင်းဟာ အသက်ကြီးလို့ ပိုပြီး ဆောင့်တင်းနေပြီတဲ့၊ အမှန်ကတော့ ဟွန်းဟာ ဒီလောက်လည်း အသက်ကြီး သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက စောပြီး သေလို့ အရင်ပိုပြီး တောင့်နေတာ၊ နောက်တစ်ချက်က ခြေရာတွေ၊ ဂျူလီယန်က ဟွန်းလောက် ကိုယ်အလေး ချိန် မများဘူး။'

ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ သူ့ခြေရာတွေက နက်ပြီး ဟွန်းရဲ့ခြေရာ တွေက တိမ်နေရသလဲ၊ တိမ်မှာပေါ့၊ ဒီခြေရာတွေဟာ ဟွန်းရဲ့ခြေရာလို့ ထင် အောင်လို့ ဟွန်းရဲ့ဖိနပ်ကို စီးလာသူရဲ့ ခြေရာဖြစ်ရမယ်။ ဒါဖြင့် ဟွန်းရဲ့ ဖိနပ်တွေကို ဘယ်သူ ဝင်ယူနိုင်သလဲ၊ သူ့နဲ့ အရင်းအနှီးဆုံး ဖြစ်တဲ့ သူ့ မိန်းမပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။

နောက်တစ်ချက်က သေနတ်လိုင်းစင် မှတ်ပုံတင်၊ မှတ်ပုံတင် စာရင်း အရ မစ္စက်ဟွန်းမှာအလားတူ အော်တိုမစ်တစ် ပစ္စတိုတစ်လက်ရှိတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟွန်းမှာ ခြောက်လုံးပြူး တစ်လက်ရှိတာကို ကျွန်တော် သတိမထားလိုက်မိတာ နာသဗျာ၊ အမှန်က အဲဒီသေနတ်ကို အရင်ရှာပြီး သိမ်းထားလိုက်ဖို့ကောင်းတာ၊ ခုတော့အမျိုးသမီးက ခြောက်လုံးပြူးကို တစ်ချိန် လုံး ကူရှင်အောက်မှာ ထိုးထည့်ထားတာကိုး'

သူတို့ နှစ်ယောက်က လဲကျနေသော အမျိုးသမီးကို အတန်ကြာမျှ စိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေကြသည်။ သူ့ခေါင်းမှာ ကြေးမုံနေသဖြင့် ပူးလ်က သူ့ ပိုးလက်ကိုငုံပဝါ အနီလေးကို အုပ်ထားလိုက်၏။

ပူးလ်က . . .

၆၂ □ မြသန်းတင့်

နေစမ်းပါဦး၊ အင်စပက်တော်ကြီး၊ ဒီအမှုဟာ ချိန်းသတ်တဲ့ အမှု မဟုတ်ဘဲ လူသတ်မှုလို့ ခင်ဗျားကကော ဘာဖြစ်လို့ ထင်ရတာလဲ

အင်စပက်တော်ကောက်က ရယ်လိုက်လျက်...

ဒီခေတ်မှာ နှစ်ယောက်ချင်း ချိန်းပြီး သတ်တာမျိုးတွေ မရှိတော့ ဘူးလေ၊ နောက်တစ်ချက်ကလည်း ဟွန်းရဲ့ အိမ်အဝင်လမ်းဟာ ကျောက်စရစ် တွေ ခင်းပြီး၊ အကျအနလုပ်ထားတဲ့ လမ်းဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ဂျူလီယန်ရဲ့ ဖိနပ်မှာ ရွှံ့စေးအဖြူတွေ ပေနေတာကိုးဗျ

[အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာ Hanary Wade ၏ Duello ကို ပြန်ဆိုသည်။]

လုပ်ကြံမှုလော မတော်တဆလော

ဇာတ်ဆောင်စုံထောက်
စတင်ပေါ်ပေါက်သည့်နှစ်

ပါမောက္ခပရက်စလေ
၁၉၃၁ ခုနှစ်။

[အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာ ဂျန်ရီ ဒ်ဇီ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပြီး၊ သူ့ဇာတ်ဆောင် နှာ စိတ်ပညာပါမောက္ခ ဒေါက်တာ ပရက်စလေ ဖြစ်သည်။ အပျော်တမ်း စုံထောက်များထဲတွင် ဆရာဝန်၊ မျက်မမြင်၊ ကောင်းဘို့ငါ၊ သိပ္ပံပညာရှင် စသည်တို့ ပါသကဲ့သို့ စိတ်ပညာ ပါမောက္ခတစ်ဦးလည်း ပါလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ စုံထောက်များတွင် တစ်ချို့က သိပ္ပံပညာ၊ အချို့က ဆေးပညာ အားဖြင့် ကျွမ်းကျင်ရာ ပညာရပ်ဖြင့် ပြဿနာကို ဖြေရှင်းလေ့ရှိရာ ယခု ဇာတ်ကောင်စုံထောက်မှာ သိပ္ပံပညာကို အသုံးပြု၍ ကောက်ချက်ဆွဲသူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ထူးခြားသော စုံထောက်ဇာတ်ဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည် အတွက် ဤလက်ရွေးစင် ဝတ္ထုများထဲတွင် ထည့်သွင်းပါသည်။]

ဒေါက်တာပရက်စလေက

'ခင်ဗျား အမှုက ဒီလောက်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းလှပါဘူးဗျာ။ သတင်းအဆိုအရ တီးလ်ဗာရီဘူတာကို သုံးနာရီနှစ်ဆယ် ရထားဆိုက်တဲ့အခါမှာ မီးရထားပေါ်တာက တွဲတွေကို လိုက်စစ်တော့ မစ္စတာဖာထူးဟာဆန်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းကို ပထမတန်းတွဲ တစ်တွဲပေါ်မှာ သွားတွေ တယ်တဲ့။ ချိုစောင်းကို တစ်စုံတစ်ခုနဲ့ ခပ်ပြင်းပြင်း အရိုက်ခံရတဲ့အတွက် သေဆုံးသွားပုံရတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် အနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာတော့ ဒီလို ဒဏ်ရမျိုးကို ရစေလောက်တဲ့ လက်နက်ဆိုလို့ တစ်ခုမှ ရှာလို့ မတွေ့ဘူးတဲ့။ သတင်းထဲမှာပါတဲ့ အချက်အလက်က ဘာမှ ရေရေရာရာ မရှိဘူး။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကောက်ချက်တွေ တစ်ဒါဒင်လောက်တောင် ထွက်လာနိုင်သေးတယ်'

'ဥပမာ ဘယ်လို ကောက်ချက်မျိုးလဲ ဆရာကြီး'

ဟု ပုလိပ်အင်စပက်တော် ဟန်းစလက်က မေးလိုက်၏။ ဒေါက်တာပရက်စလေက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ကာ

'ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့်အကြောင်း သိသားပဲ။ ထင်ကြေးငှာ့လျှောက်မပြောချင်ဘူးဗျာ။ အချက်အလက် မရှိဘဲ ထင်ကြေးတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြလို့ ကမ္ဘာဦးကတည်းက အမှားတွေ ထုနဲ့ဒေး တွေ့ခဲ့ရလှပြီ။ သို့သော်လည်း သတင်းကို ဖတ်ပြီး၊ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့ ကောက်ချက်တွေထဲက တစ်ခုခုစုံကိုတော့ ပြောလိုက်မယ်။ မစ္စတာ ဖာကူဆန်ဟာ တီးလ်ဗာရီ မရောက်မီမှာ အသတ်ခံလိုက်ရပြီး လူသတ်သမားဟာ ရထားပေါ်က ဆင်းသွားတယ်ဗျ။ လက်နက်ကိုတော့ တစ်နေရာရာမှာ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း မစ္စတာ ဖာကူဆန်ဟာ ရထားဆိုက်ခါနီးနေတော့ ရထားအပြင်ဘက်ကို ခေါင်းပြုအကြည့်မှာ ရထားလမ်းဘေးမှာ ရှိတဲ့ အရာတစ်ခုခုနဲ့ တိုက်မိပြီး ဒဏ်ရာရလို့ သေသွားတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း သူဟာ လက်ယာဘက်မှာ ထိုင်နေတာ ဆိုလို့ရှိရင် ရထားပြတင်းပေါက်က ခေါင်းပြု ကြည့်နေတုန်း မျက်နှာချင်းဆိုင်က လာတဲ့ ရထားနဲ့ ပွတ်မိလို့ သေသွားရင်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သတင်းထဲပါတာလောက်နဲ့တော့ ကောက်ချက်ခွဲလို့ မမှန်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီထက် သတင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရဖို့လိုတယ်'

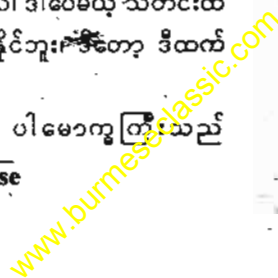
ဟန်းစလက်က ပြုံးလိုက်သည်။ ပါမောက္ခကြီးသည်

အင်စပက်တော် ဟန်းစလက်သည် ညနေထုတ် သတင်းစာတစ်စောင်ကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်း

'ပါမောက္ခကြီးရေ၊ ဟောဒီမှာ ဆရာကြီးစိတ်ဝင်စားမယ့် သတင်းတစ်ပုဒ် ပါတယ်ခင်ဗျ။ သတင်းခေါင်းစဉ်က နာမည်ကျော် ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး အသတ်ခံရတဲ့။ ဆရာကြီး ဖတ်ကြည့်ပါဦး။ စိတ်ဝင်စားမလား မသိဘူး'

စိတ်ပညာ ပါမောက္ခကြီး ဒေါက်တာပရက်စလေသည် မျက်မှန်ကို ပြင်၍ တပ်လိုက်ကာ သတင်းစာကို ဖတ်နေသည်။ ပါမောက္ခကြီးနှင့် သူ့အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ ကျွန်ုပ် ဟာရီးဗီယာဖီးတို့သည် ဇွန်လ တစ်ညနေ ညစာစားအပြီးတွင် ပါမောက္ခကြီးနေထိုင်ရာ ဝက်စဘုန်းနေအိမ်တွင် ထိုင် နေကြစဉ် အင်စပက်တော် ဟန်းစလက် ရောက်လာကြောင်းကို အစေခံကာ လာရောက်ပြော၏။

အင်စပက်တော် ဟန်းစလက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေရောင်းရင်းကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လျက်၊ မိမိစုံစမ်းရသော အမှုများနှင့် ပတ်သက်၍ ပါမောက္ခကြီးထံ မကြာခဏ လာရောက်တိုင်ပင် တတ်သူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ ဟန်းစလက်သည် ပုလိပ်တို့လိုက်၍ မရနိုင်သော ဖောက်ထွင်းမှုတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ ပါမောက္ခကြီးထံ လာရောက်၍ အကြံဉာဏ်တောင်းလေ့ရှိရာ ယခုလည်း ပြန်ခါနီးတွင် အမှတ်ရသဖြင့် အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အချက်အလက် ကို လွန်စွာအားကိုးသူဖြစ်ပြီး ထင်ကြေးပေးရမည်ကို ဝန်လေးတတ်ကြောင်း သူ သိပြီးသား ဖြစ်၏။

ပြောလိုသာ ပြောရတာပါလေ။ အမှုက ကျွန်တော့်လက်ထဲကို ရောက်ချင်မှ ရောက်မှာပါ။ ကျွန်တော့်လက်ထဲ ရောက်ရင်တော့ ဆရာကြီး ကို အချက်အလက်တွေ အကုန်ပေးပါမယ်။ အမှုက ရိုးရိုးစင်းစင်း ဆိုတော့ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်ဆိုရင် အချက်အလက် တော်တော် ပြည့်ပြည့်စုံ စုံ ရမှာပေါ့။ ကဲ . . . ငွတ်နိုက် ဆရာကြီး'

ဒေါက်တာ ပရက်စလေသည် သူ ထွက်သွားပြီး တံခါးပိတ်သွား သည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေပြီးမှ

'သူ့အဖို့ ခက်နေပေမယ့် တို့အဖို့တော့ အလွယ်ကလေးတွေဆိုတာ မင်းကို မကြာခဏပြောခဲ့ဖူးသားပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက ရိုးရိုးစင်းစင်းလို့ ပြော လိုက်တဲ့ အမှုတိုင်းကတော့ အခက်တွေ့ကြီးပဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်ကွ။ အင်း မကြာခင်ဆိုရင်တော့ သူ့ဆီက နောက်ထပ် သတင်းကလေး ဘာလေး ရပါ လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့'

ပါမောက္ခ ပြောသည့်အတိုင်းပင်။ ဟန်းစလက် ကျွန်တော်တို့ဆီ နောက်ဆုံး လာပြောသည့်နေ့မှာ စနေနေ့ဖြစ်၏။ နောက် ကြာသာပတေးနေ့ ညစာစားချိန်လောက်တွင် ဟန်းစလက်သည် အောင်နိုင်သော မျက်နှာထား ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့ ရောက်လာပြန်၏။

ဟန်းစလက်က ခရီးမရောက်မဆိုက်ပင်

'ဆရာကြီး၊ ဖာကူဟာဆန် အမှုအကြောင်းကို သတိရသေးတယ် မဟုတ်လား။ ခု ကျွန်တော်လက်ထဲကို ရောက်လာပြီ ခင်ဗျ။ အက်ဆက်နယ် ပုလိပ်က စကော့တလန်ယာဒ်ကို အကူအညီတောင်းတော့ ရုံးချုပ်က ကျွန် တော့်ကို တာဝန်ပေးလိုက်တယ်။ ခု ကျွန်တော် ဖြေရှင်းလိုက်တာ လေးဆယ့် ရှစ်နာရီအတွင်း ရှင်းသွားပြီခင်ဗျ။ မနိပ်လား ခင်ဗျ။ မစွတာ ဖာကူဟာဆန် အသတ်ခံရတာက . . .

ဒေါက်တာ ပရက်စလေက လက်ကို ကာပြလိုက်ရင်း

'ခင်ဗျား မစွတာ ဖာကူဟာဆန် လူသတ်မှုက ထားစမ်းပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော်မကြာခဏ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဒီကိစ္စတွေမှာ ကျွန်တော် စုံစမ်းတယ် ဆိုတာက ဝါသနာအရ ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးချင်လို့ စုံစမ်းတာဗျ။ တစ် နည်း ပြောရရင် ကျိုးကြောင်း ဆက်စပ် တွေးခေါ်တဲ့နည်းကို သုံးကြည့်ရဲ့

သက်သက်ပဲ။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လိုက်ပြီး စုံစမ်းချိန် ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒု ခင်ဗျားက အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြတဲ့နေရာမှာ အဆုံးက စပြီးပြောနေတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်နားထောင်စေချင်ရင် အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြပါ။ ပြီးတော့မှ ခင်ဗျား စုံစမ်းထောက်လှမ်းတာတွေကို တစ်ဆင့်စီ ပြောပါ'

ဟန်းစလက်က ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့်

'ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် သိခဲ့ရတဲ့ ပထမအချက်ကတော့ ဖာကူဟာဆန် ဘယ်လို အသတ်ခံရတဲ့ အချက်ပါ။ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက် ရင်တော့ ခေါင်းကို ပုဆိန်လို လက်နက်တစ်ခုနဲ့ ရိုက်လိုက်လို့ သေသွား တယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။ ခေါင်းရဲ့ လက်ယာဘက် ချိုစောင်းမှာ နှစ်လက်မ လောက် ရှည်တဲ့ ဒဏ်ရာကြီး တစ်ခုတွေ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အလောင်းကို ခွဲကြည့်တော့ စစ်တပ်သုံး ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆန်နဲ့ ပစ်လိုက်တယ်လို့ ဆိုတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျည်ဆန်က အဲဒီကနေဖောက်ပြီး ဦးနှောက်ထဲကို ရောက် သွားတယ်ခင်ဗျ'

'အင်း လူသတ်မှုမှာ ရိုင်ဖယ်ဆန်တန်နဲ့ ပစ်သတ်တဲ့ အမှုမျိုးကတော့ ခပ်ရှားရှားပဲဗျ။ အလောင်းက တွဲထဲမှာ ဘယ်နေရာက တွေ့တာလဲ'

'လက်ယာဘက် ထောင့်ထဲမှာ ခင်ဗျ။ စက်ခေါင်းဘက်ကို မျက်နှာ ခွပြီး လဲကျနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအချက်က ဒီလောက်အရေးမကြီးပါဘူး။ ဆရာကြီး၊ နောက်ကျတော့ တွေ့လာမှာပါ။ နောက်တစ်ဆင့် အနေနဲ့ ဖာကူ ဟာဆန်ဆိုတဲ့ လူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော့်စုံစမ်းကြည့်ဖို့ လိုလာပါတယ်။ သူ့ကို ဘယ်က ဘာကြောင့် သတ်သလဲပေါ့။ ဒီလို အမှုမျိုးမှာ အမှုကျူးလွန် တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရှာဖို့ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်ဆရာကြီး။ ဖာကူဟာဆန် ဟာ သမီးကလေးတစ်ယောက်နဲ့ စတင်းဖို့ဆိုတဲ့ ရပ်ကွက်မှာ အိမ်ကြီးတစ် လုံးနဲ့ အတူနေပါတယ်။

စတင်းဖို့ဆိုတာ တီးလ်ဗာရီနဲ့ ဆောက်အင်းကြားမှာ ဆိုပါတော့။ လွန်ခဲ့တဲ့ စနေနေ့တုန်းကတော့ ဖာကူဟာဆန်ဟာ ဖရင့်ချက်လမ်း ဘူတာ နားမှာရှိတဲ့ သူ့အလုပ်တိုက်ကနေပြီး နာရီပြန် တစ်ချက်လောက်မှာ ပြန်ပါ တယ်။ အနီးမှာရှိတဲ့ ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ခုကို ဝင်ပြီး၊ နေ့လယ်စာ စားပြီးတော့ နှစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ် ရထားအမီ ဖရင့်ချက်လမ်းက ဘူတာရုံကို လာခဲ့ပါ တယ်။ သူ့အလောင်းကို တွေ့တာလည်း အဲဒီရထားပေါ်မှာ ဖြစ်တော့တော့ ဒီနေရာကို ဘယ်လိုလိုက်ပြီး စုံစမ်းတယ်ဆိုတာတွေကိုတော့ ကျွန်တော်

၆၈ ဝ မြသန်းတင့်

အသေးစိတ် မပြောတော့ပါဘူး

ပါမောက္ခ ပရက်စလေက ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး

'ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါတော့'

'ဒီတော့ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အကြောင်းကိုပဲ ကျွန်တော် ဆက်ပြောပါ့မယ်။ ဖာကူဟာဆန်ဟာ သူ့ တူတစ်ယောက်နဲ့ စပ်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်နေတယ် ခင်ဗျ။ သူ့ တူကလည်း ခပ်ရမ်းရမ်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းရယ်၊ သူ့ နာမည်က ရောဗတ်ဟာလီဒေးတဲ့၊ ကြည့်ရတာကတော့ ရောဗတ်ရဲ့အမေ ဖာကူဟာဆန်ရဲ့ နှမဟာ လုပ်ငန်းထဲမှာ ငွေတော်တော် မြှုပ်နှံထားလေတော့ သူ့ အစ်ကိုကြီး ဖာကူဟာဆန် သေလို့ရိုရင် ဒီငွေတွေကို သူ့ သား သုံးမြန်းပစ်မှာကို တော်တော်စိုးရိမ်နေတယ်လို့ ယူဆရတယ်။ ဒီလိုနေတုန်း လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကတော့ ရောဗတ်ရဲ့ အမေ ဆုံးပါတယ်။ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သေတမ်းစာကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ ခင်ဗျ။ သူ့ မြှုပ်နှံထားတဲ့ ငွေတွေကို သားဖြစ်သူကို မဝေးဘဲ လုပ်ငန်းထဲမှာပဲ ဆက်လက်ထားရှိဖို့နဲ့ သူ့ အစ်ကို ဖာကူဟာဆန်သေသွားတဲ့ အခါကျမှ သူ့ သားကို ပေးဖို့ ရေးထားခဲ့တယ်'

ခေါက်တာ ပရက်စလေက လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်ရင်း ခပ်လှောင်လှောင်ဖြင့်

'ဒီလိုဆိုရင် အမှုကျူးလွန်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိရောဆိုပါတော့၊ နောက်ထပ် အချက်အလက် ရှာစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့၊ ခင်ဗျားကောက်ချက်အတိုင်းဆိုရင် လုပ်ငန်းထဲက ပိုက်ဆံတွေကို လိုချင်တဲ့အတွက် ရောဗတ်ဟာလီဒေးဟာ သူ့ ဦးကြီးကို သတ်လိုက်တယ်ပေါ့၊ ရောဗတ်ဟာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်းလို့ ခင်ဗျား ပြောခဲ့ပေသကဲ့၊ အရေးကြီးတာက သက်သေအထောက်အထားဗျ။ သက်သေ အထောက်အထား မရှိရင် ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူး'

ဟန်းစလက်က စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့်

'ဆရာကြီးကတော့ ကျွန်တော့်ကို လှောင်မှာပေါ့၊ ဆရာကြီးက အမှုတော်တော်များများမှာ ကျွန်တော်မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့တာတွေကို စဉ်းစားပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကူညီခဲ့တယ် ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုကိစ္စ မှာတော့ ကျွန်တော်တွေ့တဲ့အတိုင်း မုချ မှန်ရမယ် ခင်ဗျ။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွဲနိုင်ဘူး။ သူ့ ဦးကြီးရဲ့ အလောင်းတွေ တွဲထဲမှာပဲ ရောဗတ်လိုက်လာ တယ်ဆိုရင်

ဆရာကြီး ဘာပြောဦးမလဲ'

'အချက်အလက်တွေကိုတော့ အကုန်မသိသေးဘူးဗျား၊ ဒါထဲထဲထွပ်ထွပ်ပြောလိုက်မယ်၊ အဲဒီလို တစ်တွဲတည်း လိုက်လာတဲ့အတွက်ကိုပဲ သူငယ်အဖြစ်မရှိကြောင်းကို အထောက်အကူပေးသလို ဖြစ်နေတယ်ဗျ'

ဟန်းစလက်က မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်ကာ

'ဒါလောက်တင် မကသေးဘူး ခင်ဗျ။ ရောဗတ်က နယ်ခြားစောင့်တပ်မှာ အမှုထမ်းနေတယ်။ အဲဒီနေ့က ယူနီဖောင်းဝတ်ပြီး လန်ဒန်ကနေ ထိုက်လာတယ်။ သူ့ လက်ထဲမှာလည်း ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက် ပါလာတယ်။ မျက်စိကောင်းပေမယ့် လက်ကတော့ မဖြောင့်လှဘူး။ သူတို့တပ်ဖွဲ့ထဲ သေနတ်မဖြောင့်တဲ့လူတွေကို ရွေးပြီး စနေနေတိုင်း ပါးဖလီမှာ ရှိတဲ့ သေနတ်ပစ်ကွင်းကို သွားပြီး သေနတ်ပစ်ကျင့်ရတယ်။ ပါးဖလီဆိုတာက တော့ လန်ဒန်နဲ့ တီးလ်ဗာဂီကြားမှာရှိတဲ့ ဘူတာကလေးတစ်ခု ခင်ဗျ။ ရော ဗတ်ဟာ အဲဒီနေ့က ကျည်ဆန် တော်တော်များများနဲ့ လေကျင့်ပြီး ညနေ ပိုင်းကျတော့ လန်ဒန်ကို ပြန်လာတယ်'

'အင်း... ကျုပ်တော့ လူငယ်ကလေးကို သနားတယ်ဗျာ၊ ပထမကျူးလွန်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို တွေ့ပြီ၊ ဒုတိယ အမှုကျူးလွန်ဖို့ အခါအခွင့်ရတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပြီ။ ကြည့်လေ သူ့ ဦးကြီးနဲ့ တစ်တွဲတည်း ပါလာတယ်။ ခေါင်းကို သေနတ်နဲ့ ချိန်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာတွေ တွေ့တယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား ကွင်းဆက်ကြီးထဲမှာ ဟာကွယ်ရယ်လို့ မလွယ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်'

ဟန်းစလက်က အောင့်အည်းလျက်

'ဆရာကြီး ပြောသလောက်တော့လည်း မလွယ်သေးပါဘူး။ ဦးကြီးနဲ့ တစ်တွဲတည်း ပါလာတာတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီနေ့က တူအရီးနှစ်ယောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် စကားများခဲ့ကြတော့ မလိုက်လာဘဲ တစ်တွဲစီ ခွဲလိုက်လာခဲ့ကြတယ် ခင်ဗျ။ ဖာကူဟာဆန်ရဲ့ ရှေးဆန်ဆန်ဆိုတော့ သူ့ တူ နေပုံထိုင်ပုံတွေကို တယ်ပြီး သေသွားတော့ ဘူးပေါ့။ သူ့ ဦးကြီးအပေါ်မှာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဆက်ဆံတာရယ်လို့ လို့ မတွေ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုခေတ်လူငယ်တွေက လူကြီးတို့တို့ ဘာတို့ မပေးတာလောက်ဘဲ ရှိပါတယ်။ သူ့ ဦးကြီးထဲထဲထဲ မကြိုက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်၊ သူ့ ကို စစ်ကြည့်တော့ သူက တ...

၇၀ ဝ မြသန်းတင့်

ထဲမှာ ပါလာတာတဲ့၊ ဒီရထားမှာ သူ့ဦးကြီးပါလာတာကို လုံးဝ မသိပါဘူးလို့ ကျွမ်းကျွန်ထွက်တယ်'

'ဪ... ဒါဖြင့် ခင်ဗျား သူနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား'

'တွေ့ခဲ့ပြီခင်ဗျား၊ သူ့အဆိုကတော့ သူ့ရောက်သွားတော့ ရထားထွက်ခါနီးနေပြီတဲ့၊ ဒါနဲ့ သူလည်း ကမန်းကတန်း ပြေးလာပြီး မိရာတွဲတစ်တွဲထဲကို ခုန်တက်လိုက်လာခဲ့တယ်တဲ့။ ဗားတင်းဘူတာကို လွန်လာတော့ တွဲထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်တော့တယ်တဲ့၊ အဲဒါကတော့ သူ့ထွက်ချက်ပဲ၊ ဒါဂျင်ဟန်နဲ့ ရိုမ်းဟမ်းကြားကို ရထားလာတုန်းက ရထားခြေနင်းခုံပေါ် ထွက်ပြီး ဘေးက ရပ်လိုက်လာတာဟာ ဘာဖြစ်လို့လိုက်လာတာလဲလို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။ ဒီတော့ သူက ရထားပြတင်းက ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်တော့ သူ့ရှေ့သုံးလေးတွဲအကွာ တွဲထဲမှာ သူတို့တပ်က ရဲဘော်ကို မြင်တာနဲ့ သူ့ဆီကို ကူးမလို့ ထွက်ကြည့်တာတဲ့၊ အဲဒီတွဲမှာ ပါတဲ့ သူ့ရဲဘော်ရဲ့ နာမည်ကိုလည်း ကျွန်တော့်ကို ပေးထားတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီ ရဲဘော်ကို စစ်ဆေးကြည့်တော့ သူကလည်း ရောဗတ်ပြောတဲ့ အချက်ကို အတည်ပြုတယ်'

'အင်း၊ အင်စပက်တော်ကြီးရဲ့ နည်းတွေကတော့ မှတ်သားလောက်ပါပေတယ်ဗျား၊ နို့ နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီ ရောဗတ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ကလေး ခြေနင်းခုံပေါ်မှာ တွယ်လိုက်လာတာကို ခင်ဗျား ဘာယုံနယ်လုပ် သိသလဲ'

'ယူနီဖောင်းဝတ်ပြီး ရိုင်ဖယ်လွယ်ထားတဲ့ တပ်သားတစ်ယောက် ခြေ နင်းခုံပေါ် တွယ်လိုက်သွားတာကို မီးရထား အလုပ်သမားတစ်ယောက်က မြင်လိုက်လို့ပါ'

'ဒီတော့ ဒီလူဟာ ရောဗတ်ဖြစ်ရမယ်လို့ ခင်ဗျား ကောက်ချက်ဆွဲလိုက်တယ်ပေါ့၊ အင်း... တစ်ခါတရံကျတော့လည်း ထင်ကြေးတွေက ဒက်ခနဲ မှန်တတ်တာတွေ ရှိတတ်ပါတယ်လေ၊ ဒီတော့ အမှု ကျူးလွန်ပုံနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားဘယ်လို ကောက်ချက်ချသလဲ'

'ရှင်းပါတယ် ဆရာကြီး၊ ရောဗတ်ဟာ သူ့ဦးကြီး ရထားတွဲပေါ် တက်သွားတာကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ နီးရာတွဲ တစ်တွဲပေါ်ကို ခုန်တက်လိုက်သွားတယ်၊ တစ်နေရာကျတော့ သူ့မှာ ကျည်အပြည့်ထိုးထားတဲ့ ရိုင်ဖယ်ကြီးလွယ်ပြီး သူ့ဦးကြီး လိုက်ပါလာတဲ့ တွဲကို တွယ်တက်တယ်။ ဦးကြီးကို ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး ရိုင်ဖယ်နဲ့ ပစ်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့အပေါ်

နှစ်တစ်ရာ ကမ္ဘာ့စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ ၀၇၁

နာ သံသယကျင်းအောင်ဆိုပြီး သူ့မိတ်ဆွေတွဲကို သွားနေတယ်၊ ဒီအချက်ထဲ လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို ထင်ရှားပါတယ်'

'အင်း... ဖြစ်မယ် ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ၊ ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျား ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ'

'ပုံလိပ် စစ်ပြီးလို့ရှိရင် သူ့ကို ကောက်ဖမ်းလိုက် ရုံပေါ့'

အင်စပက်တော် ဟန်းစလက်က ကျေနပ်စွာ ပြောလိုက်၏။

ပါမောက္ခ ပရက်စလေသည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်သက်နေ၏။

'ခင်ဗျား တစ်ခုခုမလုပ်မီ ကျုပ်ကို တိုင်ပင်တယ်ဆိုရင်တော့ အားလုံးအတွက် ကောင်းမယ် ထင်တာပဲလေ'

ဟန်းစလက်၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဝေခွဲမရသော အမူအရာ ပေါ်လာ၏။

'အကျိုးရှိတယ်ဆိုရင်တော့ တိုင်ပင်ရမှာပေါ့ ခင်ဗျား၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်ရုံးကို တက်တက် တရားခံကတော့ ကျွန်တော့်မှာပဲ ခင်ဗျား။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြေးလို့ လွတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ သက်သေအထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရှိနေပြီ'

ဒေါက်တာပရက်စလေက ခပ်သွက်သွက်ဖြင့်

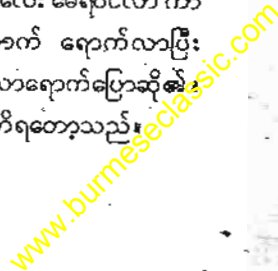
'အဲဒါကြောင့်မို့ ခက်နေတာပေါ့ဗျား၊ တချို့ ဂျူရီလူကြီးဆိုတာ ခင်ဗျား လောက်တောင် စဉ်းစားညှဉ်းထက်ထက်မြက်မြက်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲဗျား ဘာယုံနယ်လဲ၊ တစ်ခုခု မလုပ်ခင်မှာ ကျုပ်ကို တိုင်ပင်မယ်လို့ ကတိပေးနိုင်လော့'

'ရပါတယ်'

ဟု ခပ်တိုတိုပြောပြီးနောက် ဟန်းစလက်သည် အခြားအကြောင်း အရာများကို လှိုင်းလှဲပြောဆိုလျက်ရှိ၏။ ခဏကြာလျှင် နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ်ဖြစ်နေကြသဖြင့် မစွတာတာကူဟာဆန် အသက်ခံရသည်ကိစ္စကို မေ့လှမေ့ခင်ဖြစ်နေကြ၏။ နောက်တစ်နေ့ညနေတွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့၏အိမ်ဖော် အမျိုးသမီးကလေး မေရီဝင်လာ ကာ ဓမ္မဗာကူဟာဆန်ဆိုသည့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဝါမောက္ခကြီးကို အရေးတကြီးတွေ့လိုကြောင်းဖြင့် လာရောက်ပြောဆို၏။ ထိုအခါတွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအမှုအကြောင်းကို သတိရတော့သည်။

ကျွန်ုပ်က

၇၂ ။ မြသန်းတင့်

‘မစ္စတာ ဖာကူဟာဆန်ရဲ့ သမီး မဟုတ်လား၊ သူ့မှာ သမီး တစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ ဟန်းစလက်ပြောသွားတယ်ခင်ဗျ၊ ဆရာကြီး သတိရသေးတယ် မဟုတ်လား’

‘အင်း ဟန်းစလက်ရဲ့ ကောက်ချက်ကို တည်မတ်ပေးမယ့် ဖြစ်နိုင်ချက်တစ်ခုတော့ ပေါ်လာမှာပဲလို့ ငါ တွက်ထားတာ၊ ခုတော့ ထင်တဲ့အတိုင်း ပေါ်လာပြီဟေ့ ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီ သူငယ်မလေးကို လွှတ်လိုက်စမ်း မေရီ’

မစ္စတာကူဟာဆန် ဝင်လာသည့်အခါတွင် ပါမောက္ခပရက်စလေသည် ထုံးစံအတိုင်း ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်၏။

‘သူငယ်မလာတဲ့ကိစ္စက ဘာကိစ္စများပါလိမ့်ဗျာ’

မစ္စ ဖာကူဟာဆန်သည် အတန်ကြာမျှ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေ၏။ သူငယ်မကလေးမှာ အရပ်မြင့်မြင့် အသားအရေကြည်လင်၍ ဝမ်းနည်းသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားလေရာ ကပိုပရိုနှင့် လှသော အလှတစ်မျိုးကိုဆောင်နေ၏။ ပါမောက္ခကြီး မေးလိုက်သည့်အခါတွင် သူ့မျက်နှာပေါ်၌ ရှက်သွေးရောင်လွမ်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရုံမျှဖြင့်ပင် သူပြောမည့်စကားမှာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ခန့်မှန်းမိလိုက်လေပြီ။

‘အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ လာတယ်လို့ မအောက်မေ့ပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ် ကိစ္စကတော့ ရော့ဗတ်၊ ရော့ဗတ်ဟာလီဒေးက ဆရာကြီး အကြောင်းကို ကြားဖူးလေတော့ ဆရာကြီးနဲ့ သွားတွေ့ပါလို့ လွှတ်လိုက်လို့ လာတာပါ’

ပါမောက္ခကြီးက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။ မိမိစုံစမ်းထောက်လှမ်းနေသော အမှုများနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့နာမည်ပါနေသည်ကို ပါမောက္ခကြီး နှစ်သက်လေ့မရှိချေ။ သို့ရာတွင် ပါမောက္ခကြီးက မည်မျှပုံးဖိထားသည့်တိုင် လူအများစုကမူ ကြိုသိနေကြလေပြီ။ မစ္စ ဖာကူဟာဆန်က ပါမောက္ခကြီး မျက်မှောင်ကုတ်ထားခြင်းမှာ သူလာသည်ကို မနှစ်သက်သောကြောင့် မျက်မှောင်ကုတ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်သွားကာ သူ့ကို တာတွတ်တွတ်တောင်းပန် လျှက်ရှိ၏။

‘ဆရာကြီးကို နောက်ဆုံးအားကိုးရာအနေနဲ့ လာတာပါ ဆရာကြီးရယ် ကျွန်မလည်း ဘယ်လိုမှ မကြံတတ် မစည်တတ်အောင် ဖြစ်နေပါတယ် လွန်ခဲ့တဲ့ စနေနေ့က ကျွန်မအဖေဟာ တီးလ်ဗာရီက ဘူတာရုံက ရထားတဲ့ ပေါ်မှာ အသတ်ခံရတယ်ဆိုတာကို ဆရာကြီးသိပြီး ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’ ပါမောက္ခကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး မယုတ်မလွန်ဖြေ၏။

‘အင်း အချက်အလက်တစ်ချို့ကိုတော့ သတိထားမိပါရဲ့။ သူငယ်မထို စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်အောင် ဒီအချက်အလက်တွေကို ထပ်ပြီး အပြောခိုင်းနေတော့ပါဘူးလေ၊ ဒီတော့ ကျုပ်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့များ ကူညီနိုင်မလဲ ဆိုတာသာ ပြောပြပါ’

မိန်းမပျိုက တစ်ချက်ရှိက်လိုက်ပြီး...

‘အဖြစ်ကတော့ တော်တော်ဆိုးပါတယ်ရှင်၊ ပုလိပ်က ဖေဖေကို သတ်ပြီး ကျွန်မအစ်ကို ရော့ဗတ်ကို သံသယဖြစ်နေတယ်ရှင်၊ သူတို့ ပါးစပ် ကတော့ ထုတ်မပြောသေးဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ရော့ဗတ်ကို မေးခွန်းမေး နေပုံကတော့ ကြောက်စရာပဲရှင် ပါမောက္ခကြီးကတော့ တစ်ခုခု လုပ်ပေးနိုင် မယ်ထင်ပြီး’

ပါမောက္ခကြီးက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် မစ္စ ဖာကူဟာဆန်၏ အသံသည် တိမ်ဝင်သွား၏။

‘ဒီမှာ သူငယ်မ ကျုပ်က မျက်လှည့်ဆရာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်အင်စပက်တော် ဟန်းစလက်နဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောကြည့်ပြီးပြီ၊ သူ့မှာတော့ သူငယ်မရဲ့အစ်ကိုကို စွဲဖို့ သူ့အထောက်အထားနဲ့သူ ခိုင်လုံနေတာပဲ’

‘ဒါပေမယ့် သူပြောတာတွေကို ဆရာကြီး မယုံပါဘူးနော် မယုံဘူး မဟုတ်လားဟင် ဆရာကြီး’

ဟု မစ္စ ဖာကူဟာဆန်က ကြားဖြတ်မေးလိုက်၏။

‘ကျုပ်ကတော့ သူပြောသလောက်ပဲ သိရတာကိုး ဒီထက် ဘာမှပို သိတာမှ မဟုတ်တာ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်မင်းကို မေးခွန်းနည်းနည်း မေးချင်တယ်၊ မင်း ဖြေနိုင်ပါ့မလား’

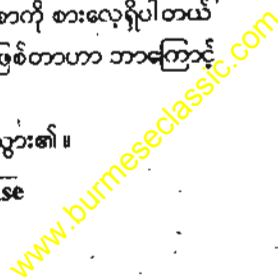
‘မေးပါရင် မေးပါ ကျွန်မသိသလောက်တော့ အကုန်ပြောနိုင်ပါတယ်’ ပါမောက္ခကြီးက ကျေးဇူးတင်သည့်အနေဖြင့် ခေါင်းကို ညိတ်ပြ၏။

‘စနေနေ့ညနေဆိုရင် မင်းအဖေဟာ နှစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ် ရထားနဲ့ စရင်ချတ်ဘူတာရုံက ရထားစီးပြီး ပြန်ပေးရုံသာလား’

မစ္စ ဖာကူဟာဆန်က ပြတ်သားစွာဖြင့်

‘မပြန်ပါဘူးရှင်၊ ရုံးမှာ အလုပ်များလို့ ခါတိုင်းထက် နောက်ကျမှသာ အဲဒီ ရထားနဲ့ ပြန်ပါတယ်၊ အိမ်ရောက်မှပဲ နေ့လယ်စာကို စားလေ့ရှိပါတယ်’ ‘ဟုတ်ပြီ မင်းအဖေနဲ့ မင်းအစ်ကိုတို့ ရန်ဖြစ်တာဟာ ဘာကြောင့် ဖြစ်ကြတာလဲ၊ အဲဒါကိုကော ပြောနိုင်ပါ့မလား’

မစ္စ ဖာကူဆန်သည် တွေဝေဆုတ်ဆိုင်း သွား၏။

၇၄ ဝ ပြဿန်းတင်

မျက်နှာကို ငဲ့ထားသဖြင့် မမြင်ရချေ။ အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ထို့နောက်မှ ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်ပြီးဟန်ဖြင့် ရုတ်တရက် ပြောလိုက်၏။

‘ဆရာကြီးကို ပြောပြလိုတော့ ကျွန်မတို့မှာ ဘာမှအန္တရာယ်မှ မရှိပါဘူး။ အမှန်ကို ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ရောဗတ်နဲ့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ရည်ငံနေကြပါတယ်ရှင်။ တော်တော်လေးကြာပါပြီ။ အဲဒီ စနေနေ့ကတော့ ရောဗတ်က ဒီအကြောင်းကို ဖေဖေ့ကို ပြောမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ဖေဖေက အယူသီးတဲ့ရှေးလူကြီးပါ။ ဒီအထဲမှာ ရောဗတ်ကိုလည်း သိပ်သဘောမတွေ့ဘူး။ ရမ်းရမ်းကားကား နေလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လူငယ်တွေ သောက်သောက်စားစား ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတာကို သူ လက်မခံပါဘူး။ ဒါနဲ့ စနေနေ့ကတော့ ရောဗတ်က ဖွင့်ပြောလိုက်တော့ ဖေဖေနဲ့ အကြီးအကျယ် စကားများကြတယ်။ ရောဗတ်ရဲ့ အနေအထိုင်တွေကို ပြုပြင် ပြောင်းလဲခြင်း မရှိသေးသမျှ ဒီအကြောင်းကို လာမပြောပါနဲ့လို့လည်း ပြတ် ပြတ်သားသား ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေ့ကို သူ ဒီလို မလုပ်တာကတော့ သေချာပါတယ်။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်။ သူ့ကိုသိတဲ့ လူတွေကတော့ ဒါကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ခံကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာကြီးကော ယုံသလားရှင်။ မယုံပါနဲ့နော်’

သူ့အသံမှာတောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့်အသံပေါက်နေသည်။ ပါမောက္ခကြီးက ခပ်ဖြည်းဖြည်းဖြင့်

‘ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်။ ကျုပ် မယုံပါဘူး။ မင်းတို့ စိတ်သက်သာအောင် ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်းရှင်း ပြောရရင်တော့ ကျုပ် အစကတည်းက မယုံခဲ့ပါဘူး။ နေ့စမ်းပါဦး။ ပုလိပ်စစ်ချက်က ဘယ်တော့ ယူမှာတဲ့လဲ’

‘မစ္စဖာကူဟာဆန်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ကျေးဇူးတင်သည့် အရိပ်အယောင်တို့ ယှက်သန်း၍သွား၏။

‘ဆရာကြီးရယ် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဘယ်လို ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ပုလိပ်စစ်ချက်က လာမယ့် စနေနေ့ မနက်မှာ ယူမှာပါ။ ဆရာကြီးကော လာဦးမှာလားရှင်’

ပါမောက္ခကြီးက ခေါင်ယမ်းလိုက်ပြီး

‘မလာနိုင်ဘူး ထင်တယ်ဗျ။ အဲဒါက ကျုပ်တို့ အလုပ်မဟုတ်

နှစ်တစ်ရာ ကမ္ဘာစုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ ၀၂၅

ဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့မတိုင်ခင် ကျုပ်စုံစမ်းစရာ ရှိတာတွေကို စုံစမ်းကြည့်ပါဦး မယ်လေ။ မင်းကို မမှန်ကန်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ မပေးချင်ပါဘူး။ သို့သော်လည်း ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရောဗတ်အပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ သံသယတွေကိုတော့ ပျောက်အောင် လုပ်နိုင်ကောင်းပါရဲ့လို့အောက်မေ့ရတာပဲ။ ခုလောလောဆယ် တော့ ကျုပ် ဒီလောက်ပဲ ပြောနိုင်မယ်ထင်တယ်ဗျ’

မစ္စဖာကူဟာဆန်မှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်တွေ ဝဲလျက်ရှိ၏။

‘ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်။ ဒီစကားလေးတစ်ခွန်းဟာ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ပါဘူး။ ရောဗတ်လည်း ဒီကိစ္စကြောင့် တော်တော်လေး စိတ်ဒုက္ခရောက်နေရပါတယ်။ အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်တော့ သူ့အတွက် မကောင်းဘူးဆိုတာ မြင်ရလေလေ စိတ်ဆင်းရဲလေလေပါပဲ။ ပြီးတော့ ဖေဖေ့ကို ဘယ်သူ့သတ်သလဲ ဆိုတာကို သူလည်း စဉ်းစားလို့ ခရိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်မသိသလောက် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဆဖေမှာ ရန်သူဆိုလို့လည်း တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး’

‘သေချာရဲ့လား’

‘သေချာပါတယ်ရှင်။ ဖေဖေအကြောင်းကို ကျွန်မအကုန်သိပါတယ်။ ကျွန်မ ဖုံးကွယ်ထားတာ ဆိုလို့ တစ်ခုမှ မရှိပါဘူး’

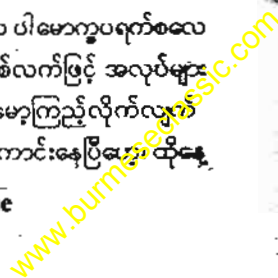
မစ္စဖာကူဟာဆန်သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတန်ကြာစကားပြောဆိုပြီး နောက် ပြန်သွား၏။

ပါမောက္ခ ပရက်စလေမှာ သူထွက်သွားပြီး အတန်ကြာသည်အထိ ကားမပြောဘဲ ထိုင်နေသည်။

‘အင်း၊ ကလေးမလေး သနားပါတယ်ကွာ၊ သူ့ဓမ္မာမှာဖအေလည်း အသတ်ခံရ၊ ချစ်သူကလည်း လူ့သတ်မှုနဲ့ အစွဲခံရဆိုတော့ ဘယ်လောက်စိတ်သောကတွေ ရောက်လိုက်မလဲ မသိဘူး။ ဟာရီးရေ လန်ဒန်နဲ့ တီးလ်ဇာရီ အကြားက တစ်လက်စ စကေးနဲ့ ဆွဲထားတဲ့ မြေပုံနဲ့ မီးရထား အချိန်စာရင်းတွေ ပေးစမ်းကွာ’

ကျွန်ုပ်က သူလိုသည့် အရာများကို ရှာပေးရာ ပါမောက္ခပရက်စလေသည် မြေပုံကို ဖြန့်ကာ ဝေတံတစ်ချောင်း၊ ကွန်ပါတစ်လက်ဖြင့် အလုပ်များများ ရှိလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကို ရုတ်တရက် မော့ကြည့်လိုက်လွန်းစွာ

‘အင်း၊ ငါထင်တာထက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေပြီဗျာ ထိုနေ့

၇၆ ဝ မြသန်းတင့်

တစ်နေ့လုံး ဒေါက်တာ ပရက်စလေသည် မြေပုံများနှင့် အလုပ်များလျက် ရှိပြီး ညနေပိုင်းကျမှ စကားပြောနိုင်တော့သည်။

‘အမူကတော့ တော်တော်လေးဆန်းသဟော့၊ မျက်စိလည်စရာတွေ ချည်းပဲ၊ အဲဒီ ဘူတာနှစ်ခုကြားကို ငါ သွားကြည့်ချင်တယ်ကွာ၊ မနက်ဖြန် မနက်မှာ ပါဖလီကိုထွက်မယ့် ရထားတစ်စီးရှိတယ်’

ကျွန်ုပ်က စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်

‘ကောက်ချက် ဆွဲနိုင်ပြီးလား၊ ဆရာကြီး’

ဟု မေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိထဲတွင်မူ သနားစရာ ကောင်းသော မစ္စဖာကူဟာဆန်နှင့် သူ့အစ်ကို ရောဗတ်သည် အပြစ်မရှိဟူသော မိန်းမပျို၏ ယုံကြည်ချက်ကို အလေးပေး၍ စဉ်းစားမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။

ဒေါက်တာ ပရက်စလေက ကျွန်ုပ်ကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်လိုက်ရင်း

‘အချက်အလက်တွေဟာ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ငါ ခဏခဏ ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ မနက်ဖြန်သွားမယ့် ခရီးက အချက်အလက်တွေကို သေချာသွားအောင် ကြည့်မယ့်ခရီးကွ၊ အချက်အလက် အားလုံးကို မသိဘဲ ထင်ကြေးလျှောက်ပြောနေရင် အလကားပဲ၊ ဘာမှ အကျိုးမများဘူး’

ဒေါက်တာ ပရက်စလေသည် ထိုအကြောင်းကို နောက်ထပ် မဖြောတော့ချေ၊ နောက်တစ်နေ့ မနက် ရထားပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သည့်အခါ ကျမှပင် ထိုအကြောင်းကို ပြန်ကောက်၏။

ဒေါက်တာ ပရက်စလေသည် ပထမတန်းတွဲ တစ်တွဲကိုယူပြီး လက်ယာဘက်ရှိ ထောင့်တစ်ထောင့်မှ ထိုင်ခုံကို ရွေး၍ထိုင်၏။ ဘူတာမှ ရထားထွက်လာပြီး အရှိန်တော်တော်ကလေး ရလာသည့်အခါတွင်မူ ဒေါက်တာ ပရက်စလေက ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်၍

‘မင်း သေနတ်လက်ဖြောင့်တယ် မဟုတ်လားဟော့’

‘အသင့်အတင့်တော့ ရပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဒါပေမယ့် သေနတ်မကိုင်တာတော့ တော်တော်လေးကြာပြီခင်ဗျ၊ စစ်တပ်က ထွက်ကတည်းက ဆိုပါတော့’

‘ဒီလိုဆို ငါ့တုတ်ကောက်ကို ယူပြီး သေနတ်ကိုင်သလို ကိုင်ကြည့်စမ်းကွာ၊ ပြီးတော့ ရထားတွဲထိပ်ကို သွားပြီး တံခါးကို မှီပြီးရပ်နေ၊ ဟုတ်ပြီ’

နှစ်တစ်ရာ ကမ္ဘာ့စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ ၀၇၇

တုတ်ဖျားထိပ်ကို ငါ့မျက်လုံးတည့်တည့်ကို ချိန်ထား၊ ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့ကို ပစ်မယ့် ပုံမျိုးပေါ့ကွာ၊ ဒီအတိုင်းရပ်နေ ဟုတ်ပြီ၊ မလှုပ်နဲ့နော်’

ဒေါက်တာ ပရက်စလေသည်။ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပြီး သူယူလာသည့် အိတ်တစ်လုံးထဲမှ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်း တစ်လက်ကို ထုတ်လိုက်၏။ ထို့ နောက် ပြတင်းပေါက်တွင် ထိုင်ကာ ရှုခင်းများကို မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်နေသည်။

သို့ဖြင့် တစ်လမ်းလုံးကြည့်၍ လိုက်လာခဲ့ရာ ပါဖလီသို့ ရောက်သည့်အခါမှပင် မှန်ပြောင်းကို သိမ်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် စကြိုပေါ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

‘ရာသီဥတု တော်တော်သာယာတယ်ဟော့၊ လမ်းလျှောက်လို့ ကောင်းမယ်၊ ပါဖလီက သေနတ်ပစ်ကွင်းတွေဘက်ကို အရင်သွားကြည့်မယ်ကွာ၊ သူငယ်ကလေးက သေနတ်ပစ်ကွင်းမှာ လာပြီး သေနတ်ပစ်ကျင့်တာ မဟုတ်လား’

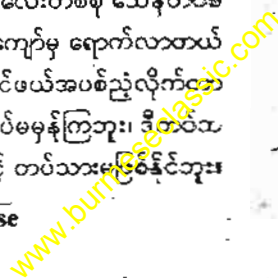
ကျွန်ုပ်တို့သည် သေနတ်ပစ်ကွင်းသို့ လာခဲ့ကြရာ ကံအားလျော်စွာ ပင် သေနတ်ပစ်ကွင်းမှူးကို အဆင်သင့် တွေ့ရ၏။

ဒေါက်တာ ပရက်စလေမှာ သူ စိတ်ကူးရလျှင် တစ်ဖက်သားကို အားနာလောက်အောင် မျက်နှာချို သွေးတတ်သူဖြစ်ရာ ခဏကြာလျှင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မိတ်ရင်းခွဲဟောင်းကြီးများပမာ စကားလက်ဆုံ ကျလျက်ရှိ၏။

‘စကားမစပ် မေးရဦးမယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ စနေနေ့တုန်းက နေ့လယ်နှစ်နာရီခွဲနဲ့ သုံးနာရီကြား ဒီသေနတ်ပစ်ကွင်းမှာ သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်တဲ့ လူတွေများ လာကြသလား’

သေနတ်ပစ်ကွင်းမှူးက ခေါင်းကုတ်၍ အတန်ကြာ စဉ်းစားနေသည်။

‘ပြီးခဲ့တဲ့ စနေနေ့လား၊ နေဦးခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်ဦးမယ်၊ ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ၊ နယ်ခြားစောင့်တပ်က တပ်စုကလေးတစ်စု သေနတ်ပစ်လာကျင့်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတပ်စုက သုံးနာရီကျော်မှ ရောက်လာတယ်ဗျ၊ သောက်ကျိုးနည်း ခင်ဗျာ၊ အဲဒီတပ်ကလည်း ရိုင်ဖယ်အပစ်ညှို့လိုက်တာ လွန်ပါရော၊ ကိုက်သုံးရာ အကွာကနေ ပစ်တာ သိပ်မမှန်ကြဘူး၊ ဒီတပ်က တပ်သားတွေကတော့ ဘယ်နယ်လုပ်မှ လက်ဖြောင့် တပ်သားမဖြစ်နိုင်ဘူး။’

၇၈ ၀ မြသန်းတင့်

ဒီလောက် အကွာအဝေးလေးကိုတောင် မှန်အောင်မှ မပစ်နိုင်ကြတာ

‘သေနတ်ပစ် လက်မဖြောင့်တဲ့လူတွေကို ဒီကွင်းမှာ လာပြီးသေနတ်ပစ်ခွင့်ပေးတာ အန္တရာယ် မများပေဘူးလား’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး။ စိတ်ချရပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီကွင်းမှာလာပြီး ကွင်းမှူး လုပ်ကတည်းက မတော်တဆ ထိခိုက်တာမျိုးဆိုလို့ တစ်ခုမှ မရှိပါဘူး။ သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်ချိန်ဆိုရင် ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာလည်း ဖြတ်သန်းသွားလာခွင့်မှ မပေးတာ’

‘အင်း... တော်သေးတာပေါ့ဗျာ။ ဒီတပ်စု အပြင် တခြားလာပြီး သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်တဲ့ လူများကော ရှိသေးသလား’

‘ကွင်းမှူးက ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း’

‘မရှိပါဘူး။ အဲဒီနေ့ကတော သူတို့ တစ်သိုက်ပဲ ရှိပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် ကျည်ဆန်တွေ ဘာတွေကိုတော့ ခင်ဗျား ထုတ်ပေးရတာပေါ့’

‘ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ကပဲ ထုတ်ပေးရပါတယ်။ ဒါ

ပေမယ့် ဒီတပ်စုကတော့ သူတို့ ကိုယ်ပိုင် ကျည်ဆန်တွေ ယူလာပါတယ်’

ဒေါက်တာ ပရက်စလေသည် အတန်ကြာမျှ စကားပြောဆိုနေပြီး ပြန်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

‘အင်း... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ စကားမစပ် ဒီနား တစ်ဝိုက်မှာ တစ်ခြား သေနတ်ပစ်ကွင်းများ ရှိသေးသလား’

‘ရှိတယ် ခင်ဗျာ။ ဟောဟို ပစ်မှတ်တွေရဲ့ တစ်ဖက်မှာ ဒီသေနတ်ပစ်ကွင်းကိုတော့ ရိမ်းဟန်သေနတ်ပစ်ကွင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်’

‘ကွင်းထဲကနေ အဲဒီကို ဖြတ်သွားလို့ ရပါ့မလား’

‘ရပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဒီနေ့ သေနတ်ပစ်လေ့ကျင့်တာ မရှိပါဘူး။ အဲဒီ

ပစ်မှတ်တွေရဲ့ ဘေးကသာ ကပ်လျှောက်သွား။ အဲဒီကွင်းကို တန်းတန်းမတ် မတ် ရောက်သွားမှာပဲ’

ပါမောက္ခ ပရက်စလေနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ဖက် သေနတ်ပစ်ကွင်းဆီသို့ လျှောက်လာကြ၏။ ပါမောက္ခကြီးမှာ ကိုက်တစ်ရာခန့် သွားမိတိုင်း မှန်ဘီလူးကို ထုတ်၍ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်ရှုခြင်း ပြုသည်။

တစ်ခါတစ်ခါတွင်လည်း မြေပုံများကို ပြန်ကြည့်နေတတ်၏။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရိမ်းဟန် သေနတ်ပစ်ကွင်းသို့ ရောက်သွားကြရာ ပါမောက္ခကြီး၏ နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းသည့် ဥပမိရုပ်ကြောင့် ကွင်းမှူးမှာ

ခပ်စောစောက ကွင်းမှူးကဲ့သို့ပင် ပါမောက္ခကြီးနှင့် ရင်းနှီးသွားပြီး အကွင်းတဝင် စကားပြောဆိုလျက် ရှိ၏။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ စနေနေ့ ညနေ နှစ်နာရီခွဲနဲ့ သုံးနာရီကြားမှာလား ဆရာကြီး၊ ဟုတ်ကဲ့၊ သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်တဲ့ လူရယ်လို့တော့ မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဝူးလ်ဝစ်ချ်က လူတစ်စုတော့ ရောက်လာတယ် ခင်ဗျာ။ သူတို့မှာ စက်သေနတ် အပေါ့စားတစ်လက် ပါလာတယ်၊ ကျွန်တော်အထင်တော့ လူးဝစ်ဂန်း ထင်တာပဲ။ သူတို့လည်း သေနတ်ပစ်တော့ မကျင့်ကြပါဘူး။ သေနတ် လာစမ်းရုံ သက်သက်ပါ’

‘သေနတ်ပစ် ကျင့်တာနဲ့ သေနတ်စမ်းတာ ဘာများ ကွာခြားသလဲဗျာ’

‘သေနတ်စမ်းတယ်ဆိုရင် သေနတ်ကို မလှုပ်နိုင်အောင် ဒေါက်တစ်ခုထဲမှာ ညှပ်ထားရတယ် ခင်ဗျာ။ သဘောကတော့ သေနတ်ကို ချိန်သားကိုက်အောင် ညှိပေးတဲ့ သဘောပေါ့။ လူလက်နဲ့ ကိုင်ထားသလို ဟိုရွေ့ဒီရွေ့ မဖြစ်အောင် ဆိုပါတော့။ အဲဒီလို စမ်းရင် ပစ်မှတ်က သီးသန့် ပစ်မှတ်လုပ်ထားရပါတယ်။ အားလုံး ပစ်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့မှ ပစ်မှတ်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ကျည်ဆန်ပေါက်တွေကို တစ်ပေါက်နဲ့တစ်ပေါက် ဘယ်လောက်ဝေးသလဲဆိုတာ တိုင်းတာရတယ် ခင်ဗျာ’

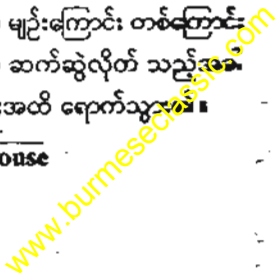
‘ဟုတ်လား၊ အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် သူတို့ ဘယ်နေရာကနေ ပစ်သလဲ ဆိုတာ ကြည့်ချင်တယ်ဗျာ’

‘ရပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဒီနားလေးတင်ပါ’

ဟုဆိုကာ ကွင်းမှူးသည် သေနတ်ပစ်သည့် နေရာသို့ ခေါ်တာ သေနတ်ငြိမ်ရန် ဒေါက်ထောင်သည့် နေရာကို ပြ၏။

‘ဒီနေရာပဲ ခင်ဗျာ။ ဒီနေရာက နေပြီး ပစ်ကွင်း ဟိုဘက်အဆုံးမှာ ရှိတဲ့ နံပါတ် ၁၀ ကို လှမ်းပစ်နေကြတာ။ ဒီကနေဆိုရင် ကိုက်တစ်ထောင် ကွာပါတယ်။ သေနတ်ကလည်း တော်တော်ကောင်းတဲ့ သေနတ်ခင်ဗျာ။ ပစ်မှတ်ကို အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားတာပဲ’

ပါမောက္ခ ပရက်စလေသည် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ မြေပုံကို ထုတ်၍ သေနတ်ပစ်သည့် နေရာနှင့် ပစ်မှတ်တို့ကို မျဉ်းကြောင်း တစ်ကြောင်း ဆွဲလိုက်၏။ ပစ်မှတ်ကို ကျော်၍ မျဉ်းကြောင်းကို ဆက်ဆွဲလိုက် သည့်အခါတွင် မြစ်ကမ်းစပ်အနီးရှိ စိမ့်တော မြက်တောများအထိ ရောက်သွား၏။

ပါမောက္ခပရက်စလေက မကျေမနပ်ဖြင့်

'ဒီပစ်ကွင်းတွေမှာလည်း ဘာမှ အန္တရာယ် မရှိနိုင်ပါဘူး။ ပစ်မှတ်ကို လွဲသွားရင်တောင် ကျည်ဆန်ဟာ မြစ်ထဲကျသွားမှာပဲ။ အဲဒီနားတစ်ဝိုက်မှာဆိုရင် အသွားအလာတို့ ဘာတို့လည်း ဒီလောက် ရှိတာ မဟုတ်ဘူး'

'ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီနေရာကို သေနတ်ပစ်ကွင်း လုပ်ထားတာပေါ့။ အဲဒီဘက်မှာ အိမ်တစ်အိမ် နှစ်အိမ်ကလွဲလို့ ရထားလမ်းတို့ ဖော်တော်ကားလမ်းတို့လည်း မရှိဘူး။ မတော်တဆ ပစ်မှတ်နဲ့ လွဲသွားဦး။ အဲဒီ ဘက်ကို ကျသွားလို့ ဘာမှ အန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်ဘူး'

'ဟုတ်တယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မြေပုံမှာတော့ ရိမ်းဟမ်ဘူတာက သေနတ်ပစ်ကွင်းနဲ့ သိပ်မဝေးဘူးဗျ။ ပစ်မှတ်တွေရှိ ဟိုဘက်ကို သွားကြည့်လို့ရတယ်နော်'

'ရပါတယ်ခင်ဗျ၊ သေနတ်ပစ် လေကျင့်တဲ့နေ့ မဟုတ်ရင် လုံးဝစိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ သွားသာ သွားပါ'

ကျွန်ုပ်တို့သည် သေနတ်ပစ်ကွင်းဆီသို့ လာခဲ့ကြရာ ပါမောက္ခပရက်စလေမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ဝေခွဲမရသည့်နယ် မျက်မှောင်ကြီးကုတ်၍ လိုက်ပါလာလေ၏။ ကိုက်အနည်းငယ် သွားမိတိုင်းလည်း မှန်ပြောင်းဖြင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်း၍ ကြည့်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း မြေပုံကို ထုတ်ကာ စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်နေတတ်သည်။ သို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်စွာ လာခဲ့ကြသည်တွင်၊ ပစ်မှတ်များအနီးသို့ရောက်သွားကြ၏။ တောင်ကုန်းကလေး တစ်ခုထိပ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ပါမောက္ခ ပရက်စလေက . . .

ပြဿနာက နည်းနည်းလေးတော့ ရွပ်နေသေးတယ်ကွ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်ပဲ ရွပ်ရွပ် အဖြေတော့ ရှိရမှာပေါ့ကွာ။ အချက်အလက်တွေကို အမှီပြုပြီး သင်္ချာနည်းအရ ဆွဲထားတဲ့ ကောက်ချက်တစ်ခုဟာ ဘယ်တော့မှ မမှားနိုင်ပါဘူး။ အင်း . . . အဖြေကိုတော့ မြန်မြန်တွေ့မှ ဖြစ်မယ်ဟေ့'

ထိုသို့ ပြောရင်း ပါမောက္ခပရက်စလေသည် မှန်ပြောင်းဖြင့် အဝေးတစ်နေရာသို့ ကြည့်လျက်ရှိရာမှ သူ့အာရုံသည် ရှေ့တွင်ရှိသည့် အရာတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကို ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ပစ်မှတ်ရှိရာ တောင်ကုန်းကလေးပေါ်မှ ဆင်းသွားကာ ကိုက်တစ်ရာခန့် အဝေးရှိ အလံတိုင်တစ်ခုသို့ ပြေးသွား၏။ အလံတိုင်ခြေရင်းသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်

ရောက်စလေသည် မြေပုံပေါ်တွင် မျဉ်းကြောင်းတစ်ကြောင်းကို ရေးဆွဲလိုက်ကာ အလံတိုင်ကို တစ်ဝက်မျှ ပတ်မိအောင် လျှောက်ပြီး မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်နေပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားသည့်အခါတွင်မူ မှန်ပြောင်းကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်

'နောက်ရထားနဲ့ မြို့ထဲကို ပြန်နိုင်ပြီဟေ့၊ ငါသိချင်တာ သိရပြီ'

ပါမောက္ခကြီးသည် ဖရင့်ချက် ဘူတာသို့ ရထားဝင်လာသည့်တိုင် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ လိုက်ပါလာ၏။ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် သူညှို့လိုက်လျက်

'ငါ့ စစ်ရုံးကို သွားလိုက်ဦးမယ်ကွာ၊ မင်းက စကော့တလ်နယ်ယာဒ်ရုံးချုပ်ကိုသွား ဟိုရောက်တော့ ငါ့အိမ်ကို အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါလို့ ဟန်းစလက်တို့ ပြောခဲ့'

ကျွန်ုပ်သည် ဟန်းစလက်ကို ရာဖွေပြီးနောက် ပါမောက္ခ ပရက်စလေမှာ လိုက်ကြောင်းကို ပြောပြ၏။

'ဖာကူဟာဆန် သတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်တယ် ထင်တာပဲဗျ၊ ဟုတ်ပြီလေ။ သူက တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လာခဲ့တယ်။ အမှုကတော့ ပြီးနေပါပြီ။ သူ့ အကူအညီ မလိုတော့ပါဘူး'

ဟန်းစလက်သည် ပေးထားသည့် ကတိအတိုင်း ရောက်လာ၏။ ပါမောက္ခ ပရက်စလေသည် သူ့ကို ပြုံးရွှင်စွာ ဆီးကြိုရင်း

'ခင်ဗျား လာလို့ ဝမ်းသာသဗျာ၊ မနက်ဖြန် မနက်မှာ အလုပ်တွေ တော်တော်များသလား'

ဟန်းစလက်က နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်

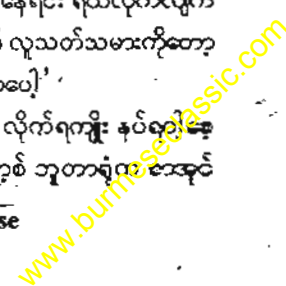
'သိပ်တော့ မများပါဘူး ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာခိုင်းစရာ ရှိလို့ လဲ'

'ခင်ဗျား အချိန်ရရင် ဖာကူဟာဆန်ကို သတ်တဲ့ လူသတ်သမားနဲ့ တွေ့ပေးချင်လို့'

ဟန်းစလက်က ကုလားထိုင်တွင် မှီ၍ ထိုင်နေရင်း ရယ်လိုက်လျက်

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဒါပေမယ့် လူသတ်သမားကိုတော့ ကျွန်တော်တွေ့ပြီးပါပြီ၊ ဆရာကြီး အချိန်ကုန်ရုံ ရှိမှာပေါ့'

'ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ရကျိုး နပ်ပေါ့နော် မယ်။ မနက်ဖြန် မနက် ဆယ်နာရီခွဲ ချယ်ရင်ကရော့စ် ဘူတာရုံက အထုတ်

၈၂ □ မြသန်းတင့်
ဆိုင်နားက စောင့်ဗျာ

ဟန်းစလတ်သည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေ၏။ ပါမောက္ခ ပရက်စလေသည် အကျိုးမဲ့ အရာမထင်သော အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ရန် မိမိအား အတော်ညှိနေပြီဟု ယူဆလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ စိတ်ကျေနပ်စေအောင် လိုက်မည် ကတိပေးလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ချယ်ရင်ကရော့စ်ဘူတာရုံတွင် တွေ့ကြသည်။ ပါမောက္ခကြီးသည် ဝူးလ်ဝစ်ချ်ဘူတာအထိ လက်မှတ်ယူထား၏။ ဝူးလ်ဝစ်ချ်ဘူတာသို့ ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခြေကျင်းဆင်း၍ လျှောက်ကူးလက်နက်တိုက်ဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ပါမောက္ခ ပရက်စလေသည် သက်ဆိုင်ရာမှ ထုတ်ပေးလိုက်သော အမိန့်စာကို အစောင့်အား ပြသလိုက်၏။ ခဏကြာလျှင် ရုံးခန်းကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်သွားရာ ခပ်ငယ်ငယ် အရာရှိတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်တို့အား မတ်တပ်ရပ်၍ ခရီးဦးကြို ပြုလေ၏။

‘မင်္ဂလာ မနက်ခင်းပါ ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး လာမယ်ဆိုတာ ဗိုလ်မှူးကြီး ဟန်နင်ဟမ်က ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြားထားပါတယ်။ အော်တိုမက်တစ် ရိုင်ဖယ်တွေကိုစမ်းတဲ့ ဒေါက်ကို ကြည့်ချင်လို့ဆို အောက်ထပ်မှာ အဆင်သင့် ရှိပါတယ်ခင်ဗျ။ ခုတော့ ပြင်ပြီးသွားပါပြီ’

‘ဘာပြင်တာလဲဗျ။ ဘာဖြစ်လို့ ပြင်ရတာလဲ’

‘ဘာမှတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဖြစ်ပါဘူး ဆရာကြီး၊ တစ်နေ့က ရိန်းဟမ်ကွင်းကို သွားစမ်းတော့ ဒေါက်ပြုတ်သွားလို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကျည်ကပ် တစ်ရာလောက် ပစ်တာကိုဆရာကြီးရဲ့ ကိုးဆယ့်ကိုးကပ် ပစ်အပြီးမှာ သေနတ်ပြောင်းက ဘေးကိုယမ်းသွားတယ်ခင်ဗျ။ ကျည်ကပ်က ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး၊ နောက်ဆုံးပစ်တဲ့ ကျည်ဆန်လည်း မြစ်ထဲကို ကျသွားတာပေါ့၊ နာလိုက်တာ ခင်ဗျ။ နောက်ဆုံးတစ်ချက်ကလေးကျမှ ကိုးရိုးကားယား ဖြစ်သွားတယ်။ ခုတော့ နောက်တစ်ခါ ပြန်စမ်းရဦးမှာပေါ့’

ပါမောက္ခ ပရက်စလေက ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့်

‘ဟုတ်ပြီဗျ။ အဖြေတော့ပေါ့ပြီ။ ကျုပ်သာဆိုရင် နံပါတ် ၁၀ ပစ်မှတ်ကို သုံးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီ အဲဒီဒေါက်ကိုကော မကြည့်ရဘူးလား’

‘ကြည့်ရပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကြပါ’

အရာရှိငယ်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဆင်ထားသည့် သုံးချောင်းဒေါက်

နှစ်ထပ်ရာ တစ္ဆေခံထောက်ဝတ္ထုတိုများ ၀၈၃

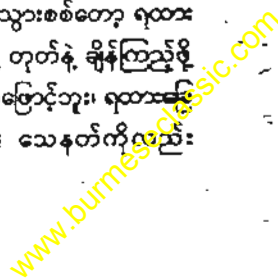
တစ်ခုရှိရာသို့ ခေါ်သွား၏။ ပါမောက္ခ ပရက်စလေသည် သုံးချောင်းဒေါက် နှစ်တို သေချာစွာ ကြည့်ရှုကာ ဟန်းစလတ်ဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် ‘အဲဒါ မစ္စတာ ဖာကူဟာဆန်ကို သတိတဲ့ လူသတ်သမားပဲဗျ’ ဟု ပြောလိုက်၏။

စစ်ဗိုလ်ကလေးနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်ကလေး ဟန်းစလတ်ကပါ မေးခွန်းတွေ တသိကြီးမေးသော်လည်း ဒေါက်တာ ပရက်စလေသည် ကျွန်ုပ်တို့ မေးခွန်းကို တစ်လုံးမျှ ဖြေဆိုခြင်း မပြုတော့ချေ။ လန်ဒန်သို့ ပြန်ရောက်၍ သူ့အိမ်စဉ်းခန်းတွင် ထိုင်မိကြသည့်အခါတွင်မှ မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်ကာ လက်ဖျားထိပ်လေးများကို တော့ဆိုင်ထားလိုက်ရင်း

‘မစ္စတာ ဖာကူဟာဆန်ကို သတိတဲ့လူဟာ ရောဗတ်ဆိုတဲ့ သူငယ်လေး မဟုတ်ပါဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ပြနိုင်တဲ့ အထောက်အထားတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ပထမအားဖြင့် ပစ်တဲ့လူက ရောဗတ်ဆိုလို့ရှိရင် အနီးထပ်ပစ်မှ ဖြစ်မယ်၊ ရထားတွေ ဟိုဘက်အစွန်းက ဖြစ်စေ၊ ဒီဘက်အစွန်းက ဖြစ်စေ၊ ကပ်ပစ်တာမျိုးပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဆိုတာ ဒီလောက် အနီးကပ်ပစ်ရင် ဒဏ်ရာက သိပ်ကြီးပြီး ကျည်ဆန်ဟာ ဦးနှောက်ထဲမှာ ရပ်မနေနိုင်ဘူး၊ ခုတော့ ကျည်ဆန်ဟာ အရိန်သေပြီး သူ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ ရပ်သွားတယ်၊ တကယ်လို့ ရောဗတ်ဟာ သူ့ ဦးကြီးကို သေနတ်နဲ့ ပစ်တယ်ဆိုရင် ရထားတွေရဲ့ လက်ဝဲဘက်ကပ် ပစ်ရမယ်၊ လက်ယာဘက်ကနေ ပစ်တယ်ဆိုရင် သေနတ်ပြောင်းဟာ သူ့ဦးကြီးရဲ့ ခေါင်းနားမှာ ကပ်နေတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒဏ်ရာ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ မီးလောင်ရာတို့ ယမ်းနိုးရိုက်တာတို့ ရှိပြီး မည်းနက်နေရမယ်။ ဒီအချက်ကို လက်ခံတယ် မဟုတ်လား အင်စပတ်တော်ကြီး’

‘လက်ခံပါတယ်၊ ကျွန်တော် အယူအဆကတော့ ရောဗတ်ဟာ ရထား ရဲ့ လက်ဝဲဘက် ထောင့်ကနေပြီး ပစ်တာခင်ဗျ’

‘ကောင်းပြီ၊ ရောဗတ်ဟာ သေနတ်ပစ်ရာမှာ အင်မတန်ညံ့တယ်၊ လက်မမြောင့်ဘူးဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်၊ ဒါကြောင့် ပါမောက္ခသွားပြီး သေနတ်ပစ် ကျင့်နေတာ မဟုတ်လား၊ မနေ့က ကျုပ်သွားစစ်တော့ ရထား ခုတ်နေတုန်းမှာ ကျုပ်ယာဘက်မျက်လုံးကို သေနတ်နဲ့ တုတ်နဲ့ ချိန်ကြည့်ဖို့ နှိုင်းခဲ့တယ်၊ ဒီလူတစ်ယောက်ဟာ သေနတ်ပစ်လည်း မမြောင့်ဘူး၊ ရထားခေါင်း နင်းရုံပေါ်မှာလည်း မတ်တပ်ရပ်လိုက်လာရတယ်၊ သေနတ်ကိုလည်း

လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ ချိန်ရတယ်ဆိုရင် ဘယ်နှယ်နေမလဲ တခြားအစွန်မှာ ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နားထင်ကို ဘယ်နှယ်လုပ်မှ မှန်အောင်ပစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ

ပါမောက္ခ ပရက်စလေက ရပ်လိုက်၏။ ဟန်းစလက်သည် သူ့ကို သံသယဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ဆရာကြီးပြောတာ ယုတ္တိတော့ ကျပါရဲ့ ဒါပေမယ့် ဒီထက် ထင်ရှား တဲ့ သက်သေပြဦးခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်ကတော့ ကျွန်တော် ကောက်ချက်ဟာ မှန်တယ်လို့ ထင်နေတုန်းပဲ

ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ပြပါမယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ကောက်ချက် မှန် တယ်ဆိုတာ ပြရအောင် လိုအပ်တဲ့ စုံစမ်းမှုတွေကို လုပ်ခဲ့ပြီးသားပါ။ ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ခေါင်းက ဒဏ်ရာဟာ အရှိန်သေခါနီး ကျည်တစ်ခု ကြောင့် ဦးနှောက်ကို ဖောက်မသွားနိုင်ဘဲ ဦးနှောက်ထဲမှာတင် အရှိန်သေပြီး ရပ်သွားတယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောသွားတယ်။ ဒါကို ထောက်ရင် ဒီကျည်ဆန်ကို အနီးကပ်ပစ်တာ မဟုတ်ဘဲ အဝေးက ပစ်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ ခုမြေပုံကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ လန်ဒန်နဲ့ တီးလ်ဗာရီကြားထဲမှာ ရိုင်ဗယ်သေနတ် ပစ်ကွင်းနှစ်ကွင်း ရှိနေတယ်ဆိုတာကို တွေ့ရတယ်ဗျ။ ဒီ တော့ သေသူရဲ့ ခေါင်းထဲကို ရောက်သွားတဲ့ ကျည်ဆန်ဟာ အဲဒီ သေနတ်ပစ် ကွင်းနှစ်ခုအနက် တစ်ခုခုဆီက လာတဲ့ကျည်ဆန် ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ်တွက် လိုက်တယ်။ ဒါဟာ မဖြစ်နိုင်တဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ စုံစမ်းဖို့ ကောင်း တဲ့ အချက်ဖြစ်တယ်

ဒီလို စုံစမ်းလိုက်တော့ အစမှာ ကျုပ်အဖို့ တော်တော်ကြီး အခက်အခဲ တစ်ရပ်နဲ့ သွားတွေ့ရတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ သေနတ်ပစ်ကွင်း နှစ်ခုစလုံးက ပစ်လိုက်တဲ့ ကျည်ဆန်တွေဟာ မီးရထား လမ်းဘက်ဆီကို မလာနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ မြေပုံကို ကြည့်လိုက်တော့ လည်း ဒီအတိုင်းပဲ အဖြေထွက်နေတယ်။ ဒါနဲ့ လိုက်ပြီးစမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ သေနတ်ပစ်ကွင်းနားတစ်ဝိုက်မှာ ဖြတ်နေတုန်း ပစ်တဲ့ ကျည်ကပ်တစ်ကပ် ဟာ လက်နက်ရုံက အစမ်းလေ့ကျင့်ပစ်တဲ့ ကျည်ကပ် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သွားတွေ့ရတယ်ဗျ။ စမ်းသပ်တဲ့ အဖွဲ့က မတော်တဆ ပစ်မှတ်လွဲသွားမှာစိုး လို့ အထူးလက်ဖြောင့်တဲ့ သေချာတဲ့ ပစ္စည်းတစ်မျိုးကို ထွင်ထားခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဒီကျည်ဆန်ဟာ သေနတ်

ပစ်ကွင်းဆီက လာတယ် လို့သာ ထင်နေပေမယ့် သက်သေမပြနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် စိတ်ထဲမှာတော့ နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်သေးဘူး ပါမောက္ခ ပရက်စလေက ရပ်လိုက်၏။

ဟန်းစလက်က အရှေ့စွန်ရှု

ဆရာကြီးကတော့ သေနတ်ပစ်စင်က ဒေါက်တစ်ခုရွတ်ယွင်းသွား လို့ ဖြစ်တာလို့ ပြောပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ လက်ကို မခံနိုင်သေးဘူး ခင်ဗျ။ သေနတ်က ရထားလမ်းဘက်ကို လှည့်ပစ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒေါက်ရွတ်ယွင်းသွားတာ မဟုတ်လား၊ ဆရာကြီးမြေပုံအတိုင်းကိုပဲ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သေနတ်က နောက်ဆုံးပစ်လိုက်တဲ့ ကျည်ဆန်ဟာ မြစ်ထဲကို ကျသွားတာ မဟုတ်လား

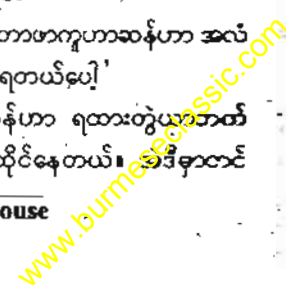
ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကိုကျုပ်လည်း သိပါတယ်၊ ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ မထင်ရဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မစ္စတာ ဖာကူ ဟာဆန်ကို မှန်တဲ့ ကျည်ဆန်ဟာ အဲဒီကျည်ဆန်ပဲဗျာ၊ ခု လက်နက်တိုက်က သွားစမ်းတဲ့ နှုတ်ပစ်ကွင်းက ပစ်မှတ်တွေကို ကျုပ်ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ အဲ... အဲဒီမှာတင် ကျုပ်သက်သေ အထောက်အထားကို တစ်ခါတည်း တန်းတွေ့ လာခဲ့ရတာပဲ။ အဲဒီ ပစ်ကွင်းမှာ နံပါတ် ၁၀ ပစ်မှတ်ရဲ့ နောက်တည့်တည့်မှာ အလံတိုင်တစ်ခု ရှိတယ်ဗျ။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီအလံတိုင် က သံတိုင်ဖြစ်နေတယ်

မြေပုံကို သေသေချာချာ ကြည့် လိုက်တော့ အဲဒီတိုင်ကို ကျည်ဆန်မှန် ရင် ကျည်ဆန်ပြန်လာနိုင်တဲ့ နေရာကလေး တစ်နေရာ ရထားလမ်းပေါ်မှာ ရှိနေတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်အလံတိုင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ အလံ တိုင် သင်္ဘောဆေးသုတ်ထားတဲ့ နေရာတစ်နေရာမှာ လောလောလတ်လတ် ကွာနေတဲ့ နေရာကို သွားတွေ့တယ်။ ဒီအရာကိုလည်း တွေ့လိုက်ရရော ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ မစ္စတာ ဖာကူဟာဆန်ရဲ့ သတ်မှုကို ဖြေရှင်း ပြီးပြီလို့ ယူဆလိုက် တော့တာပဲ

ဟန်းစလက်က အသာလေချွန်လိုက်ရင်း

ဟုတ်ပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် မစ္စတာဖာကူဟာဆန်ဟာ အလံ တိုင်ကို မှန်ပြီး ပြန်လာတဲ့ ကျည်ဆန်ထိလို့ သေရတယ်ပေါ့

ဟုတ်တယ်ဗျ။ မစ္စတာ ဖာကူဟာဆန်ဟာ ရထားတွဲယာဘတ် ထောင့်မှာ စက်ခေါင်းဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး ထိုင်နေတယ်။ အဲဒီမှာတင်

၈၆ □ မြသန်းတင့်

ကျည်ဆန်က ယာဘက်ပြတင်းပေါက်က ဝင်လာပြီး သူ ယာဘက်နားထင်ကို လာမှန်တာပဲ။ အဲဒီလို တစ်စုံတစ်ခုကို မှန်ပြီး ချော်ထွက်လာတဲ့ ကျည်ဆန် တစ်ခုဟာ တည့်တည့် မလာတော့ဘဲ လည်ပြီးလာတတ်တယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် သူ နားထင်က ဒဏ်ရာဟာ ဒီလောက် ကြီးသွားတာ၊ ခင်ဗျား ဘာပြောဦး မလဲ'

ဟန်းစလက်က

'ခု လောလောဆယ်တော့ ဘာမှ ပြောစရာမရှိသေးပါဘူး၊ အချက်အ လက်တွေနဲ့ ကိုက်ညီခြင်း ရှိမရှိ ကြည့်ရဦးမှာပေါ့၊ ကျည်ဆန်ကိုယူပြီး လက် နက်တိုက်က လူတွေဆီသွားပြီး သူတို့စမ်းသပ်တဲ့ ကျည်ဆန်ဟာ ဒီကျည် ဆန် ဟုတ်မဟုတ် မေးကြည့်ရင် သိပါတယ်'

'ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့နည်းနဲ့ စမ်းဆေးကြည့်ပါဗျာ၊ အဲ စစ်ဆေးတဲ့ နေရာမှာ ထင်ကြေးတွေ နောက်ကို မလိုက်ဘဲ အချက်အလက်တွေနောက်ကို လိုက်ပါလို့တော့ သတိပေးလိုက်ပါပေရဲ့'

ဟန်းစလက်က

'ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ'

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားသည်။

နှစ်ရက်လောက် ကြာသည့်အခါတွင် အိမ်ဖော်မကလေးမေရီသည် မစ္စဖာကူဟာဆန်နှင့် ရောဗတ်တို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့ ခေါ်လာ၏။

ရောဗတ်သည် ပါမောက္ခကြီးဆီသို့ တန်းသွားကာ လက်ဆွဲ နှုတ် ဆက်လိုက်ပြီးလျှင်

'ဆရာကြီးရှဲ့ ကျေးဇူး ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် မပြောတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဦးကြီးအမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ လုံးဝသံသယ မရှိတော့ပါဘူးလို့ အင်စပတ်တော် ဟန်းစ လက်က ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်ပါပြီ။ ဒါဟာ ဆရာကြီးရှဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ပါ'

ပါမောက္ခ ပရက်စလေက မည်သို့မျှ မပြောရသေးမီ မစ္စဖာကူဟာ ဆန်သည် ပြေးလာကာ ဆရာကြီးကို တရုတ်ရုပ်နမ်းလျက်ရှိရာမှ

'ကျေးဇူးကြီးပါတယ်၊ ဆရာကြီးရယ် ဆရာကြီး ကျေးဇူးကို တစ် သက်လုံး ဆပ်လို့ ကုန်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး'

ဟု တဖွဖွ ပြောလျက်ရှိ၏။

နှစ်ထစ်ရာ ကမ္ဘာ့စုံထောက်လက္ခဏာများ ၀၈၇

ပါမောက္ခကြီးက
'အင်း မင်းတို့ကတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် လက်ထပ်ကြတော့မှာပေါ့၊
တွယ် ဆရာကြီးမှာသာ'
ဟု ပြုံးပြုံးကြီး ပြောလိုက်လေသည်။

[အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ John Rhode ၏ The Elusive Bullet ကိုပြန် သည်။]

www.burmeseclassic.com

လည်သူ့စားတမ်း

ဇာတ်ဆောင်လူဆိုးစုံထောက်
စတင်ပေါ်ပေါက်သည့်နှစ်

စိန့်
၁၉၃၂ခုနှစ်။

[ယခု ဝတ္ထုတွင် ဖော်ပြမည့် ဇာတ်ဆောင်စုံထောက်မှာ အာစင်လူပင်ကို သို့ပင် စုံထောက်မည်ကာမတ္တ မဟုတ်ဘဲ သူ့ဆိုးစုံထောက် ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထု ရေးသူမှာ စာရေးဆရာကြီး လက်စလေ ရှာတာရိစ် ဖြစ်သည်။ ရှာတာရိစ် သည် စိန့်ကို ဇာတ်ဆောင်ပြုသည့် စုံထောက်ဝတ္ထုရှည်များ အများအပြား ရေးသားခဲ့သည်။

အာစင်လူပင်ကို စာရေးဆရာကြီး မဟာဆွေက စောရသက်ပြင်း ဟူသော အမည်ဖြင့် မြန်မာမှု ပြုခဲ့ဖူးသကဲ့သို့ ယခု လက်စလေရှာတာရိစ် ၏ ဇာတ်ဆောင်ဖြစ်သည့် စိန့်ကိုလည်း စာရေးဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းက သူတော်စိန့် အမည်ဖြင့် မြန်မာမှု ပြုခဲ့ဖူးသည် |

ပေါင်ပေါ်တွင် ဖြန့်ထားသည့် သတင်းစာ မျက်နှာပုံးမှ မိမိ၏ဇာတ် ပုံကို ကြည့်ရင်း စိန့်ခေါ် ဆီမွန်တင်ပလာသည် အကြီးအကျယ် စိတ်ဇာတ် တျသွား၏။

ထိုဇာတ်ပုံမှာ မကြာသေးမီနှစ်များအတွင်းက ဇာတ်ပုံဆရာ အကောင် အမော်များ ရိုက်ခဲ့သည့် ဇာတ်ပုံဖြစ်၏။ ဇာတ်ပုံဆရာများသည် မိမိအား နာမည်ကျော် လူဆိုးကြီးဖြစ်မည်ကို ကြိုတင်၍ သိမြင်နေကြ၍လောမသီး သူ ဇာတ်ပုံကို ထောင့်အမျိုးမျိုးမှ လှည့်၍ ရိုက်ထားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပမာမခန့်ဟန်၊ ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေသော မေရိုး၊ ချောပြောင်မည်းနက်ကာ နောက်သို့ လှန်ထားသည့်ဆံပင်၊ လှောင်ပြုံးပြုံးတော့မည်ဟန် ရှိနေသော နှုတ်ခမ်းစသည်တို့သည် ပုံထဲတွင် အထင်းသား ပေါ်နေကြ၏။ တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပလျက်ရှိသော မျက်လုံးမှ အရောင်သည်ပင်လျှင် သတင်းစာ ဇာတ်ပုံထဲတွင်အထင်အရှား ပေါ်နေကြ၏။ သူ့ ကိုယ်ပိုင်ဟန်ဖြစ်၍ တစ်ဖက် သားကို လှောင်ပြောင်သည့်ဟန် ချိနေသော မျက်ခုံးများအောက်မှ ထိုမျက်လုံး များသည် သတင်းစာထဲမှ နေ၍ သူ့ကို လှောင်ပြောင်နေသကဲ့သို့ ရှိ၏။

ဇာတ်ပုံအောက်တွင် ပါရှိသည့် သတင်းမှာ ရှေ့စာမျက်နှာတွင် နှစ် ခက်လံ့မျှရှိပြီး အတွင်းဘက်သို့ပင် ညွှန်းလိုက်သေးသည်။ သတင်းအရ ရုပ်ဖြောင့်၍ အရှောင်အတိမ်း ကောင်းသည့် လူကြီးလူကောင်း သူခိုးကြီး ခိန့်သည် နောက်ထပ်ရာဇဝင်မှ တစ်ခုကို ရတင်းစွာ ကျူးလွန်ပြီးနောက်

www.burmeseclassic.com

အင်္ဂလိပ်တရားဥပဒေကို ရှောင်တိမ်းလျက်ရှိကြောင်း၊ ယခုဆိုလျှင် သူ့အမည်သည် သတင်းစာများထဲတွင် စာလုံးမည်းကြီးများဖြင့် ပါနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ အလယ်ခေတ်တုန်းက ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် လူဆိုးကြီးများကဲ့သို့ တရားဥပဒေကို ရဲတင်းစွာ ချိုးဖောက်လျက်ရှိကြောင်း သူ့သတင်းသည် ပျင်းချီးငွေ့ဖွယ် သတင်းများအကြားတွင် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလျက် ရှိကြောင်းဖြင့် ရေးသားကာ သူ့ကို 'ခေတ်သစ်ရောဗင်ဟုဒ်' ဟု အမည်ပေးထားကြသည်။

မိမိ စားပွဲတေးရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင်မူ ဆံပင်လှလှနှင့် အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးကလေး တစ်ယောက်သည် စားပွဲထိုးတစ်ယောက်အား လက်ဖက်ရည်ဖျော်နည်း အကြောင်းကို ပြင်သစ်စကား မတတ်တတ်ဖြင့် ရှင်းပြလျက်ရှိ၏။ ကာဖေးရှိုင်ရယ်ရှိ အခြားသော စားပွဲများတွင်မူ စားသောက်သူ အသီးသီးသည် ညနေသတင်းစာကို ဖတ်သူဖတ် ညစာမစားမီ အရက်ချို မြည်းသူ မြည်း၊ စကားပြောသူပြော၊ ငြင်းခုံသူကငြင်းခုံ၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ဥဒဟိုသွားလာနေသူများကို ဝေးကြည့်သူက ကြည့်လျက်ရှိကြ၏။ လက်ထဲတွင် သတင်းစာများကို ပိုက်၍ထားသည့် ခရမ်းရောင်ဦးထုပ်ကလေး ဆောင်းထားသည့် သတင်းစာရောင်းသည့် လူငယ်ကလေးက

'ကဲ ညနေထုတ် ပါရီသတင်းစာတွေ စုံတယ်နော်၊ ညနေထုတ်တွေ ဟုအော်နေ၏။

မျက်နှာချင်းဆိုင် အဆောက်အအုံမှ နီယွန်ဆိုင်းဘုတ်ကြီးသည် လင်း လိုက် မိုန်လိုက် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ပလက်ဖောင်းကို လွန်လျှင်ကား ပါရီမြို့ ရှောင်ဇေလီဇေးလမ်းမကြီး၏ ဘီးတပ်ယာဉ်မျိုးစုံတို့သည် လှိုင်းလှိုင်းကြီးများ သဖွယ် ရွေ့လျားလျက်ရှိ၏။ ထိုရှုခင်းကား ပါရီ၏ ညနေခင်းတည်း။ အခြားသော မြို့ကြီးများတွင်လည်း ထိုနည်းနှင့်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဤသို့ အခြေအနေမျိုးတွင် မိမိ၏ ရုပ်ပုံနှင့်တကွ မိမိ၏ နောက်ဆုံး ပြစ်မှုများကို ဖော်ပြထားသည့် သတင်းစာများ လူတိုင်းလက်ထဲတွင် ရောက်နေသည့်တိုင် ဣန္ဒြေမပျက် နေနိုင်သူမှာ စိန်တစ်ယောက်သာလျှင် ရှိပေလိမ့်မည်။ ဆီမွန်တင်ပလာခေါ် စိန်မှာ မည်သည့်အခါမျှ ဣန္ဒြေ ပျက်တတ်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ ထိုအချိန်၌ကား စိတ်တုန်လှုပ် ချောက်ချားလျက် ရှိသော ရေဒီယိုသတင်းထောက် တစ်ယောက်သည် စကော့တလန်ယာဒ် စုံ

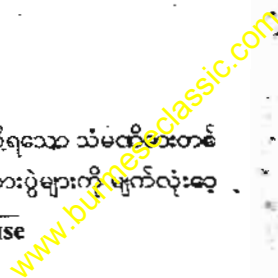
ထောက်အဖွဲ့ အရာရှိများနှင့် ပနားမားသို့ ထွက်သည့် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောအစစ်စီးမှ ကပ္ပိတန် တစ်ယောက်ကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းလျက် ရှိ၏။ နာမည်ကား လူဆိုးကြီးစိန်အား မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မြင်ခဲ့ရသူ ခရီးသည်တစ်ယောက်အား ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကာ ရေဒီယိုသတင်းထောက်နှင့် တွေ့ဆုံပေးလျက် ရှိ၏။ ခရီးသည်သည် စိန်၏ ရုပ်လက္ခဏာတို့ကို ရှင်းလင်းစွာ ပြောပြနေ၏။ စိန်သည် မိမိအား သင်္ဘောပေါ်တွင် အစီအစဉ်၊ ခရီးသည်များအတွက် အစီအမံ၊ နေရာထိုင်ခင်းက ညံ့ဖျင်းကြောင်း သင်္ဘောပြန်ရန် ခရီးသည်ကို ပေါင်ငါးရာ စရိတ်ထုတ်ပေး၍ အသွားခိုင်းလိုက်ပြီး သူ့ထွက်နောက်အရ သင်္ဘောကုမ္ပဏီကို တရားစွဲ လျော်ကြေးတောင်းထား၏။ ဤတွင် စကော့တလန်ယာဒ်ကလည်း ထိုကိစ္စနောက်ကွယ်တွင် စိန်ပါနေကြောင်း ကိုအနံ့ရသွားကာ သူ့နောက်ကို လိုက်နေ၏။ နောက်ဆယ်ရက် အတွင်း ၌ကား စိန်မှာ စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်တို့ လက်လှမ်းမမီရာသို့ ရောက်နေလေပြီ။

စိန်သည် သတင်းစာကို ခေါက်လိုက်ပြီးနောက် စီးကရက်တစ်လိပ်တို့ မီးညှိလိုက်၏။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဣန္ဒြေတစ်ချက်မျှ မပျက်ချေ။ ထိုမျှမက အတိတ်က ရာဇဝတ်မှုကြီးများကို ကျူးလွန်ခဲ့သည့် လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် လားလားမျှ မတူတူ ထင်ရှားသည့် နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်မျိုး ပေါက်လျက် ရှိ၏။ အမှန်အားဖြင့်လည်း သူ့အပိုချောင်ကလေး တစ်ချောင်းထဲတွင် သွား၍ ပုန်းနေစရာ အကြောင်း ဘာမျှ မရှိချေ။

တစ်ဖက် စားပွဲတွင်မူ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးမှာ ပြင်သစ်စကားဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဖျော်နည်းအကြောင်း ပြောရင်း လုံးချာလည်လျက် ရှိလေပြီ။ သူ့စကားကို နားထောင်နေရသည့် စားပွဲထိုး၏ မျက်နှာမှာလည်း သူ့နံမူနံသည်ထက် သူ့နံမူနံ၍ လာခဲ့လေပြီ။ မိန်းမပျိုသည် အကူအညီတောင်းသည့် အနေဖြင့် ပြာလဲ့သော မျက်လုံးများဖြင့် စိန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ စိန်တလည်း သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

'ကျွန်တော် ရှင်းပြလိုက်ရမလား ခင်ဗျာ' ဟု စိန်က မေးလိုက်၏။

သူ့အသံက လှီးနေစဉ်တွင်ပင် လှီးမှန်းမသိရသော သံမဏိသေးတစ်ချောင်းလို ထက်မြက်သလောက် နူးညံ့ချိုသာ၏။ စားပွဲများကို မျက်လုံးတွေ

၉၂ ဝ မြသန်းတင့်

၍ ကြည့်နေသည့် စားပွဲထိုး၏ မျက်လုံးများသည် သံလိုက်အိမ်မြှောင် အပိ
နှစ်ချောင်းကြားသို့ ရောက်လာသည်။ သံလိုက်တုံးလို သူ့ဆီကို ရောက်လာ
ကြသည်။

ဒီက ညီမလေး ပြောနေတာက လက်ဖက်ရည်ကျိုခါနီးကျရင် အိုး
ကို မီးကင်းပူ တိုက်ပေးရမယ်တဲ့။ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည် အိုးထဲကို လက်
ဖက်ခြောက် နှစ်ဖွန်းထည့်ရမယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ရေခဲခဲထည့်ရမယ်တဲ့။ တပွက်
ပွက် ဆူနေတဲ့ ရေခဲခဲကို ပြောတာနော်။ သူ့အတွက် လက်ဖက်ရည်ပေးရင်
အဲဒီလို လုပ်ပေးပါလို့ ပြောနေတာ။ သွားလုပ်ချည်ပေတော့'

စားပွဲထိုးက မျက်နှာ ခပ်မူနံ့မူနံ့ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးနောက်
ယောင်တီးယောင်ကန်းဖြင့် ထွက်သွားသည်။ သူ့အထင်တွင်မူ နိုင်ငံခြား
သားများသည် သူတို့ပြင်သစ်စကားကို သူ့လောက် ကျွမ်းကျင်ခြင်း မရှိနိုင်
ဟု ထင်နေပုံရ၏။ ထို့ပြင် သူ့ကို ဝင်၍ ဩဇာပေးသဖြင့်လည်း မကျေမနပ်
ဖြစ်သွားဟန် တူ၏။ စားပွဲထိုးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းကို လျှောက်သွားပြီး အခြား
စားပွဲထိုး တစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်တွင် 'ဒီအမေရိ
ကန်ကောင်တွေက တယ်ကြေးများတယ်' ဟုဆိုကာ တံတွေးတစ်ချက် ထွေး
လိုက်သည်။ အမုန်အားဖြင့် သူပြောသည့် စကားမှာ ကြားနိုင်ဖွယ် မရှိ။
သို့ရာတွင် စိန်မှာ အလွန်နားပါးသူ ဖြစ်သဖြင့် ထိုစကားကို သဲကွဲစွာ ကြား
လိုက်သည်။

စိန်သည် ပြုံးလိုက်၏။ အေးမြသော နွေဦး၏ ဆည်းဆာသည်
တဖြည်းဖြည်း လျှောက် လာနေလေပြီ။ ပါရီ၏ ညရုခင်းသည် ကြည့်နူးစရာ၊
ပျော်စရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာတို့ဖြင့် အစပြုနေလေပြီ။ စိန်အဖို့ သော်မူ ကမ္ဘာ
မြို့တော်ကြီးတိုင်းသည် သူ့အတွက် ဥဇွန်ကလေး တစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ 'သူ့
အောင်နိုင်ရမည့် လောကတစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ သူ့အဖို့ အရာရာသည် စွန့်စား
ခန်းများသာ ဖြစ်၏။ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ကို နှပ်လိုက်ရခြင်း၊ ဒုက္ခရောက်
နေသည့် မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်ကို ကယ်ဆယ်လိုက်ရခြင်း စသည်
တို့သည် ဘာမျှ အကြောင်းမဟုတ်။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သောက်လိုက်
ရသလောက်မျှသာ ဖြစ်၏။

စိန်သည် ကျေနပ်ရောင့်ရဲစွာဖြင့် စီးကရက်ကို ဖွာလိုက်၏။ ဒုတိယ
လက်ဖက်ရည်တစ်အိုး ရောက်လာပြန်သည်။ မိန်းမပျိုသည် လက်ဖက်ရည်
ကို ပန်းကန်ထဲသို့ လောင်းထည့်၍ မြည်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် စိတ်ပျက်

နှစ်တစ်ရာ ကမ္ဘာစုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ ၀၉၃

ထက်ပျက်ဖြင့် မျက်နှာကို ရှုံ့လိုက်သည်။ မျိန်းမပျို၏ နှုတ်ခမ်းမှာ မဲ့လိုက်
ညှိတိုင် လှပနေဆဲ ဖြစ်သည်ကို သူ သတိပြုမိလိုက်၏။

'ကိုယ်ဆိုရင်တော့ ဒီလောက် ညှိတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို မသောက်
တာဘူး၊ မာတီနီကိုပဲ သောက်တော့မယ်'

ဟု မိန်းမပျိုကို ပြောလိုက်သည်။
စိန်သည် ပြောပြောဆိုဆို မာတီနီ တစ်ခွက်ကို လှမ်းမှာပေးလိုက်

မိန်းမပျိုက သူ့ကို အားကျသည့်ဟန် ကြည့်နေသည်။
'ကျွန်မလည်း ရှင့်လို ပြင်သစ်စကား တတ်ချင်လိုက်တာ ရှင်'
စိန်က လေသံ ခပ်ရွှင်ရွှင်ဖြင့်

'ကိုယ်က တခြား ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေထက် ဒီကို
ကြာခဏရောက်လေ့ရှိဟာကိုး၊ ကိုယ်က အရက် အလွန်သောက်တတ်တဲ့
အနုပညာ ကျောင်းသားတွေကို ငှားတဲ့ ဒူးမားစိလမ်းက အိမ်တစ်အိမ်မှာ
အိမ်စောင့်လည်း လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကိုယ်တို့အားလုံး အက်ပဆင်သီ အရက်ချို
ချို သောက်ပြီး ကတ္တီပါအင်္ကျီတွေကို ဝတ်ကြရတယ်။ ပြီးနောက်တော့ အဲဒီ
အထဲ တစ်ဝက်လောက်ဟာ စုံထောက်တွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိတာနဲ့
အထုပ်က ထွက်လာတာ'

မျက်လုံးပြာ ကလေးက ရယ်လိုက်သည်။
'ဒီလိုဆိုရင် ရှင်က ပါရီမှာ တော်တော်နဲ့စပ်မှာပေါ့နော်'

'အင်း... နဲ့စပ်တယ် ဆိုပါတော့၊ ဒီက ညီမလေး သွားချင်တယ်
ဆိုရင် ပါရီဟာလည်း ညီမလေးရဲ့ ပါရီပါပဲ၊ ဣန္ဒြေရရ ညကလပ်တွေလည်း
တယ်။ မုတ်ဆိတ်နီနီနဲ့ အနုပညာသည်တွေလည်း ရှိတယ်။ အပက်ချီ လူ
ကြီးတွေလို ဝတ်စားထားတဲ့ ရပ်ကွက်တွေလည်း ရှိတယ်'

စားသောက်ပြီးသည့်အခါ၌ အမျိုးသမီးက 'ကြက်ဥ အသားညှပ်
ပြာထားပုံက တော်တော်ကောင်းတာပဲနော်၊ နည်းကောင်းတစ်ခု ရှိပုံရတယ်'
ဟု ပြောသည်။

'ရှိတာပေါ့၊ ချက်နည်း ပြုတ်နည်းကောင်းဆိုတာဟာ လူ့ဘဝမှာ
မြင့်ဆုံးသော လျှို့ဝှက်ချက်ကြီး တစ်ရပ်ပေါ့၊ အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို နှလုံး
ဖြူစင်တဲ့သူတွေ၊ အခက်အခဲ တွေကို တွေ့ကြုံပြီး အကျပ်အတည်းတွေ
တွေ့ကြုံဖြတ်သန်းခဲ့သူတွေမှသာ ရတတ်ကြတာကလား'

www.burmeseclassic.com

အမျိုးသမီးက သူထုတ်ပေးသည့် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ယူလိုက်ပြီးနောက် သူ့မီးခြစ်မှ မီးတောက်ထဲသို့ ထိုးလိုက်၏။ သူ့မျက်လုံးပြာတစ်ခုသည် စားပွဲပေါ်မှ ကျော်ကာ သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ စားကောင်းသောကိစ္စဖွယ်တို့ကို အတူတကွ စားသောက်ပြီးသည့်နောက်တွင် ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသောကြည်နူးမှု၊ ရင်းနှီးမှုမျိုးကို မျက်လုံးများက ဖော်ပြလျက် ရှိကြ၏။

‘ဧည့်သည်တော်ကြီးနဲ့တွေ့ရတာ ကျွန်မသိပ်ပျော်တာပဲရှင်၊ ရှင်က အစစအရာရာကိုလည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ကြည့်တတ်တယ်၊ ပြီးတော့ စစ်စစ်စုစု မေးခွန်းတွေကိုလည်း မမေးဘူး’

သူ့ဘဝတွင် စိန့်သည် အရာတော်တော်များများကို အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ လက်ခံခဲ့ဖူး၏။ သို့ရာတွင် သူ့ကို ယခုလို ထုတ်ဖော် ချီးမွမ်းသံ မျိုးထိုတစ်ခါမျှ မကြားဖူးသေး။

‘စပ်စပ်စုစု မေးခွန်းတွေကတော့ စောသေးလို့ မမေးသေးတာပဲကွယ်၊ နောက်တော့ မေးမှာပါ။ အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် စိတ်တယ်ဆိုတာကလည်း သိပ်တော့ မဆန်းပါဘူး။ တို့လို လူဆိုးသူခိုးဆိုတာ တော်တော်တန်တန်ကိစ္စမျိုးနဲ့ ပတ်သက်လို့ သိပ်ပြီး မတုန်လှုပ်တတ်ဘူးမဟုတ်လား’

အမျိုးသမီးက စီးကရက်မီးခိုးကလေးများကို မျက်နှာကြက်ဆီသို့ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်မ ဧည့်သည်ကြီးနဲ့ စကားလေး နည်းနည်း ပြောစရာ ရှိတယ်ရှင်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ စကားကလည်း ခပ်များများ မဟုတ်လား။ ဒီနေ့ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တွေ့ပုံက တော်တော်အိပ်မက်ဆန်တယ်နော်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ အရင်တုန်းကလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ နောင်လည်းတွေ့ချင်မှာ တွေ့ရမှာ၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တွေ့ကြပုံဟာ တကယ့်ဇာတ်လမ်းတိုကလေးနော်၊ နောင်ဆိုရင် ဒီဇာတ်လမ်းကလေးကို မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိကြတော့မှာ’

‘အဲဒီ ဇာတ်လမ်းကလေးထဲမှာ လူကြမ်းတော့ ပါမယ်ထင်ပါဘူးနော်’

‘ပါတယ်ရှင်၊ အဲဒီ လူကြမ်းက မျိုးမတ်ကြီး တစ်ဦး၊ အဲဒီ မျိုးမတ်ကြီးရဲ့နာမည်ကို ရှင်လည်း ကြားဖူးချင် ကြာဖူးမှာပေါ့။ သူ့နာမည်ကအမတ်ကြီး နောက်တံတို’

ထိုအမည်ကို စိန့်ကြားဖူးသည်။ စိန့်သည် အထက်တန်းစားထဲမှ နေရာ ကောင်းသူများ အကြောင်းကို အကုန်သိသူ ဖြစ်၏။

လွန်ခဲ့သည့် စစ်ပွဲကြီးအတွင်းက အမတ်ကြီးနောက်တံသည် ခေတ်မှီသူဌေးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည် မဟုတ်လော။ အညံ့စား ဖိနပ်ကြီးများကို ထုတ်ကာ ဗြိတိသျှ စစ်တပ်သို့ ကန်ထရိုက်သွင်းခဲ့သဖြင့် ထိုလို မျိုးကြီးချစ်ပြည်ချစ် အပြုအမူကြောင့် သူဌေးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည် မဟုတ်လော။

နောက်ပိုင်းတွင် အမတ်ကြီးနောက်တံသည် ဖိနပ်ကြီးများထုတ်လုပ်သည့် လုပ်ငန်းသာမက တခြားသော လုပ်ငန်းများကိုပါ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ခဲ့ကာ လက်ဝါးကြီးအုပ်လုပ်ငန်းရှင်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့သည်။ မကြာမီမှာ အမတ်ကြီးနောက်တံသည် သူ့လုပ်ငန်းကိစ္စများကို သား သမီးများအားလုံးသို့ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ကာ ပါရီမြို့အနီးရှိ စံအိမ်ကြီးတစ်ဆောင်တွင် အေးစွာ နေထိုင်ခဲ့သည်။

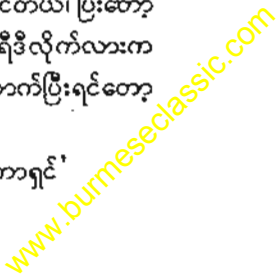
‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့အကြောင်းကို ကိုယ်ကြားဖူးတယ်၊ တခြားလူတွေ သွေးတွေကို စုပ်ယူခဲ့တဲ့ နေရာမှာ သက်သေထု ပြနိုင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်များကို တိုင်ကြား တစ်တိုင် ဆိုပါတော့’

အမျိုးသမီးက မာတီနိုဝိုင်ကို စုပ်လိုက်ရင်း သဘောကျသည့်နှယ်အိမ်ထောင်ချက် ညီတံပြလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားဟန်တူ၏။ ထို့နောက် သူ့ဘက်သို့ ဆတ်စနဲ လှည့်လိုက်ကာ

‘ဒီမှာ ဧည့်သည်ကြီးရယ် အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲအခါမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် တယ်ကိုများ သွားလို့ ကောင်းမယ်လို့ သိလဲ’

‘ကိုယ်သာဆိုရင်တော့ အဲဒီ မိန်းကလေးကို ဆိန်းမြစ်တစ်ဖက်ကမ်း စိန့်မစ်ရယ် ရပ်ကွက်မှာရှိတဲ့ ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ရုံကို ဖိတ်မှာပဲ၊ အဲဒီမှာ အေးချမ်းချမ်းလည်း ရှိတယ်။ တိတ်လည်း တိတ်ဆိတ်တယ်။ ကမ္ဘာပေါ်အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ ကြက်ဥအစာသွတ်ကြော်လည်း ရနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ အစားအသောက်မှာ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ ကရီစာရီဒီလိုက်လားက အိမ်ကိုလည်း သွားသောက်နိုင်သေးတယ်။ ကော်ဖီသောက်ပြီးရင်တော့ အိမ်ကြိုက်တဲ့နေရာကို သွားရုံပေါ့’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ အဲဒီနေရာကို သွားချင်လိုက်တာရှင်’

၉၆ ။ မြသန်းတင့်

စိန့်က ရာတန်တစ်ချပ်ကို ကျောက်ဖြူစားပွဲပေါ်တွင် ဖျတ်ခနဲ ထောက်ပြလိုက်ပြီး စားပွဲထိုးကို ခေါင်းညိတ်ခေါ်လိုက်၏။ စားပွဲထိုးက သားရေအိတ်ဖောင်းဖောင်းကြီးထဲမှ အကြွေတွေကို ထုတ်၍ ပြန်အမ်းသည်။

‘ကဲ သွားကြစို့’

အမျိုးသမီးက လက်အိတ်နှင့် လက်ကိုင်အိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်၏။ စိန့်က စားပွဲကို ဘေးသို့ ဖယ်လိုက်ပြီး သူ့အတွက် လမ်းရှင်းပေးလိုက်သည်။ စိန့်သည် စားပွဲထိုး၏ ခြေထောက်ကို တက်နင်းမိပြီး ရှေ့ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် ခေါင်းပြောင်ပြောင်နှင့် လှူကြီးတစ်ယောက်အသို့ လဲကျတော့မည် ပြုသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းကိုယ်ကို ပြန်၍ မတ်လို့နိုင်သဖြင့်သာ လဲကျမသွားခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ကား စားပွဲထိုး၏ သားရေအိတ်ဖောင်းဖောင်းကြီးသည် စိန့်လက်ထဲသို့ ရောက်သွားလေပြီ။

‘ဆောရီးကွာ’

စိန့်က စားပွဲထိုး၏ ပန်းကို ပုတ်ပြောခဲ့ပြီးနောက် မရှေ့မှထွက်သွားသော အမျိုးသမီးနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

တက္ကစီတစ်စီး လျှောခနဲ ကပ်လာသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သုံးတက္ကစီပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြ၏။

‘ဧည့်သည်ကြီးရေ၊ ကျွန်မ ဆယ့်နှစ်နာရီထိ အားတယ်နော်’

ဟု အမျိုးသမီးက ပြောသည်။

အမျိုးသမီးသည် ကားထိုင်ပုံကို ဖို့၍ ကိုယ်ကိုဆန့်လိုက်ပြီးနောက် သေးသွယ်သည့် ခြေထောက်များကို ဆန့်တန်းကာ ခြေချောင်းကလေးကို ရှေ့ထိုင်ပုံပေါ်သို့ မှေးတင်ထားလိုက်၏။ လမ်းဘေးမှ မီးရောင်များသည် သူ့မျက်နှာလေးပေါ်သို့ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ထိုးကျသွားသဖြင့် မှန်ရီရီ အထူရောင်ထဲတွင် သူ့မျက်နှာကလေးသည် တစ်မျိုးလှနေသည်။ ထိုနောက်မျက်နှာသည် မှောင်ပျံ့ထဲသို့ ပြန်ရောက်သွားပြန်၏။

‘ဒါဖြင့် မင်းက ဆယ့်နှစ်နာရီ ဒေါင်ခနဲ ထိုးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်အိမ်ကို ပြန်သွားမယ်ပေါ့။’ ကိုယ့်အတွက် အမှတ်တရအဖြစ် ဖန်လွှာကလေး တစ်ဖက်ကိုပဲ ချန်ထားခဲ့တော့မယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား’

‘အိမ်ကို မပြန်သေးဘူးရှင်၊ ဒီနေ့ညမှာ ကျွန်မအိမ်တစ်အိမ်ကို ထွင်းစရာ ရှိသေးတယ်။ သိပြီလား’

ပျော်ပွဲစားရုံသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် နာမည်ကျော် အသားညှပ်ကြက်ဥကြော်ကို စားရသည်။ သူ့တစ်သက်တွင် သည်မျှကောင်းသော အသားညှပ်ကြက်ဥကြော်ကို မစားဖူးသေးပါဟု အမျိုးသမီးငယ်က ဆိုသည်။ ကြက်ဥကြော်က တကယ့် ပါးပါးလှုပ်လှုပ် ကလေး၊ ပင့်ကူအိမ်ကို ရက်ထားသည့်နယ် နုရွနေသည်။ အတွင်းက အရောင်ကလည်း နီပြေပြေရွှေရောင်သန်းလျက်။ ကြက်ဥ မပျစ်တပျစ် ခေါက်ကြော်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

‘အမတ်ကြီး နောက်တစ်က ကျွန်မနဲ့ ဦးလေးတော်တယ်ရှင်၊ ကျွန်မ နာမည်က မော်လီပါ’

စိန့်သည် ထိုစကားကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်း မဖြစ်တော့။ နောက်တစ်အကြောင်း သူပြောလိုက်ပုံမှာ များစွာ ယဉ်ကျေးခြင်း မရှိလှသော်လည်း မတတ်နိုင်။

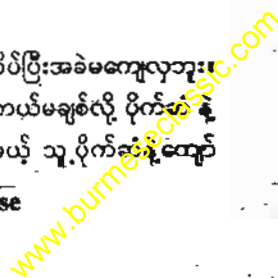
‘ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့ဘက်မှာ တို့များ ရှိပါတယ်ကွယ်’

ဟုစိန့်က နှစ်သိမ့်သည့် လေသံဖြင့် ပြော၏။

‘ကျွန်မ အဖေက အောက်စဖို့တက္ကသိုလ် အင်ဂျင်နီယာဌာနမှာ ပါမောက္ခပါ။ ကျွန်မ အဖေနာမည်ကတော့ ရှင်ကြာဖူးချင်မှ ကြားဖူးမှာပါလေ။ ကျွန်မအဖေနဲ့ ကျွန်မဦးလေးဟာ ညီအစ်ကိုသာဆိုပေမယ့် စရိုက်ချင်းနည်းနည်းမှ မတူကြဘူး၊ ဦးလေး နောက်တစ်က ပိုက်ဆံလောက်ကိုပဲ ကြည့်တာ၊ ဖေဖေကျတော့လည်း ပိုက်ဆံကို နည်းနည်းလေးမှ မမက်ဘူး။ သူ့ဘာသာ သူ အေးအေးပဲ နေတာပဲ။ အလုပ်ခွင်က ထွက်လိုက်တာနဲ့ ဖေဖေဟာ ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အောက်ခြေက စတက်လာကြပြီး၊ သူတို့လိုချင်တဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကို ရသွားကြပါတယ်။ ဦးလေးနောက်တစ်ဟာ ဒူးဌေးကြီးဖြစ်သွားပြီး ဖေဖေကတော့ စာကြိုးစားရင်း ရုပ်စကင်စကောလားရှစ်ဆု ရပြီး အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်ကို ရောက်သွားတယ်လေ။ ခုတော့ ပါမောက္ခကြီး ဖြစ်နေပြီ။ အဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြဿနာ ဖြစ်လာတာကတော့ မေမေပဲ။ ဦးလေးက မေမေ့ကို ကြိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် မေမေက ဖေဖေ့ကို လက်ခံလိုက်တယ်’

စိန့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဦးလေး နောက်တစ်ဟာ ဖေဖေအပေါ်မှာ သိပ်ပြီးအဲမကျေလှဘူး။ အမှန်ကတော့ မေမေ့ကို သူတကယ်မချစ်လို့ပါ။ တကယ်မချစ်လို့ ပိုက်ဆံနဲ့ ကျော်ကြားမှုနောက်ကို လိုက်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ကျော်

ကြားမှဟာ မေမေအချစ်ကို ဝယ်ယူလို့ မရဘူးလေ။ သူ့ပါးစပ်ကတော့ ထုတ်
မပြောပါဘူး။ ဖေဖေကိုဆိုရင် အရင်တုန်းကလိုပဲ ပုံမပျက်ဆက်ဆံတာပါပဲ
ဒါပေမယ့် ဖေဖေကတော့ သူ့ကို သတ်မယ့် လူသတ်သမားကိုတောင်မှ
မေတ္တာရှေ့ထားနိုင်တဲ့ လူမျိုးဆိုတော့ ဒါတွေကို ဘာမှ မမှတ်မထားပါဘူး။
ကျွန်မဦးလေးနောင်တိတ်အခြေအနေကို မြင်တော့ ဖေဖေကို ပြောတယ်။ ဖေဖေ
က ကျွန်မစကားကို မယုံဘူး။ မယုံတဲ့အပြင် ဦးလေးနောင်တိတ်ရဲ့ လုပ်ငန်းကို
ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလို့ ဦးလေးနောင်တိတ်မှာ ပိုပြီး ချမ်းသာသည်ထက်ချမ်းသာ
သွားသေးတယ်။ ဖေဖေက စက်ပစ္စည်းတို့ ဘာတို့ကို တီထွင်တာကိုလည်း
ဝါသနာ ပါတယ်လေ။ စစ်ဖြစ်တုန်းက ဖေဖေက စက်ပစ္စည်းတစ်ခုကို တီ
ထွင်ပေးလိုက်တယ်။ သူတီထွင်ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းကြောင့် ဦးလေးနောင်တိတ်
မှာ ရလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ နည်းသလား။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေကို ပေါင်ငါးဆယ်
ပဲ ပေးတယ်။ ကျွန်မပြောတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို နားထောင်ရတာ စုံထောက်
ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်နေရတာနဲ့ မတူဘူးလားဟင်'

'အင်း . . . နည်းနည်းတော့ တူလာပြီ။ ကိုကလည်း အဲဒီလို
စုံထောက်ဝတ္ထုမျိုးဆိုရင် ကြိုက်တာ'

အမျိုးသမီးက ကြက်ဥအသားညှပ်ကြော်ကို စားလိုက်ပြီးနောက်
ခက် ရင်းကို ပန်းကန်ပြားပေါ်သို့ ချထားလိုက်သည်။

'အမယ်လေး ဒီလိုဆိုရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်
ခွဲလောက်တုန်းကတော့ ဖေဖေဟာ ဂီယာအမျိုးမျိုးထိုးလိုရတဲ့ မော်တော် ကား
အင်ဂျင်တစ်ခုကို တီထွင်နေတယ်ရှင်။ အဲဒီကားက ဗရိတ်ဖမ်းထားရင် လည်း
မောင်းလို့ရတယ်ရှင်။ အတက်တို့ အဆင်းတို့မှာလည်း စက်ကို အရှိန်
မသတ်ဘဲ ဂီယာပြောင်းရုံနဲ့ မောင်းလို့ရတယ်ရှင်။ အရှိန်ကို မလျော့စေရ ဘူး
ဆိုပါတော့၊ ထားပါတော့လေ။ ကျွန်မပြောနေတာတွေက သိပ်ပြီးအသေး စိတ်
ကျနေမလားတော့ မသိဘူး။ ဒါတွေကို ဖေဖေပြောနေကျ ဖြစ်လို့ ကျွန်မ လည်း
နားရည်ဝနေလို့ ပြောမိတာပါ။ ကျွန်မပြောချင်တာ ဖေဖေရဲ့ တီထွင် မှုဟာ
စက်မှုပညာဘက်မှာ အရင်တုန်းက ဘယ်သူမှ အလုပ်ဖူးသေးခဲ့တဲ့ တီထွင်မှုလို့
ပြောချင်တာပါ။ သူ့တီထွင်ချက်ကြောင့် သန်းချီပြီး ချမ်းသာ တဲ့သူမှာ
ချမ်းသာနေပြီ။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေမှာတော့ ဘာအကျိုးကျေးဇူးမှ ခံစားရတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေကလည်း သူ့အင်ဂျင်စက်ကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင်
လုပ်ချင်တယ်။ အထူးသဖြင့် ရေလည်ဆုံကို အကောင်းဆုံးဖြစ် အောင်

လုပ်ချင်တယ်။ အဲဒါ တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တဲ့အတွက် ဖေဖေလည်း တတ်နိုင်သရွေ့
ကြိုးစားနေတာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်တုန်းကတော့ အဲဒီ ကိစ္စအတွက်
စမ်းသပ်မှုတွေကို လုပ်လိုက်တာနဲ့ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံကလေးလည်း ကုန်သွားပြီး
ဒါနဲ့ ဖေဖေလည်း နောင်တိတ်ဆီကို သွားပြီး အကူအညီတောင်း တယ်'

စိန့်.၏ စိတ်သည် တစ်နေရာသို့ ရောက်သွားကာ တစ်စုံတစ်ရာ
တွေးနေဟန်ရှိ၏။ စိန့်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိလိုက်ပြီးနောက်
အမျိုးသမီးကို အကဲခတ်နေသည်။

'နောင်တိတ်က သူ့ကို အကူအညီပေးမှာပေါ့'

'ဖေဖေကို ပေါင်တစ်ထောင် ချေးပါတယ်။ အာမခံပေါ့လေ။ အဲ တရား
ဥပဒေသဘောအရ ဖြစ်အောင်ဆိုပြီး နည်းနည်းပါးပါး စာချုပ်ရတာလေးတွေ
တော့ ရှိတာပေါ့။ ဒီလောက်ဆိုရင် ရှင် ရိပ်မိလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်'

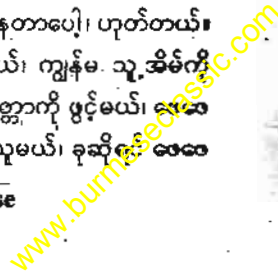
'အင်း . . . ရိပ်မိလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ'

'အာမခံဆိုတာ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေရဲ့ စက်ပုံစံကြမ်း
ထို ဦးလေး နောင်တိတ်က သူ့စီးခံသေတ္တာထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်တယ်လေ။
အကျိုးခံစားခွင့်တွေကိုလည်း ဦးလေး နောင်တိတ်ကို လွှဲပေးပါ့မယ်ဆိုတာ
ထက်မှတ်ထိုးထားရတယ်။ အကြွေးပြန်ဆပ်သည်အထိ ဦးလေးနောင်တိတ်မှာ
အကျိုးခံစားခွင့် ရှိနေတယ် ဆိုပါတော့။ ဒါကိုတော့ စာချုပ်ထဲမှာတော့ ရေး
ထားပါဘူး။ နှုတ်နဲ့ အာမခံရတာပေါ့။ ဖေဖေကလည်း ဥပဒေသဘောတွေ
ဘာတွေကို သိပ်နားလည်တာ မဟုတ်တော့ အဲဒါတွေ အားလုံးကို လက်
မှတ်ထိုးပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မကလည်း အိမ်မှာ မရှိဘူး။
ကျွန်မပြန်ရောက်တော့ လက်မှတ်ထိုးပြီး နေပြီ'

'ဒါဖြင့် ခုည မင်း ဖောက်ထွင်းမယ်ဆိုတာ အဲဒီအိမ်ဆိုပါတော့'

အမျိုးသမီးက သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဗြာလုံတောက်ပသည့်
သူ့မျက်လုံးများက ပိုင်းဖြတ်မှုကို ဖော်ပြနေကြသည်။

'ဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီး၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဟန်ဆောင်တမ်း ကစား
နေကြပါနဲ့စို့၊ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောကြတာပေါ့။ ဒီလို ဟန်ဆောင်တမ်း မကစား
ချင်လို့ဘဲ ရှင်ကို ကျွန်မ ဒီအကြောင်းတွေ ဖွင့်ပြောနေတာပေါ့။ ဟုတ်တယ်။
ဒီနေ့ည ကျွန်မဦးလေး နောင်တိတ်အိမ်ကို ဖောက်မယ်၊ ကျွန်မ သူ့အိမ်ကို
အောက်ထွင်းပြီး သော့ကို ရှာမယ်။ ပြီးတော့ မီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်မယ်။ ဖေဖေ
ထက်မှတ် ထိုးထားတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ပြန်ယူမယ်။ ခုဆိုရင် ဖေဖေ

ဟာ သူ့ရေလည်ဆုံကို ပြီးအောင် မလုပ်ရသေးဘူး။ လုပ်ပြီးတယ်ဆိုရင် လည်း သူ့အကြွေးကို ပြန်ဆပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို ဦးလေးနော်ဝိတ် သိတယ်။ အဲဒီကားအင်ဂျင်ပုံစံကို ပြင်သစ်မော်တော်ကား ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ရောင်းဖို့ စကားတောင် ကမ်းလှမ်းထားပြီးပြီ။ ကျွန်မတို့ အနေနဲ့ သူ့ကို တရားဥပဒေအရ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘဲ ဒီအတိုင်းလက်ပိုက်ကြည့်နေရတော့ မှာပဲ။ သူက လက်ရှိ ဖြစ်နေသေးတာကိုး။ တရားဥပဒေ သဘောနဲ့ ကြည့်ရင် လက်ရှိကပဲ နိုင်မှာပဲ။ စာချုပ်နဲ့ ပုံစံသာ ကျွန်မတို့လက်ထဲ ရောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ကျွန်မတို့ လက်ထဲရောက်တယ်ဆိုရင် ဦးလေး နော်ဝိတ်လည်း တရားရုံးကို တက်ပြီး တရားစွဲရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ ချုပ်ထားတဲ့ စာချုပ် စည်းကမ်းချက်တွေက တရားနည်းလမ်းမှ မကျတော့ တရားရုံးကို သူ ဘယ် တက်ရဲပါ့မလဲ။ ဒီလိုပြောတော့ ရှင်က ကျွန်မကို ရူးနေတယ်လို့ ထင်များထင် သလား မသိဘူး။

'သိပ်တော့ မထင်ပါဘူး။ နည်းနည်းပါးပါးပဲ ထင်တာပါ'
 အမျိုးသမီးက ဝိုင်ကလပ်မှ လက်ကိုင်ပုဝါကလေးကို လက်များ ကလေးများဖြင့် လှည့်၍ ကစားလိုက်ရင်း
 'ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ ဒါထက် နာမည်ကျော် သူခိုးကြီး စိန်ဆိုတဲ့ လူအကြောင်းကို ရှင်များ ကြားဖူးမလား မသိဘူး'
 စိန်က မျက်နှာကို မဖော်ဘဲ ခေါင်းငုံ့လျက်
 'ခေတ်သစ် ရော်ဗင်ဟုဒ်လို့ တော့ ပြောကြတာပဲ'

'ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုရင်တော့ သူ စိတ်ဝင်စားမှာပါ။ အလုပ်က တရား ဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်ပေမယ့် တရားမျှတတဲ့ အလုပ် မဟုတ်လား။ ခုနေ သူနဲ့ တွေ့ချင်လိုက်တာရှင်။ သူနဲ့ များ တွေ့ရရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲမသိ ဘူး။ သူသာဆိုရင် ကျွန်မအခြေအနေကို သဘောပေါက်မှာပါ။ ကျွန်မ ဒီလို လုပ်တာကိုလည်း အားပေးမှာပဲ။ ဒီက စည့်သည်ကြီးလည်း ကျွန်မပြောတဲ့ စကားကို စိတ်ရှည်ရှည်နားထောင်တယ် ဆိုကတည်းက ကျွန်မကို ကူညီတာ နဲ့ အတူတူပါပဲ။ ကဲပါရှင်။ ကျွန်မ ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီးပါပြီရှင်။ ရှင် ပြောချင်တာကိုလည်း ပြောပါဦး။ ပြီးတော့ ရှင်ပြောတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်ကို သွား ပြီး ကော်ဖီသောက်ကြတာပေါ့။ ကျွန်မပြောတာတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ စိန်က ပြုံးသည်။
 စိန်က နောက်ဆုံးကျန်သည့် ဝိုင်ကို ငုံ့လိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ကို မြှောက်

ထိုက်၏။ ဖန်ခွက် နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ ကျော်၍ မိန်းမပျိုကို ရဲတင်းစွာ ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး သိမ်းကျုံးကြည့်လိုက်သည်။ ရဲတင်းသည့် သူ့အကြည့်သည် ဝဇာ ခေန်သော သူ့အပြုံး၊ လှောင်ပြောင် သရော်သည့်ဟန်ဖြင့် အထက်သို့ တက် နေသည့် သူ့မျက်ခုံးများနှင့် လိုက်ဖက်နေ၏။

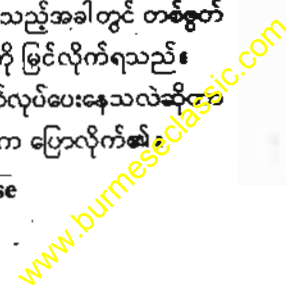
'ကိုယ်ကတော့ မင်းပြောတာတွေကို သိပ်မမေ့ချင်ဘူးဗျ။ မင်းပြောတဲ့ သူခိုးကြီး စိန်ဆိုတာ တခြားလူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ပဲ။ မင်းပြောတဲ့ မီးခံ သေတ္တာဆိုတာ ကိုယ်ဖွင့်လို့ မရအောင် လုပ်ထားတဲ့ မီးခံသေတ္တာမဟုတ်ပါ ဘူး။ ကဲ . . . ပြောနေကြတာတယ်ကွယ်။ မင်းဦးလေး နော်ဝိတ်အိမ်ကို သွား ယေ'

'ဒီအိမ်ပဲ ရှင်'
 အမျိုးသမီးက ပြောသည်။

စိန်သည် ကားစက်ကို သတ်လိုက်ပြီးနောက် ခြံစည်းရိုးမှောင်ရိပ် တွင် ထိုးရပ်လိုက်၏။ ကားမှာ အမျိုးသမီး၏ ကားဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီး သည် ထိုကိစ္စအတွက် ကားယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမတ်ကြီးနော်ဝိတ်၏ အိမ်မှာ နုပိုလီယံခေတ်ပုံစံအတိုင်း ဆောက် ထားသည့် ရှေးစံအိမ်ကြီး တစ်လုံးဖြစ်၏။ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲရှိ တောင်ကုန်း ထိပ်တစ်ခုပေါ်တွင် ဆောက်ထားပြီး ပေတစ်ရာနှင့်လည်း တော်တော်အလှမ်း ဝေးသည်။ စိန်သည် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ အိမ်ကြီးကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ခိုင်ခံ့၍ လေးထောင့်ကျသည့် အိမ်ကြီး အထက်ပိုင်းအား မီးခိုး ရောင် မှိုင်းမှိုင်းသုတ်ထားသည့်ကို မြင်ရ၏။ စိန်သည် ကော်ဖီဆိုင်ထဲတုန်း တ အမျိုးသမီး ဆွဲပြသည့် အိမ်ပုံစံကို ကြည့်ခဲ့ရာ ယခုအိမ်ကြီးကို မြင်လိုက် သည့်အခါတွင်မူကား ထိုအိမ်ကြီးတွင် နှစ်ခေါင်းများစွာ ကျင်လည်ခဲ့ဖူးသည့် နယ် အိမ်ထောင့်တိုင်း အခန်းတိုင်းကို ကောင်းစွာ သိနေလေပြီ။ ထိုညဉ့်မှာ လရောင်ကြယ်ရောင်တို့ ကင်းမဲ့သောညဉ့်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မှောင်ကြီး အတိ တ္တနေသည့် ညဉ့်ကား မဟုတ်ချေ။ သူတို့နှစ်ယောက် အတွက်မူ အလုပ်လုပ်၍ အနေတော်ပင် ဖြစ်၏။ စိန်က စီးကရက် မီးညှို့လိုက်သည့်အခါတွင် တစ်စွတ် ထိုးလုပ်မည့် ထင်ရှားပြတ်သားသော သူ့ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။

'ကျွန်မအတွက် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုများ လိုက်လုပ်ပေးနေသလဲဆိုတာ ကျွန်မဖြင့် မစဉ်းစားတတ်အောင်ပဲ' ဟု အမျိုးသမီးက ပြောလိုက်၏။

'ဒါကတော့ ကိုယ့်ဝါသနာမို့ပါကွယ်၊ ကိုယ်က ဒီလိုကစားနည်းမျိုးကို ကစားရတာပျော်တယ်လေ၊ ကိုယ့်စိတ်မှာလည်း နေဝိတ်လို ငှက်မျိုးကို ပစ်ချင်နေတာနဲ့တော့ အတော်ပဲ၊ ခုကိစ္စမျိုးကတော့ အင်မတန်ရှားပါးတဲ့ကိစ္စ ချိုးပဲ၊ ဒီလို ဇာတ်လမ်းမျိုးကို ဘယ်သူမှ ထွင်ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလို အလုပ်မျိုး လုပ်ရလို့ကတော့ မိုင်ပေါင်းများစွာက ပြေးလာဆိုလည်း ပြေးလာမှာပဲ'

'ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မအဖို့ ရှင်နဲ့တွေ့တာ ကံကောင်းတာပေါ့နော်' စိန့်က စီးကရက်ကို အဆုတ်ထဲရောက်အောင် ရှိုက်လိုက်သည်။

စီးကရက် မီးခိုးနှင့်အတူ မွေးပျံ့သော သစ်ရွက်နံ့များကိုပါ ရလိုက်၏။

'ဒီလို ကိစ္စမျိုးက ကိုယ့်ဝါသနာပါတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်လား။ လက်တွေ့ကျမှာပေါ့'

'တကယ်လို့ ဦးလေး နောက်တိုင်း နီးနေရင်ကော'

'ချက်ချင်း နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ပြန်အိပ်သွားအောင် အိပ်မွေ့ချရာမှာပေါ့'

'တကယ်လို့ ရှင်ကို အစေခံတွေက ဝိုင်းဖမ်းကြရင်ကော'

'သူတို့ကို သုံးယောက်တစ်တွဲစီ ကြီးနဲ့တုပ်ပြီး ကိုယ်က အမှောင်ထဲ ထွက်ပြေးမှာပေါ့'

'တကယ်လို့ မိသွားတယ် ဆိုရင်ကော'

စိန့်က ရယ်လိုက်၏။

'ကိုယ့်ကို မိသွားတယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာကြီး ပျက်စီးလုနီးပါးလို့ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့လေ၊ ကိုယ့်ကို မိတယ်ဆိုရင် အထဲက ဆူဆူညံညံ အသံတွေကိုတော့ မင်းကြားရမှာပေါ့။ ဆူဆူညံညံကြားရင် ကားကို မောင်းပြီး လစ်ပေထော့၊ မင်းကိစ္စအတွက် လာတာလို့ မပြောပါဘူး။ စိတ်ချပါ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အိမ်ဖောက်တာလို့ ပြောမှာပေါ့'

စိန့်သည် သပ်ရပ်လှပသည့် ဘောင်းဘီခြေထောက်ထဲမှ လှပသော ခြေတံ ရှည်ရှည်တစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ခဏကြာလျှင် စိန့်သည် အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။

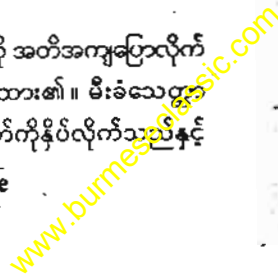
စိန့်သည် မြက်တောထဲတွင် ကြောင်တစ်ကောင်၏ ယုံကြည်စိတ်ချခြင်းမျိုးဖြင့် ပေါ့ပါးလျှင်မြန်စွာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အိမ်အနီးသို့ ရောက်

သည့်အခါတွင် အိမ်ရှေ့ပြတင်းပေါက်များမှ အလင်းရောင်ဖြူထွက်လျက် နို့သည်ကို မတွေ့ရ။ သို့ရာတွင် သေချာစေရန်အတွက် အိမ်ကြီးကို တစ်ပတ် ဝတ်ကြည့်လိုက်သည်။ စိန့်၏မျက်လုံးများသည် ကြာရှည်ကျင့်သားရခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် ခဏအကြာတွင် အမှောင်ထဲ၌ ကျင့်သားရသွား၏။ စိန့်သည် ခြေထောက်အောက်တွင် မြက်ပင်ကလေးတစ်ပင်ကိုမျှ မလှုပ်စေ ရာသွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ လျှောက်လာခဲ့သည်။

အောက်ထပ်မှာ ပြတင်းပေါက်ရှည်ကြီးများ၊ မုခ်ဦးကြီးများ၊ တပ်ထားသည့် နံရံကြီးဖြစ်သည်။ အခန်းများတွင် ဝက်သစ်ချ တံခါးများက လည်း အထူးကြီးတွေ ဖြစ်၏။ လူတစ်ယောက်ဖွင့်ဖို့မပြောနှင့်။ လူအုပ်ကြီး နှင့်ချီပြီး တုံးကြီးနှင့်တိုက်ဖွင့်လျှင်ပင် တော်တော်နှင့်ပွင့်နိုင်မည်မဟုတ်။ သို့ ရာတွင် ရှေ့ဘက်တွင် ခံတပ်ကြီးတစ်ခုလျှင် အခိုင်အမာဆောက်ထားသည့် အိမ်ကြီးများသည် နောက်ဘက်တွင် 'အခွင့်မရှိ မဝင်ရ' ဟူသော ဆိုင်းဘုတ် ထလေးမှအပ တစ်ခြားဘာမျှ အကာအကွယ် မရှိတတ်သည်ကို ဖောက်ထွင်းမှု အတွေ့အကြုံအရ စိန့်က သိပြီးဖြစ်၏။ စိန့်သည် ခပ်ဟဟဖြစ်နေသည့် ပြတင်းပေါက် ပေါင်ပေါ်သို့ အသာတက်လိုက်ပြီး အောက်သို့လျှောချလိုက်၏။

ထို့နောက် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အိတ်ဆောင်လက်နှိပ် ဇာတ်မီးကလေးတစ်လက်၏ အကူအညီဖြင့် ပင်မဓာတ်အားပေးခလုတ်ကြီး ထို့ လိုက်ရှာကာ အထဲမှ ဖျူးစ်ကိုဖြတ်လိုက်သည်။ အကယ်၍ အရေးအကြောင်းရှိလျှင် အိမ်ရှိအစောင့်များသည် မီးမရှိသဖြင့် အခက်အခဲတွေ့ကြတော့မည်။ သူ့အဖို့သော်မှ အမှောင်ကို ကျင့်သားရပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် ငှုစရာမရှိ။ ထို့နောက် စိန့်သည် အလယ်ခန်းမဆောင်ကြီးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကာ ဝက်သစ်ချတံခါးကြီးများကို မင်းတုပ်ဖြုတ်သည်။ အချို့ကို သံကြိုးဖြေသည်။ အချို့ကို သော့ဖြင့် ဖွင့်လိုက်သည်။ ကျင့်သားရပြီး မျက်လုံးများဖြင့် အရေးရှိက အသင့်ဖွင့်နိုင်ရန် အပေါက်များ ကို လိုက်ကြည့်ပြီး နောက်ဆုံးတွင် စာကြည့်ခန်းရှိ ပြတင်းပေါက်များ အားလုံးကို ဖွင့်ထားလိုက်၏။ ထိုကိစ္စများ ပြီးမှ မီးခံသေတ္တာကို ရှာရမည်။

အမျိုးသမီးသည်မီးခံသေတ္တာရှိသည့်နေရာကို အတိအကျပြောလိုက်ပြီးဖြစ်၏။ မီးခံသေတ္တာမှာ နံရံထဲတွင်မြုပ်၍ ထည့်ထား၏။ မီးခံသေတ္တာရှေ့တွင် စာအုပ်စင်ကလေးတစ်ခုကွယ်ထားပြီး ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်သည်နှင့်

၁၀၄ □ မြသန်းတင့်

စာအုပ်စင်ကလေးသည် တံခါးတစ်ချပ်လို ဘေးသို့ရွေ့သွားသည်။ စိန့်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် မီးခံသေတ္တာကို သုံးစက္ကန့်လောက် အကဲခတ်ကြည့် လိုက်သည်။ အခါတိုင်း မီးခံသေတ္တာများဆိုလျှင် ကောက်ထားသည့် ဆံထိုး ကလေးတစ်ချောင်း၊ သို့မဟုတ် သံဘူးဖွင့်သည့် ပစ္စည်းကလေးကိုသုံးလိုက် ခြင်းဖြင့် ကိစ္စပြီးနိုင်သည်။ ယခု မီးခံသေတ္တာကမူ ထိုပစ္စည်းများကို သုံး ရှိရမည်မထင်။

စိန့်သည် အလယ်ခန်းမကြီးဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာကာ သွက်လက် ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ကျယ်ပြန့်သည့် လှေကားကြီးအတိုင်း အပေါ် ထပ်သို့ တတ်လာခဲ့သည်။ သူ့တွင် အခါတိုင်းဆောင်နေကျ ဖောက်ထွင်း ကိရိယာများထည့်သည့် အိတ်ကလေး မပါလာခဲ့။ သို့ရာတွင် ကိစ္စမရှိပါ။ မီးခံသေတ္တာများမှာ အများအားဖြင့် သော့ရှိသည့် မီးခံသေတ္တာများဖြစ် ကြောင်း၊ ထိုသော့များသည်လည်း မီးခံသေတ္တာပိုင်ရှင်များထံတွင် လုံခြုံစွာ သိမ်းထားတတ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဖောက်ထွင်းသမားများအဖို့ မီးခံသေတ္တာ ဖွင့်ရန် နိုက်ထရိုဂလစ်ဆရင်းနှင့် အောက်ဖီအက်ဆယ်တလင်းဓာတ် များကို မှုတ်၍ ဖွင့်ရသည့် ပိုက်ကလေးများ ယူဆောင်လာရလေ့ရှိကြောင်းကို စိန့် သိပြီးဖြစ်၏။ ယခု သူ့တွင် ထိုပစ္စည်းများလည်း ပါမလာခဲ့ချေ။

အခန်းထဲသို့ရောက်သည့်အခါတွင် အမတ်ကြီးနောပိတ်သည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ အထူးသဖြင့် လည်ချောင်း ဆီမှ မြည်နေသော ဟောက်သံကို သူ သတိပြုလိုက်မိ၏။ နိုးလာသည့် တိုင်အောင်လည်း ထိုမျှ ပေါ့ပါးသွက်လက်သောလက်ဖြင့် သူ့အိမ်ခန်းတံခါး အား တွန်းဖွင့်လိုက်သည်ကို သူ သိနိုင်မည်မထင်။ စိရိအံဆွဲထဲမှ သော့ကို ထုတ်ယူသည်ကိုလည်း သိမည်မဟုတ်။ ထိုမျှမက သူ့လည်ပင်းတွင် ချိတ် ဆွဲထားသည့် သော့တွဲထဲမှ သော့တစ်ချောင်းအား ဖြုတ်ယူသည်တိုင် သိမည် မဟုတ်ဟု စိန့် တွက်ပြီးသားဖြစ်သည်။

စိန့်သည် တစ္ဆေတစ်ကောင်လို လှစ်ကနဲ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာ ခဲ့ပြန်သည်။ သော့တွဲထဲမှ သော့တစ်ချောင်းဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ တွင် လေးလံသော မီးခံသေတ္တာမှ သံမဏိတံခါးကြီးသည် အသာကလေးဖွင့် သွားရာ သည်မျှ လွယ်ကူသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် အံ့အားသင့်သွား သည်။ စိန့်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ခလုတ်ဖွင့်ထားပြီး သေတ္တာတစ်နေရာ တွင် ထောင်ထားလိုက်၏။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးမှ အရောင်ကြောင့် မီးခံသေတ္တာ

နှစ်တစ်ရာ ကမ္ဘာ့စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၁၀၅

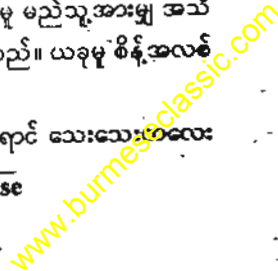
စာခံလုံးကို ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။ စိန့်သည် လက်အိတ်စွပ်ထားသည့် လက်များဖြင့် လုပ်စရာရှိသည်ကို သွက်လက်စွာလုပ်သည်။ တစ်မျိုးတွင် သူ့ခေါင်းအထက်ဆီမှ ကျွဲခနဲမြည်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သည် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို အေးစက်ကာ မတုန်မလှုပ်ဖြစ်သွား၏။ သို့ရာတွင် သူ့ကြောင့် အသံမြည်ခြင်းမဟုတ်။ တစ်နေရာက မြည်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ ကြောင့် စိန့်သည် အလုပ်ကိုဆက်လုပ်၏။

အင်ဂျင်စက်ပုံစံ အကြမ်းများမှာ ပူးလ်စကက်စာရွက်များပေါ်တွင် နေဆွဲထားပြီး ပူးလ်စကက်စာရွက်များကို တိပ်ဖြင့်ကပ်ထား၏။ အညွှန်းများ နေထားသည့်စာရွက်များကိုမူ ရှည်လျားသည့်စာအိတ်ရှည်ကြီး တစ်ခုထဲတွင် ထည့်ထားပြီး စာအိတ်ပေါ်တွင် 'ပီဂေးဆပ် ဘက်စုံပြောင်းဂီယာ' ဟု ရေးထား သည်။ ထိုစာရွက်များနှင့်အတူ ကြွေရောင်စက္ကူပေါ်တွင် ရိုက်ထားသည့် စာချုပ်တစ်ရက်လည်း တွေ့ရ၏။ ထို့ပြင် နာမည်ကျော် ပြင်သစ်မော်တော် တားကုမ္ပဏီမှ ပေးစာများကိုလည်း တွေ့ရသေးသည်။

စိန့်သည် နောက်ထပ်ဆယ်မိနစ်ခန့် အလုပ်များလျက်ရှိ၏။ သူ့ကိစ္စ ထဲတွင် စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိခြင်းကြောင့် သာမန်ဆိုလျှင် သူ့အလွယ်တကူ ကြားနိုင်သော အသံသံသံများကို သူ သတိမထားလိုက်မိချေ။ သူ့ကိစ္စ အပြီး တွင် သူ ပထမဆုံးကြားလိုက်ရသောအသံမှာ အပြင်ဘက်စကြိုမှဖော့၍ နင်း လိုက်လာသော ခြေသံများနှင့် တီးတိုးပြောသံများဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စိန့် သည် ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲမော့၍ နားစွင့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့မျက်လုံးများသည် ခပ်စောစောက သူပြန်ပိတ်ခဲ့သည့် မီးခံသေတ္တာဆီသို့ အလိုလို ရောက်သွားကြ၏။ ဤတွင် သူ ခပ်စောစောက သတိမထားခဲ့သော အရာတစ်ခုကို သွားတွေ့၏။ ထိုအရာမှာ အခြားမဟုတ် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ တစ်လက်မ မရှိတန်ထိုး ထိုးထွက်နေပြီး မီးခံသေတ္တာအောက် သမံ တလင်း အပေါက်ထဲသို့ မြုပ်ဝင်နေသည့် ပိုက်လုံးတစ်လုံးဖြစ်၏။ မီးခံ သေတ္တာကိုဖွင့်လျှင် အချက်ပေးသည့် ဝါယာကြိုးထည့်ထားသော ပိုက်လုံး ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးကမူ အချက်ပေးခလုတ်များ မရှိဟု သူ့ကိုပြောလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် နောပိတ်သည် ထိုအချက်ကိုမူ မည်သူ့အားမျှ အသိ ပေးဟန်မရှိ။ ထို့ကြောင့် အမျိုးသမီးမသိခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုမူ စိန့်အလစ် တွင် ခံလိုက်ရလေပြီ။

ထိုစဉ် မှောင်ရိပ်ထဲမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် သေးသေးထဲလေး

၁၀၆ □ မြသန်းတင့်

တစ်ခုသည် ပေါက်ကွဲမှုတစ်ခုလို ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာ၏။ စိန့်သည် အမှောင်ထဲတွင် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လှမ်းခုန်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်၍ မင်းတုပ်ချလိုက်သည်။ အခန်းအလယ်ကောင်သို့ ပြန်လာရင်း မျက်နှာ အောက်ပိုင်းကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် စည်းလိုက်၏။ အမှောင်ထဲတွင် တံခါးမကြီးဆီသို့ လာခဲ့ကာ တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ဖမ်းကိုင်ပြီး အသာလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းလျှော့၍ စမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် သော့ပေါက်ထဲတွင် သော့ကိုမတွေ့ရချေ။ စိန့်ဦးနှောက်သည် လျင်မြန်စွာ အလုပ်လုပ်လျက်ရှိ၏။ သူဦးနှောက်သည် အကျပ်အတည်းကြုံလာလျှင် ထက်မြက်လာတတ်သည် မဟုတ်လော။

စိန့်သည် တံခါးကို ရုတ်တရက်တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး အလယ်ခန်းမ ဆောင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ သူ့လက်ယာဘက် အိမ်နှောက်ဖေးသို့ ထွက်သည့်လမ်းတွင် အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တုတ်ခိုင်သည့် ဘဏ္ဍာစိုးကြီးရပ်လျက်။ သူ့ကိုယ်တွင် ညဉ့်ဝတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားပြီး တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။ သူ့လက်ဝဲဘက် အိမ်ရှေ့ပေါက်သို့ ထွက်သည့်လမ်းတွင် ဘောင်းဘီတို့စွပ်ကျပ်အင်္ကျီတို့ကိုသာ ဝတ်ထားသည့် လူငယ် တစ်ယောက်။ ရှေ့တည့်တည့် အပေါ်ထပ်မှဆင်းသည့် လှေကားရင်းတွင်မူ အိမ်ရှင်အမတ်ကြီးနောဝိတ်သည် လက်တစ်ဖက်တွင် ဖယောင်းတိုင်ကို ကိုင်ထားပြီး အခြားလက်တစ်ဖက်တွင် ခြောက်လုံးပြူးကို ကိုင်လျက်။ ပဝါစည်းထားသည့် အောက်မှ သူ့နှုတ်ခမ်းများပေါ်တွင် လှောင်ပြူးကလေးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ဪ မိတ်ဆွေကြီးတို့လား။ ကျွန်တော်ကိုတော့ မျှော်လင့်ထားကြပုံ မရဘူး ထင်ပါရဲ့နော်။ ကျွန်တော်တို့ စဉ်ခံကြတဲ့အခါမှာ အဝတ်အစား အပြည့်အစုံဝတ်ပြီးမှ စဉ်ခံကြတာ များပါ့တယ်ဗျာ။ ခု ခင်ဗျားတို့မှာတော့ အဝတ်အစားတွေ ကိုးရိုးကားရားနဲ့ ကြည့်လို့ မကောင်းပါဘူး။ ဒီအဝတ်အစား အတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို အတွေ့ မခံနိုင်ပေဘူး ထင်တယ် ဝင်ဗျ

ဟု ယဉ်ကျေးစွာ ပြောလိုက်၏။

စိန့်သည် အထဲသို့ပြန်ဝင်ပြီး တံခါးကိုပိတ်လိုက်သည်။ ဘဏ္ဍာစိုးနှင့်လူငယ်သည် ရုတ်တရက်ကြောင်ကြည့်နေကြသည်။ ခဏကြာမှ သတိပြန်ရလာကာ တံခါးဆီသို့ ပြေးလာခဲ့ကြ၏။ တံခါးကိုအတင်းဖွင့်၍ နောက်မှ

နှစ်တစ်ရာ ကမ္ဘာ့စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၁၀၇

လိုက်လာခဲ့ကြသည်တွင် အမတ်ကြီးနောဝိတ်သည် ဖယောင်းတိုင်ကို ကိုင်ထားရင်း နောက်မှလိုက်လာသည်။ အခန်းထဲသို့ရောက်သည့်အခါတွင် ဖာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော စာကြည့်ခန်းကိုသာ တွေ့ရသည်။ သူတို့ သုံးယောက်သည် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် မျက်လုံးများဖြင့် အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်နေကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဘဏ္ဍာစိုးက သတိပြန်ရလာကာ စတင် လှုပ်ရှားလာ၏။ ဘဏ္ဍာစိုးသည် ခြေဖျားထောက်၍ ရှေ့သို့တိုးလာကာ စာကြည့်ခန်းဆောင်တွင် ချထားသည့် ဆိုဖာကြီးတစ်လုံး နောက်ကွယ်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ လူငယ်သည်လည်း သူ့နမူနာကိုကြည့်ကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ခြေထောက်ပြီး ခန်းဆီးကြီးကို ဘေးသို့ဆွဲကြည့်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်မှနတ်ခါးမှ သူတို့ကိုကြည့်နေသည့် အခြားအစေခံနှစ်ဦး၏ မျက်နှာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ အစေခံနှစ်ယောက်သည် ငါးကန်ထဲမှ လန့်ဖျပ်သွားသော ငါးနှစ်ကောင်လို မျက်နှာကိုနောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ကြသည်။ အမတ်ကြီး နောဝိတ်မှာမူ မီးတောက်ယိမ်းထိုးလျက်ရှိသော ဖယောင်းတိုင်ကို မြှောက်ကိုင်ထားရင်း အခန်းထဲ၌ ရပ်နေလေ၏။

စိန့်သည် ကြီးမားသည့် စာအုပ်စင်ကြီးတစ်ခု၏ ထိပ်တွင် လဲလျောင်းနေရာမှ ကျားသစ်တစ်ကောင်လို ဖျတ်လက်ပေါ့ပေါ့စွာ အောက်သို့ နှစ်ဆင်းလိုက်ရာ နောဝိတ်၏ နောက်သို့ ရောက်သွား၏။ ထို့နောက် နောဝိတ်၏ ခေါင်းမှ ဆံပင်ကိုအသာဆွဲကိုင်၍ ခေါင်းကို နှိမ်ချလိုက်သည်တွင် အမတ်ကြီးနောဝိတ်မှာ အလန့်တကြား အော်လိုက်သည်။ စိန့်သည် နောဝိတ်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှေ့သို့ တွန်းချလိုက်ရာ နောဝိတ်သည် မှောက်လျက်လဲကျသွားပြီး ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်လည်း ဟုတ်ခနဲငြိမ်းကာ တစ်ခန်းလုံး မှောင်ညှိုးသွားလေ၏။

အမှောင်ထဲတွင် ဂျိမ်းခနဲ တံခါးပိတ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

*

‘ခုနေ မြို့ထဲပြန်သွားရင် ကပ္ပဲရုံသွားပြီး တစ်ချီတစ်မောင်းလောက် တော့ အချိန်ရသေးတယ်’

ဟု စိန့်ကပြောသည်။

စိန့်သည် အမှောင်ထုကြီးထဲမှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာကာ မျိုးသမီးတေး သို့ ရောက်လာ၏။ အမျိုးသမီးက အလန့်တကြား

www.burmeseclassic.com

အော်လိုက်သည်။

လန်လိုက်တာရှင် ကျွန်မကိုများ တမင်လန်အောင် လုပ်နေသလား မသိဘူး'

ဟု အမျိုးသမီးက ပြောသည်။

စိန်က ရယ်သည်။ နောပိတ်၏အိမ်ကြီးနားမှ ဖြတ်လာကြသည့် အခါတွင် အိမ်ကြီးထဲမှ ပြောဆိုနေသံများ၊ အမိန့်ပေးနေသံများကို ကြားရ လေရာ ထိုအသံများသည် မြေခွေးတစ်ကောင်ကို လိုက်နေသော အမဲလိုက် ခွေးများ၏ အသံကဲ့သို့ သူ့အဖို့ သာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းနေသည်။ စိန် သည် ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး စက်နှိုးလိုက်သည်။ အင်ဂျင်စက်က အလိုက်တသိ မြည်လာသည်။

စက်ပူအောင်ဆိုပြီး ရှင်မရှိတုန်းမှာ ကျွန်မ တစ်ပတ်လျှောက် မောင်း ထားတာ'

လိမ္မာလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးရယ်'

မော်တော်ကားသည် သူ့ကားရှေ့မှ မီးရောင်ထဲသို့ အတင်းတိုးဝင် ပြေးလျက်ရှိ၏။ စိန်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို စမ်းထုတ်ကာ လက်တစ်ဖက် ဖြင့် ညှိလိုက်သည်။

ဘယ်နှယ်လဲ အဆင်ပြေစာယ် မဟုတ်လား'

ကိုယ့်ဘဝမှာ မဖြစ်တာရယ်လို့ မရှိသေးဘူး ကလေးမရဲ့၊ ကိုယ် ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား'

ဒါပေမယ့် အသံတွေကတော့'

မီးခံသေတ္တာတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ အချက်ပေးခေါင်းလောင်း သွားမြည်တယ်ထင်တယ်။ မင်းက ကိုယ့်ကိုကြိုတင် မပြောလိုက်ဘဲနဲ့ ဒါပေမယ့် ဒါက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူးကွယ်၊ သူ့လူတွေက တော်တော်နဲ့ ရောက်မလာကြပါဘူး သူတို့ ကိုယ်ခန္ဓာ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ကြီးတွေကို မြင်လိုက်ရင် မင်း အံ့အားသင့်သွားမယ်'

အမျိုးသမီးက သူ့လက်မောင်းကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ လှမ်းဆုပ်လိုက် သည်။

တကယ်ပဲရှင် ကျွန်မတော့ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး၊ အားလုံး အဆင် ပြေတယ်နော်၊ ကြည့်စမ်း လက်စသတ်တော့ ကျွန်မလည်း နာမည်ကျော် သူခိုးကြီးစိန်နဲ့အတူ စွန့်စားခန်း ဖွင့်လာပြီပေါ့နော် ရှင် ပင်ပန်းနေရင် ကျွန်မ

င်းပေးရမလား ဟင် ...

အမျိုးသမီးက သူ့အနားကိုကပ်လာကာ ဟွန်းကိုနှိပ်လိုက်သည်။ ဟွန်းသံသည် ညဉ့်အမှောင်ထဲတွင် အောင်မြင်ခန့်ညားစွာ ပေါ်ထွက်လာ၏။ စိန်ကပြုံးလိုက်သည်။ ဟုတ်သည် ယနေ့ညတွင် သူတို့နှစ်ယောက် အောင်ပွဲ လာခဲ့ကြသည်။ လိုချင်သည့်ပစ္စည်းကို ရလာခဲ့ကြပြီ။ သို့ရာတွင် လမ်းကိုမှ နှင်းအောင်လုပ်ထားမှဖြစ်မည်။ အပေါ်ထပ်တွင် တယ်လီဖုန်းရှိသည်။ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ရဲကိုအကြောင်းကြားလျှင် လမ်းတွင်ရဲတို့ဘာတို့ ရောက်ပြီး ဖြစ်နိုင်သည်။

အကွေ့တစ်ခုသို့ ရောက်ခါနီးတွင် အရှိန်ကိုလျော့လိုက်၏။ လမ်းမ ကန့်လန့်ဖြတ်၍ တားထားသော မီးနီတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။ စိန် သည် ဝေဝေဝါဖြင့် ဗရိတ်ကို အသာဆွဲလိုက်၏။

အလာတုန်းက ဒီနေရာမှာ မီးနီမရှိပါဘူး' ဟု စိန်ကပြောလိုက် သည်။ အမျိုးသမီး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တောင့်တင်းသွား၏။

ဘာများလဲ မသိဘူး' ဟု အမျိုးသမီးက တိုးတိုးပြောသည်။ စိန်က ပခုံးကိုတွန့်လိုက်ပြီး ကားကိုရပ်လိုက်သည်။ ကားစက်ခေါင်း

မီးနီနှင့် သုံးကိုက်လောက်သာ ဝေးတော့သည်။ ရှေ့တွင် ဝါးလုံးတန်း တားထားသည်ကိုလည်း မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုနောက် သူနားထင်ကို အေးစက်စာကျောသော အရာတစ်ခု လာ ကက်သည်ကို သိလိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကားဘေးတွင် ဘုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးနှင့် လူတစ်ယောက် ရပ်လျက်ရှိသည်ကိုမြင်ရပြီး သူ ကတ်ထဲတွင် သေနတ်ကိုမြင်လိုက်ရ၏။

ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ကိုယ့်လူ'

ဟု ထိုလူက လေသံအင်းတင်းဖြင့် ပြောသည်။ သူ့ဘေးမှ လှုပ်ရှားသံကြားသဖြင့် စိန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အမျိုး သမီးက ကားပေါ်မှာဆင်းသွားသည်။ အမျိုးသမီးသည် မီးကိုပိတ်လိုက် ပြီး ရွဲ့ကာပေါ်တွင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်နေသည်။

'ကျွန်မ ဒီတင်ပဲ ဆင်းနေရစ်ခဲ့တော့မယ်နော် ဧည့်သည်ကြီး' 'ကောင်းပါပြီဗျာ'

ဟုစိန်ကလေးအေးကလေးဖြင့်ပြောလိုက်သည်။ တွင်ရပ်နေသည့်လူကသေနတ်ပြောင်းဝဖြင့်သူ့ကိုထိုးလိုက်ရင်

၁၁၀ □ မြသန်းတင့်

ဘယ်မှာလဲ ပုံစံစာရွက်တွေ

စိန့်က သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာရွက်များကို ထုတ်ပေးသည်။ အမျိုးသမီးက လှမ်းယူလိုက်ပြီး ကားတွင်းမှ မီးကိုဖွင့်ကာ စာရွက်စာတမ်းများကို စစ်ဆေးလိုက်၏။ သူ့ခေါင်းမှ ရွှေရောင်ဆံပင်ကလေးများသည် နုဖူးပေါ်သို့ ဝဲကျနေကြ၏။

အမတ်ကြီးနောဝိတ်မှာ အောက်စဖို့တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခလုပ်နေတဲ့ အစ်ကိုရယ်လို့ မရှိပါဘူးရှင်။ ကျွန်မကလည်း သူတို့နဲ့ ဘာမှဆွေမျိုး မတွေ့ပါဘူးရှင်။ ဒီနှစ်ချက်ကလွဲရင် ကျန်တဲ့အချက်တွေကတော့ အားလုံးအမှားတွေချည်းပါ။ နောဝိတ်ဟာ ဒီစက်ပုံစံတွေကို ရူမေးနီးယား အင်ဂျင်နီယာကလေးတစ်ယောက်ဆီက မတရားနည်းနဲ့ယူခဲ့တာပါ။ ကျွန်မပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ခု ဒီစက်ပုံစံတွေကို ပြင်သစ်မော်တော်ကား ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ရောင်းတော့မလို့ရှိင့်

ဒီတော့ မင်းက ဒါတွေကို ဘာလုပ်မလို့လဲ

စတုဂံကတိမြို့က မော်တော်ကားကုမ္ပဏီတစ်ခုကလည်း ဒီပုံစံတွေကို သိပ်လိုချင်နေတယ်လေ။ ခု ကျွန်မတို့ဆီကို နှုတ်နဲ့အမှာစာ ပို့ထားလို့

အမျိုးသမီးမှာ ကားပေါ်မှဆင်းသွားကာ မီးနီပြထားသည့် ဝါးစာတန်းကို ဖယ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားဆီသို့ ပြန်လာ၏။ ပြာသော မျက်လုံးများသည် အရင်အတိုင်း ချစ်စရာကောင်းဆဲ။ သူ့ကို ဖော်ရင်းနီးစွာ ကြည့်နေဆဲ။

ဒီပုံစံကိုယူဖို့ ကျွန်မတို့ကြိုးစားနေတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ။ ဒီနေ့ညမှာ ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင်ဝင်ယူဖို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ရှင့်ဇာတ်ပုံကို သတိစာထဲမှာ တွေ့လိုက်ပြီး ဒီနေ့ည ပျော်ပွဲစားရုံမှာ ရှင်နဲ့တွေ့လိုက်တော့ ကျွန်တို့ အစီအစဉ်ကို ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်။ ဒီအလုပ်မျိုးကို ရှင့်ထက်ကျွမ်းကျင်တဲ့လူ ဘယ်သူမှ မရှိနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ရှင့်ကိုပဲ ခိုင်းရတာပေါ့

ဘယ်သတင်းစာထဲမှာ ကိုယ့်ပုံကို တွေ့လိုက်တာလဲ

ကျွန်တီနင်တယ် ဒေလီမေလ် သတင်းစာထဲမှာပါ

ပြော ကိုယ်ဝယ်လာတဲ့သတင်းစာထဲမှာပေါ့ လန်ဒန်ကလေး

သတင်းစာကို ကိုယ်ဝယ်လာခဲ့တာလေ

အမျိုးသမီးက ခပ်ညှင်းညှင်းလေးရယ်လိုက်ပြီး . . .

နှစ်တစ်ရာ ကမ္ဘာ့စံထောက်ဝတ္ထုတိုများ ၀ ၁၁၀
ဝမ်းနည်းပါတယ် ဧည့်သည်ကြီးရယ် ရှင့်ကိုတော့ ကျွန်မကြိုက်သွား

ပြ

ကိုယ်လည်း ဝမ်းနည်းပါတယ် ကလေးမရယ်

အမျိုးသမီးသည် အတန်ကြာမျှ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။ ထို့နောက် ငုံ့၍ သူ့နှုတ်ခမ်းကို ရွတ်ခနဲနမ်းလိုက်သည်။

သေနတ်ပြောင်းဝက သူ့အသားထဲသို့ နစ်သွား၏။

ကဲ မောင်းတော့ ကိုယ့်လူ ရပ်မယ်တော့ မကြံနဲ့နော် ဆက်မောင်း

မင်းကားကို ပြန်မယူတော့ဘူးလား

ဟု စိန့်က အမျိုးသမီးကို မေးလိုက်သည်။

ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီး ဝတ်ထားသည့်လူက ခပ်လှောင်လှောင်ရယ် လိုက်၏။

ကျွန်မတို့မှာ ကားပါတယ်လေ၊ ရှင်အပေါ်တက်နေတုန်းမှာ တစ်ခြား ကားတစ်စီးကို ကျွန်မသွားယူလာခဲ့တာ၊ ကဲ မောင်းပေတော့

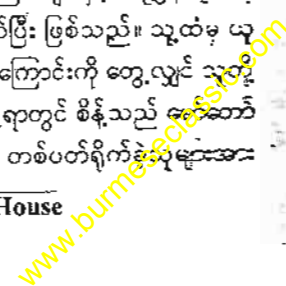
စိန့်သည် ဂီယာကိုပြောင်းလိုက်ပြီး ကလပ်ကိုနင်းလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက ကားဘေးမှ ခနဲဆင်းလိုက်၏။

ကဲ ဧည့်သည်ကြီးရေ သွားတော့နော်

ဟု အမျိုးသမီးက နှုတ်ဆက်သည်။ စိန့်က လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက် ပြလိုက်သည်။ လှည့်၍ကြည့်ခြင်းမပြု။

စိန့်သည် ကားကိုအရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းလာခဲ့သည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် မည်သူနည်း။ မည်သို့သော မိန်းကလေးနည်း။ သူ့အတွက် အကြောင်းမဟုတ်။ နောဝိတ်၏တူမအရင်း ဂျူလီ မော်တော်ကားမှောက် သေဆုံးကြောင်းကို သူ့ယူလာခဲ့သည့် လန်ဒန်သတင်းစာထဲတွင် ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ပါပြီးသား။ ထို့ကြောင့် ထိုမိန်းကလေးသည် ဂျူလီမဟုတ်ကြောင်းကို သူ သိပြီးသားဖြစ်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ နောဝိတ်၏တူမ ဟန်ဆောင်လာသည့် မိန်းကလေးကမူ လှသည်အမှန်။ ချစ်စရာကောင်းသည်အမှန်။ အမတ်ကြီးနောဝိတ်၏ စာကြည့်ဆောင်ထဲတုန်းက စက်ပုံကြမ်းများနှင့် အညွှန်းများကို အတုလုပ်၍ ယခုစာအိတ်ထဲတွင် လဲထည့်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ သူ့ထံမှ ယူသွားသည့် ထိုပုံစံများ၊ အညွှန်းများ အတုဖြစ်နေကြောင်းကို တွေ့လျှင် သူတို့ တစ်တွေ မည်မျှဒေါ်ပွလိုက်ကြမည်ကို မသိ။ သို့ရာတွင် စိန့်သည် နောဝိတ်ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနေသည်။ သူ့ကို တစ်ပတ်ရိုက်ခဲ့သူများအား

၁၁၂ □ မြသန်းတင့်

ယခုပြန်၍ နှပ်ပစ်ခဲ့ပြီ။ သူတို့ကို သနားနေ၍မပြီး။ သူတို့ ကစားဝိုင်းတွင် တစ်ဖက်သားအား သနားညှာတာမူတွေ ဘာတွေ ပြနေ၍မဖြစ်။ လည်သူ စားတမ်း မဟုတ်လော။ ထို့ပြင် သူတို့ထက်အရင် စတုဂတ်ကို ဦးအောင် ရောက်ဖို့ အရေးကြီးသည် မဟုတ်လော။

စိန်သည် ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနေသည်။

[စုံထောက်စာရေးဆရာ Lesli Charteris ၏ Paris Adventure ကို ပြန်သည်။]

စတုရန်းမယ်ဂျိမ်း

ဇာတ်ဆောင်လူဆိုးစုံထောက် စတုရန်းမယ်ဂျိမ်း
စတင်ပေါ်ပေါက်သည့်နှစ် ၁၉ . . . ခုနှစ်။

[အင်္ဂလိပ်စုံထောက် စာရေးဆရာ အဂ္ဂါဝေါလေ့စ်၏ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ အဂ္ဂါဝေါလေ့စ်သည် စုံထောက်ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များစွာကို ရေးခဲ့သည်။ သူ၏ထင်ရှားသော ဝတ္ထုများကို မိုးဝေအစရှိသည့် မြန်မာစာရေးဆရာများက မြန်မာမှုပြုခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။ ယခု ဝတ္ထုတိုမှာ သူခိုး အမျိုးသမီး 'ဖိုးစက္ကယားဂျိမ်း' (ခေါ်) စတုရန်းမယ် ဂျိမ်းကို ဇာတ်ဆောင်ပြုသည့် ဝတ္ထုတို ဖြစ်သည်။]

အမတ်ကြီး ကလေးသော်ပီ၏ အမှုပြီးသည့်နောက်တွင်မူ စတုရန်း
ဗယ်ဂျိမ်းဆိုသည့် အမျိုးသမီးရာဇဝတ်ကောင်၏ အမှုကို ကိုင်ခွင့်ကြံလာ သဖြင့်
ပီတာ ဝမ်းအသာကြီး သာနေ၏။ စတုရန်းဗယ်ဂျိမ်း၏ ဖောက်ထွင်း မှုများနှင့်
ပတ်သက်၍ လူများက တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောဆိုလျက် ရှိကြ ရာ
သိအချက်များကိုမူ ပီတာထည့်သွင်း စဉ်းစားခြင်း မပြုဘဲ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်
ဖြင့် စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်း ပြု၏။

ပီတာသည် အမတ်ကြီး ကလေးသော်ပီ၏အမှုကို စုံစမ်းပြီးနောက်
ဧကောတလန်ယာဒ် ရုံးချုပ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကာ အခြေအနေကို စုံထောက်မင်း
ကြီးထံ အစီရင်ခံလိုက်၏။

'ကျွန်တော် သိခဲ့ရသလောက်တော့ ဒီအမျိုးသမီးလှုပ်ရှားနေတာဟာ
တစ်နှစ်လောက် ရှိခဲ့ပြီလို့ သိရပါတယ် မင်းကြီး၊ ဒီတစ်နှစ် အတွင်းမှာ
သာမန်လူတွေရဲ့ အိမ်ကို မဖောက်ထွင်းဘဲ သူ့ဌေးကြီးတွေရဲ့ အိမ်တွေကို
ဆောက်ထွင်းတယ်လို့ သိရပါတယ် မင်းကြီး'

'ဖောက်ထွင်းလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ဘာလုပ်သတဲ့လဲ'

'သူလုပ်ပုံက တော်တော်ဆန်းလို့ အတွေးရခက်နေတာပေါ့ မင်းကြီး၊
ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းလို့ ရသလောက်ကတော့ အဲဒီငွေတွေကို လှူဒါန်းပစ်
တယ်ခင်ဗျ။ ဥပမာ လူဝီစတင်းအိမ်ကို ဖောက်ထွင်းမှုပြီးလို့ မကြာခင်မှာပဲ
လန်ဒန် အရှေ့ပိုင်းက လူအိုရုံတစ်ခုကို အမည်မဖော်လိုသူ တစ်ယောက်က
ဆိုင်လေးထောင်လှူသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်လောက်မှာပဲ လန်ဒန်အနောက်
ပိုင်းက ဆေးရုံတစ်ရုံကိုလည်း ပေါင်လေးထောင်လှူသွားတယ်။ တယ်လ
နားအိမ်ကို ဖောက်ထွင်းပြီး မကြာခင်မှာပဲ ပါသွားတဲ့ ငွေပေါင်သုံးထောင်
လောက်ကို လန်ဒန်အနောက်ပိုင်း သားဖွားဆေးရုံ တစ်ခုကို လှူသွားတယ်
ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဒီအမျိုးသမီးဟာ ဆေးရုံတို့ပါတို့နဲ့ ပတ်သက်
တဲ့ အမျိုးသမီးပဲလို့ ချွတ်ပါတယ် မင်းကြီး၊ ပြီးတော့ ကျူးလွန်တဲ့ ရာဇဝတ်မှု
တွေရဲ့ နောက်ကျယ်မှာ လူချမ်းသာတွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လှူပြီး ဆင်းရဲသား
တွေကို လှူဒါန်းပေးကမ်းတယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း မကြာခင်
တွေ့နေရပါတယ် မင်းကြီး'

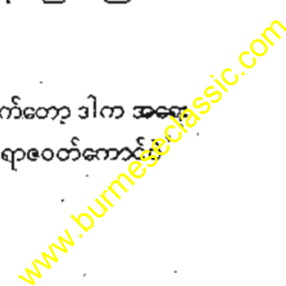
ပုလိပ်မင်းကြီးက စိတ်မပျံ့တပါးဖြင့်

'သူလုပ်ပုံကတော့ လှပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် တို့အတွက်တော့ ဒါက အရေး
မကြီးဘူးလေ၊ သူခိုးဟာ သူခိုးပဲ၊ ရာဇဝတ်ကောင်ဟာ ရာဇဝတ်ကောင်ပဲ'

စကောတလန်ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့မှ အင်စပက်တော် ပီတာဒေါ
သည် ရာထူးနှင့်စာလျှင် အတော်အသက်ငယ်သည့် လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်
သည်။ ပီတာသည် ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုကို လိုက်ခိုင်းပြီးလျှင် အစမှအဆုံးတိုင်
မဆုတ်မနစ်သော လုံ့လဖြင့် လိုက်တတ်သူ ဖြစ်သည်ဟု သူ့ဌာနက ဂုဏ်
ပြုလေ့ရှိသည်။ ပီတာကိုယ်တိုင်ကမူ သူ့အောင်မြင်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍
များစွာ ဂုဏ်ယူပြောဆိုလေ့ မရှိချေ။

ပီတာသည် မှတ်ဆိတ်တို့ကို စင်ကြယ်စွာ ရိတ်လေ့ရှိပြီး နုပျိုသည့်
လူရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် နားထင်နှစ်ဖက်တွင်မူ ဆံပင်တို့ သည့်
ငွေရောင်တောက်စ ပြုနေကြလေပြီ။ ပီတာသည် ရာဇဝတ်မှုများနှင့်
ရာဇဝတ်ကောင်များကို တရားသဘောနှင့် ကြည့်တတ်သူ ဖြစ်၏။ ရာဇဝတ်
မှုကို ကြည့်မြင်ရာတွင် စပ်ဆုပ်ကြောက်ရွံ့ခြင်းလည်း မရှိ။ ရာဇဝတ်ကောင်
တို့ အပေါ်တွင်လည်း မုန်းတီး စက်ဆုပ်ခြင်း မရှိ၊ အရှိတိုင်း ကြည့်တတ်သူ
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ပီတာစိတ်ဝင်စားသည်မှာ ကြီးကျယ်သည့် ရာဇဝတ်မှုမျိုးလောက်
သာဖြစ်၏။ ပီတာသည် ထူးခြားသည့် ရာဇဝတ်မှုဆိုလျှင် စိတ်ဝင်စားတတ်
၏။ လန်ဒန်ပုလိပ်တို့ကို များစွာ ဒုက္ခပေးလျက်ရှိသည့် စတုရန်းဗယ်ဂျိမ်း
(ခေါ်) မိန်းမလူစွမ်းကောင်း၏ အမှုများ သူ့လက်ထဲသို့ ရောက်မလာသည့်
အတွက် ပီတာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်၏။

ပီတာက

‘သူခိုးဆိုပေမယ့် သာမန်သူခိုးတော့ မဟုတ်ဘူး မင်းကြီး၊ ကျွန်တော် စကော့တလန်ယာဒ် ရောက်ပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ ဉာဏ် အများဆုံး၊ အကျွမ်းကျင်ဆုံး ရှာဖွေတတ်ကောင်ပဲ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အဲဒီလို လူဆိုးကို အကြောက်ဆုံးပဲ။ ဦးနောက်ရှိတဲ့ သူခိုးဆိုတော့ တစ်ဖွဲ တစ်လမ်း လောက်တော့လည်း တွေ့လိုက်ချင်ပါတယ် မင်းကြီး’

ပုလိပ်မင်းကြီးက အနည်းငယ်စိတ်ဝင်စားလာကာ

‘နေစမ်းပါဦးကွ၊ သူ့ကို မြင်ဖူးတဲ့လူကော ရှိလား?’

‘မြင်ဖူးတယ်လို့လည်း ပြောလို့ရတယ်။ မမြင်ဖူးဘူးလို့လည်း ပြော လို့ ရပါတယ် မင်းကြီး။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ဒီလိုပါ။ တွေ့တဲ့လူက တွေ့လိုက်တယ် ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခါ ပြန်တွေ့တဲ့အခါကျတော့ သူ့ကို မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဥပမာအားဖြင့် သူ့ကို လူဝီစတိန်း မြင်ဖူးတယ်။ ကလေးသော်ပီလည်း မြင်ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက မျက်နှာပုံးထားတော့ ရုပ်ကို ကောင်းကောင်းမမှတ်မိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ခု ကျွန်တော့်အဖို့ အရေး အကြီးဆုံးကတော့ နောက်တစ်ကြိမ် သူ ဘယ်အိမ်ကို ဖောက်မလဲ ဆိုတာ ကို သိထားဖို့ လိုပါတယ် မင်းကြီး။ အင်မတန် ချမ်းသာတဲ့ လူတွေကိုပဲ ရွေးပြီး ဖောက်ဦး။ နောက်ထပ် လူလေးသောင်းလောက်ရှိ အိမ်ကို ဖောက်စရာ ရှိနေတယ်။ ဒီလူ လေးသောင်းလောက်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နှယ်လုပ် အကာအကွယ် ပေးနိုင်မလဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် . . .’

ပီတာသည် စကားကို ဆက်မပြောနိုင်သေးဘဲ ရပ်နေ၏။

‘အင်း . . . ပြောပါ’

‘သူ့ လုပ်ပုံလုပ်နည်းကလေးတွေကို လေ့လာရင်တော့ ကျွန်တော် တို့အတွက် အနည်းနဲ့အများဆိုသလို အကူအညီတော့ ရမှာပါ။ နောက်တစ် ခါ သူဘယ်သူ့ အိမ်ကို ဖောက်မလဲဆိုတာကို ကျွန်တော်လိုက် စုံစမ်းနေတယ် မင်းကြီး။ သူ ဖောက်ထွင်းမယ့် နောက်လူဟာ ကျိကျိဟက် ချမ်းသာတဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်။ သူ ချမ်းသာတာကိုလည်း ကြွားတတ် ဝါတတ်တဲ့ လူဖြစ်ရမယ်။ ဒီလိုလူတွေကို လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ လူလေးယောက်ကို သွားတွေ့တယ် ခင်ဗျ။ ဂရိဂိုရီစမစ်ရယ်၊ ကားလ်ဆွေ့ရယ်၊ တောမတ်စ်စကော့ရယ်၊ ဂျွန်ထ ရက်ဇာရယ်၊ အဲဒီလေးယောက်ထဲက ကျွန်တော့်အထင်ကို ပြောရမယ်ဆိုရင် တော့ ဂျွန်ထရက်ဇာက တော်တော်လေး ချမ်းသာသွားတယ် ခင်ဗျ။ ချမ်းသာ

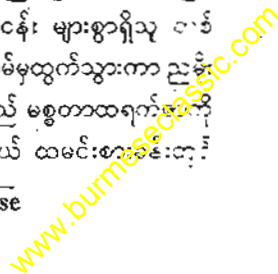
သွားတယ် ဆိုပေမယ့် နည်းမှန်လမ်းမှန် ချမ်းသာသွားတာမျိုး မဟုတ်ဘူး မင်းကြီး။ မတရားနည်းနဲ့ ချမ်းသာသွားတာပါ။ ခု အဲဒီငွေတွေကို အရင်းတည် ပြီး နောက်ထပ် မတရားတဲ့နည်းတွေနဲ့လည်း စီးပွားရှာဦးမှာပဲ ခင်ဗျ။ မြို့ ဘေးကြီးဟော့စာရဲ့ အိမ်ကို ဝယ်လိုက်တာလည်း သူပဲခင်ဗျ။ ဒါတင် မကဘူး အလွန်ရှားပါးပြီး အဖိုးတန်တဲ့ ပန်းချီကားတွေကိုလည်း ဝယ်ထားလိုက်သေး ဘယ်၊ ဒီ ပန်းချီကားတွေက ဘယ်လောက် အဖိုးတန်တယ် ဆိုတာတော့ မင်းကြီးလည်း ဆောင်းပါးတွေ စာတွေထဲမှာ တွေ့လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’

မင်းကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ရွန်မနေ ရေးတဲ့ ပန်းချီကား တစ်ကားတောင် ရှိသေးတယ် မဟုတ် လား’

‘အမျိုးသမီးဟာ ဒီကားကို ယူမယ်ထင်တယ် မင်းကြီး၊ ထရက်ဇာ ဆိုတဲ့လူက ပန်းချီကားအကြောင်း ဘာမှ သိတဲ့လူမှ မဟုတ်တာ၊ ပန်းချီကား နဲ့ လေမီးဖိုကိုတောင် ခွဲလိတ်မယ် လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ရွန်မနေရဲ့ ပန်းချီကားတွေ ကောင်းတယ်လို့ သိတာကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် နားလည် လို့ သိတာမဟုတ်ပါဘူး မင်းကြီး။ သူများပြောသံကြားလို့ သိတာပါ။ ပြီး တော့လည်း ဒီလူက အလှူအတန်းမှာ ဝါသနာမပါဘူးဆိုတာ သတင်း ထောက်တွေနဲ့တွေ့ပြီး ပြောထားတာရှိပါတယ်၊ အများပြည်သူနဲ့ဆိုတဲ့ ဌာန တွေကို ငွေကြေးတို့ဘာတို့ လှူဒါန်းတာကို သူ ဝါသနာမပါဘူးတဲ့၊ တစ်ပြား တန်ပစ္စည်းတစ်ခု ပြန်မရဘဲ သူ့အိတ်ထဲက ဝိုက်ဆံတစ်ပြားကို ဘယ်တော့မှ အလကားထုတ်လေ့မရှိဘူးလို့လည်း သူက ပြောပါတယ် မင်းကြီး၊ ဒီတော့ ဒီလိုလူတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ကို ဂျိမ်း ဖောက်ထွင်းချင်မှာ အမှန်ပဲလို့ ကျွန်ုပ်က ထင်ပါတယ်။ ဒါတင်မကဘူး သူ့ဆီမှာရှိတဲ့ ရွန်မနေရဲ့ ပန်းချီကားအနုပညာ မြောက်ပုံနဲ့ ဒီပန်းချီကားကြီး ဘယ်လောက်အဖိုးတန်တယ်ဆိုတာကိုလည်း လူတိုင်းလိုလိုသိပြီးသားဖြစ်လေတော့ ဒီကားကြီးကို ဂျိမ်းလိုချင်မှာ အမှန်ပဲ လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ် မင်းကြီး’

မစ္စတာထရက်ဇာမှာ တွေ့ဖို့အလွန်ခက်သည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ် သည်။ လန်ဒန်မြို့လယ်ကောင်တွင် လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း များစွာရှိသူ ဝန်ထောက်ဖြစ်သည့်အလျောက် မနက်လင်းသည်နှင့် အိမ်မှထွက်သွားကာ ညဦး ချုပ်မှ အိမ်သို့ပြန်ရောက်တတ်သူဖြစ်၏။ ပီတာသည် မစ္စတာထရက်ဇာကို လိုက်ရှာရာ နောက်ဆုံးတွင် ရစ်ကာလ်တန် ဟိုတယ် ထမင်းစားခန်းတံ

၁၁၈ □ မြသန်းတင့်

အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးတုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ ဆံပင်နီနီ၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးကို စင်ကြယ်စွာ ရိတ်ထားသည့် နှုတ်ခမ်း၊ အေးစက်ပြာလှသော မျက်လုံးများရှိသည့် သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး ထရက်ဇာကို သွားတွေ့ရသည်။

ပီတာက သူ့စုံထောက်ကတ်ပြားကို ထုတ်ပြလိုက်သဖြင့် သူ့ကို တွေ့ ခွင့်ပေးလိုက်၏။

‘ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ ဘာကိစ္စပါလိမ့်’

ဟု ထရက်ဇာက ခပ်ပျာပျာ မေးလိုက်သည်။

ပီတာက လာရင်းကိစ္စကို ရှင်းပြသည့်အခါတွင် ထရက်ဇာသည် အလုပ်အကိုင်ကိစ္စတစ်ခုကို နားထောင်နေသကဲ့သို့ အေးတိအေးစက်ဖြင့် နားထောင်နေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မစ္စတာထရက်ဇာက ခပ်မြူးမြူးဖြင့် . . .

‘ဂျိမ်းအကြောင်းကို ကျွန်တော် ကြားဖူးပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဆီလာလို့ကတော့ တစ်ပြားမှရသွားမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျား မယုံရင် စောင့်ကြည့်နေပေါ့။ အဲ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ရွန်မနေရဲ့ပန်းချီကားကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ စိတ်ချပါ’

‘မစ္စတာထရက်ဇာက စုဆောင်းထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို အများပြည်သူ ကြည့်နိုင်အောင် ပြပွဲတစ်ခု ဖွင့်မလို့ဆို’

‘ဟုတ်တယ်လေ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ပြပွဲကို လာကြည့်တဲ့လူတိုင်းကို ဧည့်သည်မှတ်တမ်းစာအုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးမှ ဝင်ရမှာခင်ဗျ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ပန်းချီကားတွေအတွက်လည်း လိုအပ်တဲ့ အကာအကွယ်တွေ လုပ်ထားပြီးသားပါ’

‘ဒါဖြင့် ညပိုင်းကျတော့ အဲဒီပန်းချီကားကြီးကို ဘယ်မှာထားသလဲ၊ ချိတ်လျက်ပဲ ထားသလား’

ဟု ပီတာက မေး၏။

မစ္စတာ ထရက်ဇာက ရယ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်ကို လူနဲ့လူအတစ်ယောက်လို့များ အောက်မေ့နေသလား၊ ဒီအတိုင်း ဘယ်ချိတ်ထားမလဲဗျ။ ကျွန်တော့်မှာ အလုံခန်းရှိတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ ထားတာပေါ့။ နယ်စားကြီးမှာလည်း အလုံခန်းရှိပါတယ်၊ တော်တော် တန်တန်နဲ့ ဖွင့်လို့မရပါဘူး’

ပီတာသည် သူတို့လို အလုံခန်းများကို များစွာ အယုံအကြည်ရှိသူ တစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ ဂျိမ်းသည် အနုသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သလို

နှစ်တစ်ရာ ကမ္ဘာ့စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ ၁၁၉

အကြမ်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကိုလည်း ပီတာကောင်းကောင်းသိ၏။ ဂျိမ်းသည် ပန်းချီကားများကို စိတ်ဝင်စားချင်မှ ဝင်စားပေလိမ့်မည်။ စိတ်ဝင်စားသည့်တိုင်အောင်လည်း ပန်းချီကားကြီးကို ခိုးထုတ်သွားဖို့ဆိုသည်မှာ သိပ်မလွယ်လှ။ ညတွင် ခိုးဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်။

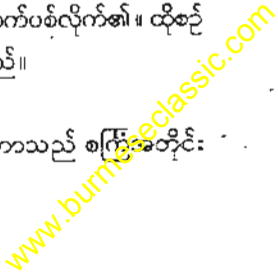
ပီတာသည် ဘာကလေးပန်းခြံအနီးရှိ ဟေးလ်ဗီယာပြခန်းသို့ လာခဲ့သည်။ ထိုပြခန်းတွင် ပန်းချီပြပွဲလုပ်နေသည်။ အပေါက်ဝတွင် သူ့နာမည်ကို ရေးထိုးပြီး သူ့စုံထောက်ကတ်ပြားကို အစောင့်စုံထောက်တစ်ဦး ဖြစ်ဟန် ရှိသူတစ်ဦးအား ပြသပြီးနောက် အထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။ ပြခန်းထဲတွင် နာမည်ကျော် ရွန်မနေပန်းချီကားကြီးကို တွေ့ရ၏။

ပြခန်းထဲတွင် လူရှင်းလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် သူ့စိတ်ဝင်စားသည့် ပန်းချီကားကြီး အနီးတွင်မူ သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ချေ။ အရေးအကြောင်းရှိလျှင် ပန်းချီကားကြီးကို သယ်ထုတ်နိုင်ရန်အတွက် အခန်းအခြေအနေကို လေ့လာကြည့်လိုက်သည်။ အခန်းက ရှည်မျောမျော၊ တံခါးမကြီးဆို၍ သူဝင်လာသည့် တံခါးမကြီးတစ်ပေါက်သာ ရှိသည်။ ပြတင်းပေါက်များမှာ သံတိုင်များတပ်ထားရုံမျှမက သံဆန်ခါစိပ်စိပ်ကလေးတွေကလည်း ကပ်ထားလိုက်သေးသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်ဖို့ဆိုသည်မှာ နည်းနည်းကလေးမျှ မလွယ်။ ပြတင်းပေါက်များမှာလည်း အခန်းလိုပင် ရှည်မျောမျော တွေဖြစ်သည်။ ပြတင်းပေါက်တွင် ပုန်းစရာ ခိုစရာ ခန်းဆီးတွေတပ်ထားခြင်း မရှိ။ နေ့လယ်တွင် နေရောင်မဝင်နိုင်ရန် ကာထားသည့် ယင်းလိပ်များသာ ရှိသည်။

ပီတာသည် သူ့ကို စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေသည့်သူများ ရှေ့မှဖြတ်၍ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဂျိမ်းသည် ထရက်ဇာ၏ ပန်းချီကားများကို ခိုးယူလိုသည်ဆိုလျှင် တစ်စစီဖြတ်ထုတ်ခိုးမှဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ထိုပန်းချီကားကြီးများကို ဘယ်နည်းနဲ့မျှ အပြင်ရောက်အောင် ထုတ်ဖို့မလွယ်။ ပီတာသည် စကော့တလန်ယာဒ် ရုံးချုပ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကာ သူ့အခန်းတွင် ခဏမျှ အလုပ်ရှုပ်ပြီးနောက် နေ့လယ်စာစားရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ ညနေ သုံးနာရီတွင် ရုံးသို့ပြန်လာခဲ့ကာ ဂျိမ်း၏ကိစ္စကို ခေါင်းထဲမှ ဖျောက်ပစ်လိုက်၏။ ထိုစဉ် မင်းကြီးထံမှ ချက်ချင်းလာခဲ့ရန် အမိန့်ရောက်လာသည်။

‘ပီတာရော ငါ့အခန်းကို ခဏလာခဲ့စမ်းကွာ’

ဟု တယ်လီဖုန်းမှ အသံက ခေါ်သည်။ ပီတာသည် စကြိုအတိုင်း

ပြေးဆင်းလာကာ အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

‘ဟေ့ကောင် ပီတာ သိပ်တော့ မစောင့်ရတော့ဘူးကွ’
‘ဘာ ဆိုလိုတာပါလဲ မင်းကြီး’
‘ရွန်မနေရဲ့ ပန်းချီကားကြီးတော့ ပျောက်သွားပြီ’
ပီတာသည် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ မျက်လုံးအကြောင်
သားဖြင့် ကြည့်နေသည်။

‘ဘယ်တုန်းက ပျောက်သွားတာလဲ မင်းကြီး’
‘လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်လောက်ကတင် ပျောက်သွားတာ၊ သွားကွာ
ပြခန်းကိုသွားပြီး စုံစမ်းစရာရှိတာကို စုံစမ်းခဲ့’

နှစ်မိနစ်ခန့် ကြာသည့်အခါ၌ ပီတာ၏ နှစ်ယောက်စီးမော်တော်ကား
ကလေးသည် ယာဉ်များအကြားတွင် ဟိုကွေ့သည်ရှောင်ဖြင့် ပြေးလာပြီး
နောက် ဆယ်မိနစ်အကြာတွင်မူ ပြပွဲခန်းမသို့ ရောက်သွားသည်။ ပီတာသည်
ပြပွဲမှ ကြောက်လန့်လျက်ရှိသည့် အစောင့်များကို စစ်ဆေးမေးမြန်းလျက် ရှိ၏။
သူတို့ထံမှ မေးမြန်းရသမျှမှာ ခပ်ရိုးရိုးခပ်စင်းစင်းသာ ဖြစ်၏။

နာရီပြန်နှစ်ချက်ထိုးပြီး၍ ဆယ့်ငါးမိနစ်အကြာတွင် လောင်းကုတ်
အင်္ကျီကြီးကို ကြယ်စေ့အပြည့်တပ်ထားသည့် အသက်ကြီးကြီး လူတစ်
ယောက် ပြပွဲကိုရောက်လာပြီး ပြပွဲကို ဝင်ကြည့်ခွင့်တောင်းသည်။ သူ့နာမည်
ကို တောမတ်စ်မစ်ဟု အမည်ပေး၏။ မိမိသည် ရွန်မနေပန်းချီကားကြီးနှင့်
ပတ်သက်၍ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပန်းချီဝေဖန်ရေး ဆရာ
တစ်ဦးလည်းဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အစောင့်များကို ရှည်လျားစွာပြောဆိုနေသည်။
အစောင့်များမှာ ထိုသို့သော ဝါသနာအိုးများကို တွေ့နေကျဖြစ်သည့်အတွက်
ရိုးနေကြပြီ။ သူတို့စကားများလွန်းသဖြင့် အမြဲရှောင်ပြေးကြရသည်။ ထို့
ကြောင့် ထူးထူးထွေထွေပြောမနေတော့ဘဲ စကားကို တိုတိုဖြတ်ပြီး ပြပွဲ
ဆောင်ထဲသို့ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ကြသည်။

‘အဲဒီတုန်းက ပြပွဲဆောင်ထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်းလား’
ဟု ပီတာက မေးသည်။
‘ဟုတ်ပါတယ်’
‘သူနဲ့ ဘယ်သူမှ လိုက်မသွားဘူးလား’
‘လိုက်မသွားဘူး ခင်ဗျ’
ပီတာက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘အင်း . . . စကားများတာက တမင်များတာ ထင်တယ်၊ ဒါမှ သူ
အနားမှာ အစောင့်တွေမနေတော့ဘဲ တစ်ခြားကိုရှောင်ပြေးကြမှာကိုး၊ အင်း
ဆက်ပါဦးလေ’

‘အဘိုးကြီးလည်း ပြခန်းထဲကိုဝင်သွားပြီး ရွန်မနေပန်းချီကားကြီး
ရှေ့မှာ အလွန်ပီတိဖြစ်နေတဲ့ပုံနဲ့ ရပ်ကြည့်နေတယ်ခင်ဗျ။ အဲဒီအချိန်တုန်း က
ရွန်မနေပန်းချီကားကြီးဟာ ပေါင်ထဲမှာခတ်ပြီးထားတယ်၊ ချိတ်ထား
တာကလည်း မျက်စိနဲ့တည့်တည့်လောက်မှာ ချိတ်ထားတာ၊ ဒီတော့ အပေါ်
အောက်ဆိုရင် ကြမ်းပြင်နဲ့ ခုနစ်ပေလောက်မြင့်မှာပေါ့ခင်ဗျ’

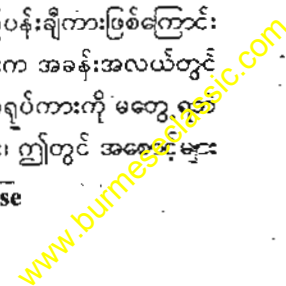
‘အစောင့်တွေကို အဲဒီ ပန်းချီကားကြီး ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့
အကြောင်းကို တစ်ယောက်တည်းပြောပြီး ထွက်သွားတယ်ခင်ဗျ။ သူထွက်
သွားလို့ မကြာခင်မှာပဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ပန်းချီကား
ကြီးကို ကြည့်ပြန်တယ်။ သူ့နာမည်ကိုတော့ စဉ်းစားမည်မှတ်တမ်းစာအုပ်မှာ
အယ်လင်ကိုးလို့ ပေးထားတယ်’

‘အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က ဘယ်လိုနေသလဲ’
အစောင့်က ဇေဝဇေဝဖြင့် . . .

‘အို ကောင်မလေးပါခင်ဗျ တကယ့် ကလေးမကလေးပါ’

အဘိုးကြီး ထွက်သွားခါနီးတွင် ကလေးမကလေး အထံသို့ဝင်လာ
ကြောင်း၊ ဤတွင် အဘိုးကြီးက ကလေးမကလေးကို လှည့်ကြည့်ကြောင်း၊
ထို့နောက် ရှေ့ခန်းကိုဖြတ်ကာ တံခါးမကြီးမှ ထွက်သွားကြောင်း၊ တံခါးဝ
အနီးသို့ အရောက်၌ အိတ်ထဲမှလက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး
ထိုသို့ဆွဲထုတ်လိုက်စဉ် အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံများကျလာကြောင်း၊ ထိုပိုက်ဆံ
အကြွေများမှာ ဆင်ဝင်ရုံ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲလျက်ရှိကြောင်း၊ ဤတွင်
အစောင့်များက သူ့ပိုက်ဆံများကို လိုက်ကောက်ပေးကြကြောင်း၊ အဘိုးကြီး
က ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ပန်းချီကားကြီးကောင်းကြောင်းကို တဖဗ္ဗ
ပြောပြီး ထွက်သွားကြောင်း။

ထိုသို့ အဘိုးကြီးထွက်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် ကလေးမကလေး
ပြန် ထွက်လာကာ ရွန်မနေပန်းချီကားမှာ မည်သည့်ပန်းချီကားဖြစ်ကြောင်း
လာရောက်မေးမြန်းကြောင်း၊ ဤတွင် အစောင့်များက အခန်းအလယ်တွင်
ရှိကြောင်း ပြောဆိုလိုက်ကြကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အရုပ်ကားကို မတွေ့ရဘဲ
ပေါင်ကြီးကိုသာလျှင် တွေ့ရသည်ဟု ပြောကြောင်း၊ ဤတွင် အစောင့်များ

၁၂၂ ။ မြသန်းတင့်

လည်း အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကြကြောင်း။ ပန်းချီကားကြီးမှာ တကယ်ပင် မရှိတော့ဘဲ ပေါင်ကြီးကိုသာလျှင် တွေ့ရတော့ကြောင်း။ ထိုပန်းချီကားနေရာရှိ နံရံပေါ်တွင် စတုရန်းမယ်ဂျိမ်း၏ အမှတ်အသားဖြစ်သော စတုရန်းကွက် လေးကွက်ကိုသာ တွေ့ရတော့ကြောင်း သို့ရာတွင် အစောင့်များသည် စိတ်မရွံ့ဘဲ လိုက်ရှာကြကြောင်း။ တစ်ယောက်ကလည်း တယ်လီဖုန်းဖြင့် အနီးဆုံးဌာနမှ ပုလိပ်တို့ကို လှမ်းအကြောင်းကြားကြောင်း တစ်ယောက်ကမူ ခပ်စောစောက ထွက်သွားသော အဘိုးကြီးကို လိုက်ရှာကြောင်း။ သို့ရာတွင် သူတို့အားထုတ်မှုမှာ အချည်းနှီးသာဖြစ်ကြောင်း။ ဘာကလေးပန်းခြံထိပ်တွင် အစောင့်ကျနေသည့် ပုလိပ်ကမူ ထိုအဘိုးကြီး တက္ကစိတစ်စီးပေါ်သို့ တက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်သည်ဟုပြောကြောင်း။ သို့ရာတွင် တက္ကစိန်ပိတ်ကိုမူ မမှတ်မိဟု ပြောလိုက်ကြောင်း...

ဒါဖြင့် ကလေးမကလေးကကော'

'ကလေးမကလေးကလည်း ပြန်သွားတယ်ခင်ဗျ။ ပြခန်းထဲမှာ ခဏကလေးနေပြီး ဘာမှမကြာလိုက်ဘူး။ သူ့လိပ်စာကတော့ ဧည့်သည်မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲမှာ ရှိတယ်။ ဒီကောင်မကလေးလည်း ဒီပန်းချီကားကြီးကို ဘယ်နှယ်လုပ်မှ မယူနိုင်ပါဘူး ခင်ဗျ။ သေချာပါတယ်။ အင်္ကျီဝတ်ထားတာကလည်း ဂါဝန်တိုကလေးခင်ဗျ။ တစ်ခြား အဝတ်အစားတွေကလည်း နေရာသီမှာဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ရွက်ဖျင်ပန်းချီကားကြီးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ယူမသွားနိုင်ဘူး'

ပီတာသည် အခန်းထဲသို့ဝင်လာကာ ပန်းချီကားပေါင်ကို ကြည့်သည်။ ပန်းချီကားကြီးကို ပေါင်ပတ်ပတ်လည် အနားသားမှ ဖြတ်၍ ယူသွားခြင်းဖြစ်၏။ ပီတာသည် အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို လျှောက်ကြည့်သည့်တိုင် ဘာမျှ မတွေ့ရချေ။

ထူးထူးခြားခြားဆို၍ ပန်းချီကားပေါင်ရှေ့တွင် ကျနေသည့် အပ်ကလေးတစ်ချောင်းကိုသာ တွေ့ရ၏။ အပ်မှာ ဘဏ်တိုက်များတွင် ငွေစက္ကူထုပ်များကို တွယ်သည့် အပ်မျိုးဖြစ်၏။ ထိုမှတစ်ပါး အခြားဘာမှ မတွေ့ရချေ။

မစ္စတာထရက်ဇာမှာ သူ့ပန်းချီကားကြီး ပျောက်ဆုံးသွားသည်တိုင် များစွာ ဣန္ဒြေမပျက်လှသေး။ သတင်းစာများက ထိုပန်းချီကားကြီးအကြောင်းကို အကျယ်တဝင့်ရေးသားသည့်အခါတွင်မူ ပန်းချီကား၏ တန်ဖိုး

ထို သဘောပေါက်လာကာ ထိုပန်းချီကားကြီးကို ပြန်တွေ့လျှင် ထိုက်သင့်သည့် ဆုငွေပေးမည်ဟု ကြေငြာသည်။

ရွန်မနေ ပန်းချီကားကြီး ပျောက်ဆုံးသည့် ကိစ္စသည် ကလပ်များ၊ ဧည့်ခံပွဲများတွင် ပြောစရာ ဖြစ်နေ၏။ သတင်းစာကော်လံများတွင် အမြဲပါနေ၏။ အပျော်တမ်းမှုခင်း စုံစမ်းထောက်လှမ်းသူများ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ခီတုံးကူးညဏ်ကွန်မြူးစရာ ဖြစ်နေ၏။ မူခင်းဗေဒပါရဂူများသည် အချင်းဖြစ်ပွားသည့်နေရာသို့ ရောက်လာကြကာ အမျိုးမျိုး တွေးတောကြ၏။ ထင်မြင်ချက် ပေးကြ၏။

ပီတာသည် ဧည့်စာရင်းတွင် တွေ့သည့်လိပ်စာနှစ်ခုကို ကူးယူခဲ့ကာ သူတို့လိပ်စာများအတိုင်း တစ်ညနေလုံး လိုက်ရှာသည်။ သို့ရာတွင် ထိုလိပ်စာများတွင် မစ္စတာ စမစ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကလေးမလေးကိုသော်လည်းကောင်း မတွေ့ရချေ။

ပီတာသည် အချင်းဖြစ်ပွားပုံနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ထင်မြင်ချက်အပြည့်အစုံကို စုံထောက်ချုပ်ရုံးသို့ တင်ပြလိုက်သည်။

'အဘိုးကြီးက သက်သက်မဲ့ အယောင်ပြ လွှတ်လိုက်တာ ခင်ဗျ။ အစောင့်တွေက သူ့ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီး သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေအောင် တမင်လွှတ်လိုက်တာ။ ဒီတွင် အဘိုးကြီးကလည်း သူ့အနားမှာ အစောင့်တွေ နလာရုံအောင် စကားကြောတွေ ရှည်ပြီး တမင်လျှောက်ပြောနေတာ။ အစောင့်တွေ ရှောင်ပြေးအောင် ပန်းချီပညာနဲ့ပတ်သက်လို့ လေ့လျှောက်ရည်နေတယ်။ ပြီးတော့ သူက လောင်းကုတ်ကြီးကို ဝတ်ထားတော့ သူ့ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်အောင် အခန်းထဲကို လျှောက်ဝင်ကြည့်ပြီး ထွက်လာတယ် ခင်ဗျ။ သူ့အထွက်မှာ ကောင်မလေးက ဝင်လာတယ် ခင်ဗျ။ လှလှပပ အချိန်ကိုက် လုပ်သွားတာ။ သူ့မိခင်ကိုပုံကလေးကတော့ တော်တော်လေးကို သေသပ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။

အစောင့်တွေက အဘိုးကြီးအပေါ် အာရုံစိုက်ပြီး အဘိုးကြီးအပြင် ထွက်သွားတာကို သတိထားကြည့်နေတုန်းမှာ ကလေးမကလေးက ပန်းချီစားကို ပေါင်အတိုင်း ဖြတ်ထုတ်သွားတယ် ခင်ဗျ။ ဘယ်မှာ ဝှက်ထားခဲ့သလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ပန်းချီကားကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယူသွားသလဲဆိုတာ တတော် ပြဿနာပေါ့ခင်ဗျာ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဝှက်ယူမသွားနိုင်ဘူးလို့ အစောင့်တွေက ယူဆကြတယ် ခင်ဗျ။ ဒီ အရွယ်အရွယ်

www.burmeseclassic.com

လောကီရှိတဲ့ ပန်းချီကား ရွက်ဖျင်ကြီး တစ်ချပ်ကို ကိုင်ပြီး ကျွန်တော်ကိုယ် ထဲမှာ ဝှက်စမ်းကြည့်ပြီးပြီ။ ဖောင်းပွပွကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလောကီဖောင်း ပွနေတာကြီးကို အစောင့်တွေက ဘယ်နည်းနဲ့မှ သတိမထားမိဘဲ နေမှာ မဟုတ်ဘူး။

‘ဒါဖြင့် နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီ ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ’

‘စတုရန်းမယ်ဂျိမ်းရယ် ခင်ဗျ’

‘မဖြစ်နိုင်တာကွာ’

ပီတာက ပြုံး၏။

‘မိန်းကလေး ခပ်ငယ်ငယ် တစ်ယောက်အဖို့ ဒီထက်ငယ်အောင် လုပ် ရတာ မခက်ပါဘူး မင်းကြီး၊ သိပ်လွယ်ပါတယ်။ ဂါဝန်တိုတိုကလေး ဝတ်၊ ကျစ်ဆံမြီးလေး ကျစ်လိုက်ရင် ကလေးမကလေး တစ်ယောက်လိုပဲ ထင်မိ ကြမှာပေါ့။ စတုရန်းမယ် ဂျိမ်းဟာ အင်မတန်လျင်ပါတယ် မင်းကြီး’

‘နေစမ်းပါဦးကွ၊ ဒီ ပန်းချီကားကြီးကို ဖြတ်ယူပြီး ပြတင်းပေါက်က နေ တစ်ယောက်ယောက်ကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

ပီတာက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားကြည့်ပါတယ် မင်းကြီး၊ ပြတင်းပေါက် တွေက ပိတ်ထားတယ် ခင်ဗျ။ ပြီးတော့ သံဆန်ခါတွေလည်း တပ်ထားသေး တယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြတင်းပေါက်က ထုတ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ခင်ဗျ။ ကောင်မလေးဟာ ပန်းချီကားကို အစောင့်တွေ ရှေ့မှာတင် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ ထုတ်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့မှ သူ မသိသယောင်နဲ့ ရွန်မနေ ပန်းချီကားကြီးဆိုတာ ဘယ်မှာလဲလို့ လာမေးတာ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီ တော့ အစောင့်တွေအားလုံး အခန်းထဲ ပြေးဝင်ကြမယ်။ အဲဒီတုန်းမှာ သူ ထုတ်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်။ သုံးမိနစ်လောက်တော့ သူတို့ အလုပ်များသွား ကြတယ် ခင်ဗျ။ နောက်တော့မှ အဲဒီကောင်မလေးကို လိုက်ရှာကြတာ’

‘ဒါဖြင့်ရင် အစောင့်တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပူးပေါင်း ကြစည်တာ ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

‘ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမှာ တာဝန်ကျတဲ့ အစောင့် တိုင်းဟာ အကျင့်စာရိတ္တနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ အစွန်းအထင်း မရှိဘူး ခင်ဗျ။ သူတို့အားလုံးဟာ သားနဲ့မယားနဲ့ လူတွေချည်းပဲ၊ ပြီးတော့ သူတို့ သခင် မစ္စတာထရေဇာအပေါ်မှာလည်း သစ္စာရှိတဲ့ လူတွေချည်းပဲ’

‘နဲ့ ဒါဖြင့်ရင် ဒီအမျိုးသမီးက ဒီ ပန်းချီကားကြီးကို ဘာလုပ်မှာလဲ တွ၊ ရောင်းလို့လည်း ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ပီတာက ပြုံးလိုက်ရင်း

‘ဆုငွေယူမှာပေါ့ မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အာတော်လေး ခေါင်းနောက်နေတယ် ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်နိုင်တော့ဘူးလို့တော့ မထင်ချင်သေးဘူး။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက် ထား ချင်ပါသေးတယ်’

‘အင်း . . . ဆုငွေက မြီးမြီးမြက်မြက်ဆိုတော့ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ဆုငွေတွေ ဘာတွေ လာထုတ်တော့မှ မင်း သူ့ကို အမိ ခမ်းမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ။ ဟောဒီမှာ’

ဟုဆိုကာ ပီတာက အိတ်ထဲမှ ကြေးနန်းတစ်စောင်ကို ထုတ်၍ပြ သည်။ ကြေးနန်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိ၏။

ဂရိတ်ပန်တန်လမ်းရှိ ကလေးဆေးရုံသို့ ပေါင်ငါးထောင် လှူဒါန်း မည်ဆိုလျှင် ပန်းချီကားကြီးကို ပြန်ပို့ပေးမည်။ သဘောတူလက်မှတ်ရေး ထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပန်းချီကားကို အရောက်ပြန်ပို့ပေးမည်။

ဂျိမ်း

‘ဒီတော့ ထရက်ဇာက ဘာပြောသလဲ’

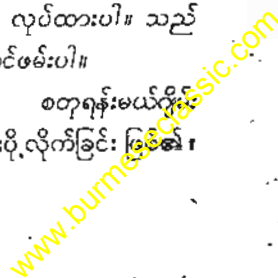
‘သူကလည်း သဘောတူတယ် ခင်ဗျ။ ပေါင်ငါးထောင် လှူမယ်ဆို တာ ဆေးရုံက ကော်မတီအတွင်းရေးမှူးဆီကို အကြောင်းကြားလိုက်ပြီးပြီ။ သူ သဘောတူကြောင်းကို သတင်းစာတွေထဲမှာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ကြေ ငြားပေးမယ်’

ညနေ သုံးနာရီတွင် ကြေးနန်းတစ်စောင် နောက်ထပ်ရောက်လာပြန် သည်။ ထိုကြေးနန်းမှာ ပီတာထံသို့ လိပ်မူထား၏။ ဂျိမ်းသည် ထိုအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပီတာကိုင်နေကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိရှိထားပုံရ၏။

ယနေ့ည ရှစ်နာရီတွင် ပန်းချီကားကို ပြန်ထားမည်။ ပြခန်းထဲတွင် အဆင့်သင့် ရှိပါစေ၊ လိုအပ်သည့် ပြင်ဆင်မှုများကို လုပ်ထားပါ။ သည် တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်မကို လက်မလွှတ်ပါစေနဲ့၊ မိအောင်ဖမ်းပါ။

စတုရန်းမယ်ဂျိမ်း

ကြေးနန်းစာကို စာတိုက်ကြီးမှ တစ်ဆင့်ပေးပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ပီတာသည် လိုအပ်သည့် ပြင်ဆင်မှုများကို ပြုလုပ်ထား၏။ စတုရန်း
မယ်ဂျိမ်းကို မိလိမ့်မည်ဟူ၍ကား မျှော်လင့်ထားခြင်း မရှိ။ သို့ရာတွင် မမိ
လျှင်လည်း သူ့တာဝန် မရှိပြီ။

ပီတာတို့ လူသိုက်သည် ခပ်မှောင်မှောင် ဖြစ်နေသည့် မစ္စတာ
ထရက်ဇာ အခန်းထဲတွင် စုမိကြသည်။ ၎င်းတို့မှာ ပီတာနှင့် စုံထောက်နှစ်
ယောက်၊ မစ္စတာထရက်ဇာတို့ ဖြစ်၏။ မစ္စတာ ထရက်ဇာသည် သူထံ
ရောက်လာသူတို့ကို များစွာ အရေးထားဟန် မရှိဘဲ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးတစ်
လိပ်ကို ဖွာနေသည်။ သူတို့အပြင် ပြခန်းအစောင့်များနှင့် ကလေးဆေးရုံအုပ်
ချုပ်ရေး ကော်မတီလူကြီး တစ်ဦးလည်း ရောက်ရှိနေကြသည်။

ထရက်ဇာက

ဂျိမ်းဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား၊ ကျွန်တော်
သူ့ကို တွေ့ဖူးချင်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်အပေါ်မှာတော့ အမှတ်တစ်မှတ် ယူ
သွားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်တော် အာယာတ မထားပါဘူး။

ပီတာက

ဒီနဲ့ မလမ်းမကမ်းမှာ အထူးပုလိပ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ခေါ်ထားပါတယ်။
လမ်းတွေမှာလည်း စုံထောက်တွေ အစောင့်ချထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မိလိမ့်
မယ်လို့တော့ ကျွန်တော်လည်း သေချာပေါက် တာဝန်မခံဘူးခင်ဗျ။ သူက
အင်မတန် အဖမ်းရခက်တာ။

ဘာ ဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ လာပို့တဲ့ လူကိုတော့ ...

ဟု ထရက်ဇာက ပြောသည်။

ပီတာက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

လာပို့တဲ့လူကလည်း စာတိုက်က ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့။ မသင်္ကာစရာ
တွေ့ရင် စုံထောက်ရုံးချုပ်ကို အကြောင်းကြားပါလို့ စာတိုက်တိုင်းကို
အကြောင်းကြားပြီးပြီ ခင်ဗျ။ အထူးသဖြင့် ပါဆယ်လာလုပ်တဲ့ လူထဲက
မသင်္ကာစရာတွေ့ရင် အကြောင်းကြားပါလို့။

အနီးရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ရှစ်နာရီထိုးသံကို ကြားရသည်။ သို့ရာ
တွင် စတုရန်းမယ်ဂျိမ်းကိုမူ မမြင်ရသေး။ ငါးမိနစ်ကြာသည့်အခါတွင် တံခါး
မှ ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားရသည်။ ပီတာက တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

ကြေးနန်းပိုင်သည် သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ပီတာသည် ကြေးနန်းစာအိတ်ကို ယူ၍ ဖွင့်ဖတ်လိုက်၏။ ထို့နောက်

တစ်ချက်မျှ ရယ်လိုက်၏။ သူ့ ရယ်သံမှာ မျှော်လင့်ချက် ကင်းသည့်ရယ်သံ
အံ့ဩချီးမွမ်းသည့် ရယ်သံ။

‘ပို့သွားပြီ ခင်ဗျ’

ဘာ . . . ဘာပြောတယ်’

ဟု ထရက်ဇာက မေးသည်။

‘လာ ကျွန်တော် ပြမယ်’

အောက်ထပ် ပန်းချီ ပြခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ ပန်းချီကား နံရံ
ပေါ်တွင် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော ပန်းချီကားဘောင်ကြီး။ ကားဘောင်
ထဲတွင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပျက်ထားသည့် စတုရန်းမယ်ဂျိမ်း၏ အမှတ်
အသား။

ပီတာသည် အခန်းအစွန်ရှိ ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်ဆီသို့
လျှောက် သွားကာ

‘ဟောဒီမှာ ခင်ဗျ။ ပန်းချီကားဟာ အစကတည်းက ဒီနေရာမှာ ရှိ
နေတာ’

ပီတာက လက်ကိုမြှောက်ကာ ယင်းလိပ်ကို အောက်သို့ ဆွဲချလိုက်
သည်။ ယင်းလိပ်သည် အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ကျလာ၏။

အားလုံး အာမေဇိုတ်သံ ပြုလိုက်မိကြ၏။ ယင်းလိပ်ထဲတွင်မူ သေ
သပ့်စွာ လိပ်ထားသည့် နာမည်ကျော် ရွက်ဖျင် ပန်းချီကားကြီး၊ အပ်ကလေး
တစ်ချောင်းဖြင့် တွယ်ထားလျက်။

‘ကားဘောင်ရှေ့မှာ အပ်ကိုတွေ့လိုက်ကတည်းက ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့
မိဦး ကောင်းတာ၊ ဒီလောက် အချိန်တိုတိုကလေးအတွင်းမှာ ဒီလောက်မြန်မြန်
လုပ်နိုင်တာကတော့ အံ့ဩစရာပဲ။ ဒါပေမယ့် လှုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်
ပါတယ် အမျိုးသမီးဟာ ပန်းချီကားကို အခန်းထိပ်ကို ယူသွားတယ် ခင်ဗျ။
ထင်းလိပ်ကို ဖြေချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ယင်းလိပ်မှာ တွယ်အပ်နဲ့ ချိတ်ပြီး
ထင်းလိပ်ကို ပြန်တင်လိုက်တယ်။ အေးလေ . . . ဒီယင်းလိပ်ကို ဆွဲချလိမ့်မယ်
ဦး ဘယ်သူ ထင်မလဲ’

[အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ Edgar Wallace ၏ Four Square Jane ကို
ပြန်သည်]

ဇာတ်လိုက်မင်းသား အရှုပ်တော်ပုံ

ဇာတ်ဆောင်စုံထောက် ဝှင်းလီ
စတင်ပေါ်ပေါက်သည့်နှစ် ၁၉၃၄ ခုနှစ်။

| အမေရိကန်စာရေးဆရာ ဗျိုင်အိုလာဗရားသားရှိုး၏ စုံထောက်ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ရှိုး၏ စုံထောက်ဝတ္ထုဆို၍ ဤတစ်ပုဒ်တည်းသာ ရှိသည်။ သူ့ဇာတ်ကောင်၏ ထူးခြားချက်မှာ ဇာတ်ဆောင်စုံထောက်သည် အမျိုးသမီးစုံထောက်ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လမ်းနောက်ခံမှာ ကျူးဘားနိုင်ငံ ဖြစ်သည်။ ထူးခြားသော ဇာတ်ဆောင်၊ ထူးခြားသော နောက်ခံနှင့် ထူးခြားသော ဇာတ်လမ်းကြောင့် ဤဝတ္ထုကို ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ |

ကျွန်တော့်ဇနီးက ခရီးသွားဖော်သွားဖက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ညည်းညည်း ညညည၊ ပြောလိုက်သည့်အခါတွင် အိမ်ရှင် ကလဲရင့်စကော့က ရယ်လျက်

'ဒါဖြင့် ခရီးကို လာရတာ တော်တော် ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းမှာပေါ့' ဟု မေးလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့ ငါးယောက်သည် ဝရန်တာတွင် ထိုင်ကာ ဖရတ်ပေးခေါ် ဗရန်ဒီကို သောက်နေကြ၏။ မစွက်ကော့မှာ အဲရစ်ရှရီးဒါးအား သူစိုက်ပျိုးထားသည့် အပူပိုင်းဒေသပေါက်ပင်များကို လိုက်ပြနေသည်။ ကော့တို့ ဇနီးမောင်နှံ၏အိမ်မှာ ဟာဗနာမြို့ပြင်တွင် ရှိပြီး၊ လှပခမ်းနားသည့် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ဖြစ်၏။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ ညစာစားပွဲသို့ ဧည့်သည်သုံးယောက်ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ ယင်းတို့မှာ သင်္ဘောဆရာဝန် ဒေါက်တာ ဝက်တမိုး၊ စုံထောက် ရှရီးဒါးနှင့် သင်္ဘောပေါ်တွင် ရှရီးဒါးစိတ်ဝင်စားခဲ့သည့်မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သော လင်နီတို့ဖြစ်၏။ ရှရီးဒါးနှင့် ကျွန်တော့်ဇနီး ဝှင်းလီတို့မှ အပ အခြား မည်သူမျှ ဧည့်ခံခံအိမ်အမှုကို စိတ်ပါဝင်စားခြင်း မရှိကြချေ။

ကျွန်တော့်ဇနီးက

ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းလိုက်တာကတော့ မပြောပါနဲ့ရှင်။ နယူးဂျော့ကလည်း ထွက်ရော လူတစ်ယောက် သင်္ဘောပေါ်က ခုန်ချပြီး ရေထဲဆင်း

၁၃၀ ဝ မြသန်းတင့်

သေသွားတာ'

'ဘာလဲ၊ စထွက်တဲ့ ပထမညမှာပဲလား၊ ဒါကတော့ မြန်လွန်းလှတယ် ဗျာ။ မသကာ ပင်လယ်ထဲ ခရီးသွားလို့ တော်တော်ကြာတော့မှ ဆိုရင် ဟုတ် သေးရဲ့'

'ဟုတ်တယ်လေ၊ ကြာလာလို့ ဆိုရင်တော့ ထားပါတော့'

ဟု ကျွန်တော့်မိန်းမက အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှင်မှာ ဝတ်လုံတစ်ဦး ဖြစ်၏။

'တကယ်ပြောနေတုလား မေ၊ သင်တော်ပေါ်က လူတစ်ယောက် ခုန်ချသွားတယ် ဟုတ်လား'

ဟု လင်နီက မေးလိုက်သည်။

'ဒေါက်တာကို မေးကြည့်လေ၊ ဘာမှ မပြောစရာ အကြောင်းမရှိဘူး မဟုတ်လား ဒေါက်တာ'

ဟု ဝှင်းက ပြောလိုက်၏။ ဒေါက်တာ ဝှက်တမိုးက ကျွန်တော့်ဇနီးကို ကြည့်လိုက်ရင်း

'ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်လုပ် သိသလဲ'

အိမ်ရှင်ဖြစ်သည့် မစ္စတာကော့က ရယ်လိုက်ရင်း

'သူပြောတာ မယုံမရှိနဲ့ နော် ဒေါက်တာ၊ နာမည်ကျော် အမျိုးသမီး စုံထောက် ဝှင်းလီဆိုတာ သူပဲ ခင်ဗျ။ အဲ . . . သူ့ယောက်ျားကတော့ သူ့အဖို့ ဒေါက်တာဝပ်ဆင်ပေါ့'

ဒေါက်တာ ဝှက်တမိုးသည် ကျွန်တော်ရေးသည့် ဟမ်းစဖို့ လူသတ်မှုအကြောင်း စာအုပ်ကို သတိရသွားဟန် တူ၏။ ဝှင်းက သူ တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်၍ ရယ်လိုက်ကာ

'ကျွန်မ စုံစမ်း ထောက်လှမ်းတယ်ဆိုတာ မဖြစ်စလောက်ပါရှင်။

တချို့အမှုတွေက ကြက်ကန်းဆန်အိုး တိုးသွားတာတွေပါ။ မစ္စတာ ရှိရီးဒါးကမှ တကယ့်စုံထောက်ပါ'

လင်နီသည် ကုလားထိုင်မှ အလန်တကြား ထလိုက်လျက်

'ဘာ . . . ရှိရီးဒါးက စုံထောက်ဟုတ်လား၊ ကျွန်မကို ပြောတော့မှ ဆိုးဆိုး'

အားလုံးက ရယ်လိုက်ကြ၏။ ဝှင်းက

'အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာတော့ သူ့လောက် ရာဇဝတ်မှုတွေတို့

နှစ်တစ်ရာ ကမ္ဘာ့စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ ၀ ၁၃၁

စုံစမ်းပြီး ဖြေရှင်းပေးနိုင်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာတော့ ကျွန်မလို စွန့်စားခန်းတွေကို ရေးပေးမယ့် ယောက်ျားတော့ ခရီးသေးဘူးပေါ့'

'သင်တော်ပေါ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်ခေတဲ့ ကိစ္စဖြစ်တယ်လို့ တော့ ကျွန်တော် မကြားမိသေးပါဘူး'

ဟု ကော့က ပြော၏။ သင်တော်ဆရာဝန်က

'ဒါကတော့ လူတွေ မသိအောင် ဖုံးဖုံးဖိဖိ လုပ်ထားတာကိုး။ တခြား ခရီးသည်တွေ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကုန်ကြမှာစိုးလို့ သင်တော်ကပွတ်နီက အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင် လုပ်ထားခဲ့တယ်လေ။ လူကတော့ မထင်မရှားထဲကပါ။

သင်တော်ပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးတဲ့'

'မကွင်းဇီဟာ သူဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဒေါက်တာ ဘယ်နှယ်လုပ် သိသလဲ'

'အတွင်းရေးမှူးနဲ့ ဘာနဲ့ ခရီးသွားတယ် ဆိုတော့ . . .'

ဟု ဒေါက်တာက ဝေ့လည်လည် ဖြေ၏။

'ဪ . . . ဟုတ်လား'

ဟု ဝှင်းက မသိဟန်ဆောင်၍ ဖြေ၏။ ကျွန်တော်က

'နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကကော ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို မချမ်းသာဘူးလို့ ထင်ရတာလဲ'

'ပထမအချက်က ကုန်းပတ်မှူးကို ဘောက်ဆူးတို့ ဘာတို့ မပေး

ဘူးရှင်'

'ဒါကတော့ သူက စကော့လူမျိုးမို့ နှမြောလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ'

'ဒါပေမယ့်ရှင် ပထမညမှာပဲ အရက်ခန်းထဲ ရောက်လာတဲ့သူမှန်သ

အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး သူတို့ကြိုက်သလောက် ဒကာခံခဲ့သေးတာပဲ'

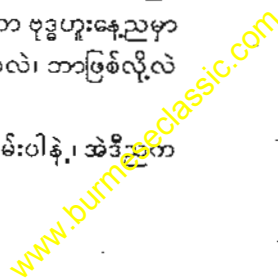
'ဒါကတော့ သူမူးနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့'

'ကဲပါ၊ အဲဒီ ရေထဲခုန်ချတဲ့ လူအကြောင်းကို ပြောစမ်းပါဦး'

ဟု လင်နီက ပြောသဖြင့် ဝှင်းက ဒေါက်တာကို အပြောခိုင်းသည်။ 'ကျွန်တော် သိသလောက် ဆိုရင်တော့ ရှမစ်ဟာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညမှာ ရေထဲကို ခုန်ချသေသွားတယ် ခင်ဗျ။ ဘယ်လို ခုန်ချသလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ

ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိဘူး'

'အမယ် ဒေါက်တာကလည်း ကွယ်ဝှက်မနေစမ်းပါနဲ့၊ အဲဒီညက

၁၃၂ ဝ မြသန်းတင့်

ညစာစားပြီးတော့ ဒေါက်တာနဲ့ မကြင်မီတို့ နှစ်ယောက်စကားလက်ဆုံကျ နေသေးတယ် မဟုတ်လား

စကားလက်ဆုံကျနေကြတာ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ သူ့ကောင်းကောင်း နေမကောင်းဆိုလို့ သူ့ကို သွားကြည့်နေတာ၊ သင်္ဘောစီးခါစမှာ ဒီလိုလည်း နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တတ်ပါတယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ ဒီတော့သူက သူ့ အတွင်းရေးမှူးလည်း ဒီလိုပဲ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တယ်တဲ့။ သင်္ဘော ထွက်ထွက်ချင်း အခန်းထဲ ဝင်အိပ်နေတယ်တဲ့။ သူ့ အတွင်းရေးမှူးကို ကုန်းပင်ကို ခေါ်လာသေးတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် သိပ်ပြီး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတော့ သူ့အိပ်ခန်းကို ပြန်ပို့လိုက်ရတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် မကြင်မီကတော့ သင်္ဘောနဲ့ အကြိမ် တစ်ဒါခင်လောက် ပင်လယ်ခရီးသွားဖူးပြီး တစ်ခါမှ ဒီလို နေထိုင်မကောင်းတာ မဖြစ်ဖူးဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က သူတို့ အဲဒီ ညဉ့်က ဘာတွေစားသလဲလို့ မေးကြည့်တယ်။ အဲဒီညဉ့်က ကျွန်တော်အစီမံခန့်ခွဲမှုဌာနက စားခဲ့တယ်ဆိုတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် အစာအဆိပ်ဖြစ်မှာပဲဆိုပြီး သူ့အတွင်းရေးမှူးကို ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

ဒါပေမယ့် သူက မကြည့်တော့ဘူးတဲ့။ သူ့ အတွင်းရေးမှူးက အဲဒီ သွားပြီတဲ့။ ဆရာဝန်သွားခေါ်မယ် ပြောတာတောင် မခေါ်ပါနဲ့လို့ ပြောတယ်တဲ့။ သူက ခုခေတ်ဆေးဝါးတွေကို မယုံဘူးတဲ့။ ပရမတ်ကျမ်းသမားတို့ ဆေးပေးချင်းပေးရင် သူ့အတွက်ပဲ တောင်းတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ ဒါပဲ။ မကြင်မီ ကိုယ်တိုင်လည်း ပင်လယ်ခရီးကြောင့် တော်တော်လေး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်

ဒါဖြင့် နေစမ်းပါဦး။ ရှုမစ်က ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သေ သေ သွားတာလဲ

ဘယ်သူမှကို မသိဘဲဖြစ်နေတယ်။ မသိဆို သူနဲ့လည်း ဘယ်သူ့မှ စကားမပြောဖူးကြသေးဘူးလေ။ သူ့ဆရာ မကြင်မီတောင်မှ သူ့ကိုယ်ကိုယ်တာ အားလုံးကို သိမှမသိတာ။ သူ့ဆီကို အတွင်းရေးမှူးဝင်လုပ်တာကလည်း ရက်ပိုင်းပဲရှိသေးတယ်တဲ့

သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားတယ်လို့ ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ

သင်္ဘောတစ်စီးလုံးပေါ်မှာ ဘယ်မှာမှ မရှိတာ

သူ မရှိဘူးဆိုတာကိုကော၊ ဘယ်နှယ်လုပ်သိသလဲ

ကုန်းပတ်စခန်းမှူးတွေဆီက သိတာပေါ့။ မကြင်မီ နေထိုင်မကောင်း

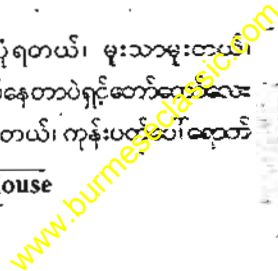
ဖြစ်တော့ အေကုန်းပတ်က အခန်းတစ်ခန်းကို ပြောင်းလာတယ်။ သူ့အဝတ်အစားသေတ္တာကို ကုန်းပတ်စခန်းမှူးကို အယူခိုင်းလိုက်တော့ အခန်းထဲမှာ ရှုမစ်အိပ်နေတယ်။ သူ့ကိုအနောက်အယုတ် မဖြစ်ပါစေနဲ့။ အသား ယူခဲ့ပေလို့ မှာလိုက်သတဲ့။ ကုန်းပတ်စခန်းမှူး ပြန်လာတော့ အခန်းထဲမှာ ရှုမစ် မရှိဘူးလို့ ပြောသတဲ့။ နောက်တော့ စီကုန်းပတ်စခန်းမှူးကလည်း သူ့ကုန်းပတ်မှာလည်း မရှိဘူးလို့ ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ သင်္ဘောတစ်စီး လုံးကိုရှာပြီး မတွေ့မှတော့ ဘာပြောစရာရှိတော့လို့လဲ

ဟုတ်ပါပြီလေ။ ဒါပဲ တွေးစရာရှိတော့တာပေါ့။ နို့နေစမ်းပါဦး။ စီကုန်းပတ်က ကုန်းပတ်စခန်းမှူးကကော နောက်ထပ် ဘာပြောသလဲ

သူကလည်း မကြင်မီပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ သင်္ဘောထွက်တော့ တစ်ယောက်က အခန်းထဲဝင်အိပ်တယ်တဲ့။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ အဲဒါက မကြင်မီရယ်။ ခေါင်းလောင်းကြိုးဆွဲခေါ်ပြီး စီကုန်းပတ်ပေါ်ကို ကုလားထိုင်တစ်လုံး ယူခဲ့ပါလို့ပြောသတဲ့။ ကုလားထိုင်ရွှေပြီးတော့ သူနဲ့မကြင်မီက ရှုမစ်ကို ကုန်းပတ်ပေါ်ကို တွဲခေါ်လာခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဟိုလူက တော်တော်နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေသတဲ့။ ကုန်းပတ်စခန်းမှူးက အိပ်ရာကိုခင်းကျင်းပေးနေတုန်းမှာ ရှုမစ်ဟာ လက်ရန်းပေါ်ခေါင်းတင်ပြီး ငိုက်ဆိုက်ကြီးကျနေသတဲ့။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရတာကလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့တဲ့။ ဒီတင်ကုန်းပတ်စခန်းမှူးက ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ဖို့ အကြံပေးတယ်။ လူမမာကတော်တော်လေး အခြေအနေအထားတော့ မကြင်မီက သူ့နားကပ်ပြီး သူ့စကားကို နားထောင်သတဲ့။ သူက ဆရာဝန် မခေါ်ပါနဲ့လို့ ပြောသတဲ့။

ညစာစားနေတုန်းမှာ ခေါင်းလောင်းတီးခေါ်တာနဲ့ ကုန်းပတ်စခန်းမှူးလည်း အခန်းနံပါတ် ၃၆၁ကို သွားတယ်။ အခန်းလမ်းကြားကလေးထဲမှာ မကြင်မီကိုတွေ့ရသတဲ့။ ရှုမစ်တစ်ယောက်တော့ အိပ်ပျော်သွားပြီ။ ဒါပေမယ့် နောက်နှစ်နာရီလောက်ကြာရင် သူ့အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာ သွားကြည့်ပါ။ သူ့တော့ မူးနေလို့ ကုန်းပတ်ပေါ်တက်လိုက်ဦးမယ်လို့ ပြောသတဲ့။ သူ့ကို ကြည့်ရတာကလည်း တော်တော်မူးနေပုံရတယ်လို့ ကုန်းပတ်စခန်းမှူးက ပြောတယ်

ဟုတ်တယ်။ တော်တော်လေးမူးနေပုံရတယ်။ မူးသာမူးတယ်။ အရက်ကိုတော့ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်ဆက်သောက်နေတာပဲရှင်တော်တော်လေး မူးတော့ ကျွန်မ သူ့ကို ကုန်းပတ်ပေါ်ကို ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ကုန်းပတ်ပေါ်ထောင့်

တော့ သူအယ်လ်ဘာတာကနေ ဘယ်လိုထွက်လာခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ အမှမရိ ကန်ပြည်ထောင်စုကို ခဏအလည်လာတဲ့အကြောင်း၊ ရှုမစ်က သူ့အကြောင်း ခြောပြလို သနားတာနဲ့ အလုပ်ခန့်လိုက်တဲ့အကြောင်း၊ ဒါပေမယ့် ရှုမစ်ဟာ အလုပ်အကိုင် ကျွမ်းကျင်ခြင်းမရှိတဲ့အကြောင်း၊ မကျွမ်းကျင်တဲ့အတွက် အခန်းခပ်ညွှန့်နဲ့ ကျူနာငါးစိမ်းသုပ်ကိုမှာတာဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ခု အဲဒီ အခန်းမှာနေလို့ မဖြစ်တဲ့အကြောင်းပြောပြ တယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မက ဒီလိုဆိုရင် လည်း ရှုမစ်ကို အဲဒီအခန်းမှာ ထားပစ်ခဲ့ပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ တစ်ခန်းယူပါ လားလို့ ပြောလိုက်တယ်။

‘မင်းကြည့်ရတာ မကွင်းမီကိုများ သဘောကျနေသလားကွာ’
ဟု ကျွန်တော်က ‘ယောကျာ်းများထုံးစံ ကိုယ့်ဇနီးကို စလိုက် ပါသည်။’

‘မောင်ကလည်း မဟုတ်က ဟုတ်က ပြောရောမယ်၊ ခင် စိတ်ဝင်စား တာက ကလေးလေးလို့ စိတ်ဝင်စားနေတာပါ။ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ် ဘူးရှင့်၊ သူ့နာရီကို စိတ်ဝင်စားနေတာ’

‘ဒါဖြင့် ဟိုတစ်မနက်က ငါလိုက်ရှာတော့ မတွေ့တာ သူ့အခန်းထဲ ရောက်နေလို့ပေါ့’

‘အမယ်လေး သူကလည်း ခင်ကို စိတ်ဝင်စား မဟုတ်ပါဘူး၊ မပူပါနဲ့’

‘ဘာလဲ၊ မင်း မယောင်မလည် သွားစုံစမ်းတာလား၊ ဘာတွေများ တွေ့ခဲ့သလဲ’

‘ထူးခြားတာဆိုလို့ နှစ်ခုပဲတွေ့တယ်၊ တစ်ခုက အန်ဆေးနဲ့၊ နောက် တစ်ခုကတော့ သင်္ဘောကြီးနဲ့အတူ လှုပ်ယမ်းနေတဲ့ မှန်တစ်ချပ်ရယ်’

‘ဒီနှစ်ခုကိုတွေ့တော့ ဘာများသိခဲ့ရသလဲ စုံထောက်မကြီးရဲ့’

‘မှန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ရုပ်ချောချော မစွတာမကွင်းမီဟာ ကျွန်မ လာတာကို မကြိုက်ဘူးဆိုတာ သွားတွေ့ရတယ်၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ နည်း နည်း မလုံမလဲဖြစ်နေပုံရတယ်၊ ပြီးတော့ အိုင်ပီကက်ဆေးနဲ့ရှင့်၊ ကလေးတွေ ကို အန်ဆေးချင်ရင် အဲဒီဆေးကိုတိုက်ရတယ် မဟုတ်လား ဒေါက်တာ’

ရှုရိုးဒါးနှင့်အတူ ဥယျာဉ်ထဲမှပြန်တက်လာသည့် အိမ်ရှင်၏ဇနီး ဟယ်လင်က ‘ဟေး ဝွင်း၊ ဘာတွေများ ငြင်းခုံနေကြတာလဲ’

ရှုရိုးဒါးသည် ပြာလဲသောမျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ဇနီးကို စိုက်

ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ဆံပင်များမှာ ဖြူဖွေးလျှက်ရှိပြီး နှာခေါင်းမှာ ကိုနင်ခွိုင် ၏ဇာတ်လိုက်များကဲ့သို့ သိမ်းငှက်၏နှာခေါင်းမျိုး ဖြစ်၏။ လင်နီက ရှုရိုးဒါး ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ကာ

‘ကြည့်စမ်း၊ ရှုရိုးဒါးတို့များ သင်္ဘောပေါ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ် သေတဲ့ အမှုတစ်ခုဖြစ်တာကို လင်နီကို မပြောဘူး၊ ဟောဒီက ဝွင်း ပြောပြ ပေလို့သာ’

‘ဒါကလည်း ကျွန်မက မစွတာ မကွင်းမီနဲ့ အခန်းချင်းကပ်လျက် သွားကျလို သိရတာပါ’

သင်္ဘောအရာရှိ သူ့အခန်းထဲဝင်သွားတာကိုတော့ ငါလည်း သိပါတယ်ကွာ’ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘သင်္ဘော ကပ္ပိတန်ရယ် ပထမအရာရှိရယ် အခန်းထဲဝင်သွားတော့ ဒေါက်တာက ပြောနေတာကို ကျွန်မကြားလိုက်တယ်လေ၊ မစွတာ မကွင်းမီက တော့ တော်တော်ကြီးနေထိုင်မကောင်းလို့ ဘာမှကို ကောင်းကောင်းမေးလို့မရ တော့ဘူး၊ ရှုမစ်အကြောင်းကို မေးနေတာပဲဖြစ်မှာလို့ပဲ ထင်လိုက်မိတာပဲ၊ အဲဒီတုန်းက အင်ဂျင်စက်သံတွေကလည်း ဆူနေတော့ ဘာမှကောင်းကောင်း မကြားလိုက်ရဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ ကံသေကံမ မပြောနိုင် ဘူးပေါ့၊ မစွတာ ရှုရိုးဒါးကတော့ ကပ္ပတိန်နဲ့အတူ လိုက်သွားတော့အ ကြောင်းစုံကို သိခဲ့ရမှာပေါ့’

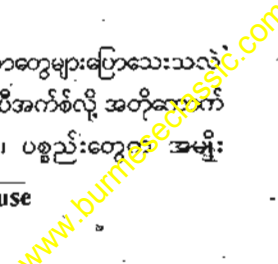
ရှုရိုးဒါးက ပြုံးလိုက်လျက်

‘ကျွန်တော် ရောက်သွားတယ်ဆိုတာလည်း တရားဝင်ရောက်သွား တာ မဟုတ်ဘူး၊ မစွတာ မကွင်းမီကို မေးမြန်းနေတုန်းမှာ ကပ္ပတိန်ကလမ်း ခေါ်လိုက်လို့ ရောက်သွားတာပါ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ရှုမစ်ရဲ့အကြောင်းကို သိရအောင်ဆိုပြီး သူ့ပစ္စည်းတွေကို လျှောက်ရှာကြည့်တယ်ခင်ဗျ၊ ဒါပေမယ့် သူ့အကြောင်းကိုသိဖို့ အထောက်အကူဖြစ်မယ့် စာရွက်ဆိုလို့တစ်ပိုင်းတစ်စ တောင် မတွေ့ရဘူး’

‘အဲဒီ အကြောင်းကိုတော့ ကျွန်မတို့ကုန်းပတ်စခန်းမှူးက ကျွန်မကို ပြောမပြသေးဘူးရှင့်’

‘ခင်ဗျားတို့ ကုန်းပတ်စခန်းမှူးက ဒီပြင် ဘာတွေများပြောသေးသလဲ’

‘ရှုမစ်ရဲ့ အိတ်ထဲက လက်တိုင်ပဝါတချို့နဲ့ ပီအက်စ်လို့ အတိုတောက် စာလုံးထိုးထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ တွေ့ထားတယ်တဲ့၊ ပစ္စည်းတွေက အမျိုး

၁၃၆ ဝ မြသန်းတင့်

ကောင်းတွေတဲ့၊ ဒါပေမယ့် အသစ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ အဟောင်းတွေတဲ့၊ ဒါကိုထောက်ရင် ရှုမစ်ဟာ တစ်ခါတုန်းက ပိုက်ဆံတို့ဘာတို့ ရှိခဲ့ပုံရတာပဲ၊ နောက်ပစ္စည်းတွေကတော့ အသစ်တွေတဲ့၊ ဒါပေမယ့် အမျိုးအစားတွေက တော့ သိပ်မကောင်းဘူးတဲ့ အညံ့စားတွေတဲ့

ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတာဟာ ဒါကြောင့် များလား မဆိုနိုင်ဘူး၊ အရင်တုန်းကတော့ ချမ်းချမ်းသာသာစည်းစိမ်နဲ့ နေခဲ့ရပြီး ခုမှမဲ့သွားတော့ ဒဏ်မခံနိုင်ဘဲစိတ်ညစ်ပြီး သတ်သေတာလားမှ မသိတာ

ဟု ရှုရိုးဒါးက ပြော၏။ အိမ်ရှင် ကော့က

မဖြစ်နိုင်တာများ၊ ခု သူ့မှာလည်း အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့ဟာပဲ၊ အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ခင်ဗျ၊ သူ့မှာ မှတ်ပုံတင်တို့ဘာတို့ ပါမလာတာကတော့ နည်းနည်း ထူးဆန်းတယ်

ကျွန်တော့်ဇနီးက

တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ပစ္စည်းတွေကိုမွှေနှောကံပြီး ခြေရာပျောက်တဲ့ သဘောနဲ့

ဘာ ခင်ဗျား ဒီလိုထင်သလား

ဟု ရှုရိုးဒါးက အော်လိုက်သည်။

ရှင်လည်း ဒီလိုပဲထင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ မစ္စတာ မက္ကင်ဇီဟာသူ့အတွင်းရေးမှူးကို သတ်တယ်လို့ ရှင်ထင်နေတယ် မဟုတ်လား

ဟေ့ ဝှင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ

ဟုကျွန်တော်ကလှမ်း၍ဟန်လိုက်သည်။ အခြားသူများကလည်းတအံ့တဩဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေ၏။ ဆရာဝန်မှာကား စိတ်ဆိုးနေလေပြီ၊ မက္ကင်ဇီသည် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ရှုမစ်သည် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြော၏။

ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ထင်ရတာလဲ

ပင်လယ်လှိုင်းသိပ်မူးလာရင် လူတွေဟာ ဒီလိုစိတ်မျိုးပေါ်လာတတ်တယ် ခင်ဗျ၊ ကြည့်ရတာကတော့ ရှုမစ်ဟာ အာရုံကြောအားနည်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ထင်တာပဲ

ဝှင်းက

ကျွန်မ သိရသလောက် ပရမတ်သမားတွေဟာ ဘယ်တော့မှအာရုံကြောအားနည်းလေ မရှိဘူး၊ ရှင်ကို ပြောလိုက်တုန်းက မစ္စတာမက္ကင်ဇီဟာဒီ

နှစ်တစ်ရာ ကမ္ဘာ့စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ ၀ ၁၃၇

အချက်ကို သတိမေ့သွားတယ် ထင်တယ်

ဆရာဝန်မှာ စိတ်တိုနေဟန် ရှိ၏။

ကျွန်တော့်အထင်တော့ ပရမတ်ကျမ်းသမားတွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ရူးပေါက်တတ်တယ် ထင်တာပဲ၊ ကုန်းပတ်စခန်းမှူးက ပြောတော့ရှုမစ်ကို ကြည့်ရတာ တော်တော်ကို နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေပုံရတယ်လို့ပြော တာပဲ သိပ်ဆိုးလို့ သူတို့နှစ်ယောက် ရှုမစ်ကို ကုန်းပတ်ပေါ်ကိုရွှေ့လာတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့

ရှုရိုးဒါးမှာ ကျွန်တော့်ဇနီးသည်၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ အကဲခတ်နေ၏။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတာမဟုတ်ဘူးလို့ မစ္စကံဝှင်းက ဘာဖြစ် လို့ ထင်ရတာလဲ

တွေ့ကြည့်တာပါ

ပြီးတော့ကော

ပြီးတော့ ရှုမစ်ရဲ့အိတ်ထဲမှာ ပါလာဖို့ကောင်းတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုလည်းရှိတယ်ရှင်၊ အခု အဲဒီပစ္စည်းကိုလည်းရှာလို့ မတွေ့ဘူး

ဘာလဲဗျ

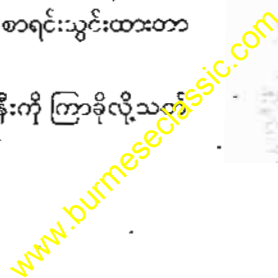
မစ္စကံအက်ဒီရေးတဲ့ စာအုပ်လေ၊ ပရမတ်ဆေးကျမ်းသမား တော်တော်များများဟာ ခရီးရှည်ခွဲအဖို့ရှိရင် အဲဒီစာအုပ်ကိုတော့ ဆောင်ကြတာပဲ ရှုရိုးဒါးက အထင်သေးသည်ဟန် ပြုံးလိုက်သဖြင့် သူ့မျက်လုံးသည် အနည်းငယ်မှေး၍ သွားကြ၏။

ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော်လည်း ပြောပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကပ္ပိတန်က လက်မခံဘူးခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်ကလည်း အပျော်ခရီးထွက်လာတာဆိုတော့ သိပ်စပ်စပ်စုစု မေးမနေတော့ပါဘူး၊ ကိုယ့်အတွင်းရေးမှူးကို ပြန်သတ်ဖို့ အကြောင်းအချက်ကလည်း ရှာလို့မှမရတာ

ရှုမစ်ဟာ သူ့အတွင်းရေးမှူးဆိုတာ မက္ကင်ဇီပြောတာပဲ ရှိတာပဲ ဆရာဝန်က

အေးလေ သင်္ဘောစာရင်းမှာတော့ ဒီအတိုင်းပဲ စာရင်းသွင်းထားတာတို့၊ ဝီလျံအာရုံ မက္ကင်ဇီနှင့် အတွင်းရေးမှူးတဲ့ ခင်ဗျ

ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ့်အတွင်းရေးမှူးက ကိုယ့်ဇနီးကို ကြာခိုလို့သတ်တာကော

၁၃၈. ၁ မြသန်းကင်

ရိုးဒါးက

မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ မကြွင်မီဟာ လူငယ်၊ ရုပ်ကလည်း ချောကယ်၊ ရှုမစ်က အသက်လည်းသူထက် ကြီးတယ်၊ ရုပ်ကလည်း ခပ်ဆိုးဆိုးလို့ ကျန်း ပတ်စခန်းမှူးက ပြောတာပဲ'

'နေစမ်းပါဦးရှင်၊ ရှုမစ်ဟာ မကြွင်မီထက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်သလား'

'ဘယ်ကလာ တောင့်ရမှာလဲ၊ ခပ်သေးသေး ခပ်ညှက်ညှက်ကလေး ရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ'

'မကြွင်မီရဲ့ လက်ပတ်နာရီကို ရှင် သတိထားမိသလား'

'သားရေကြိုးတပ်လားတဲ့ သာမန်ငွေမောင် လက်ပတ်နာရီပါဗျာ က နေဒါတုန်းက ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တယ်၊ တစ်လုံးမှ တစ်ပေါင်လောက်ပေးရ တဲ့ နာရီပါ'

'ဒီတော့ နည်းနည်း ဆန်းစနေဘူးလား'

'မဆန်းပါဘူး၊ တချို့ သူဌေးတွေမရိုးသွားရင် ဘယ်တော့မှ နာရီ ကောင်းကောင်း မပတ်ဘူး။ အပေါ်စား နာရီတွေကို ဝယ်ပြီး ပတ်ကြတာပဲ ဒီအထဲမှာ သူက စကော့လူမျိုးဖြစ်နေလေတော့ ...'

'ကျွန်မ ပြောတာက သားရေးကြိုးကို ပြောတာပါ'

'သားရေကြိုးကလေးက တော်တော်လေး ဟောင်းနေပြီ ခင်ဗျ'

'အဲဒီကြိုးမှာ ကြိုးပေါက်ကလေး တစ်ပေါက်က ဟောင်းနေပြီး တခြား ကြိုးပေါက်တွေကတော့ အသစ်တွေချည်းဆိုရင် ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ် ထွက်နေမလဲ'

'ဟောင်းနေတဲ့ ကြိုးပေါက်က သုံးပြီးသား ဖြစ်လို့ပေါ့'

'ခု မကြွင်မီလက်မှာ ပတ်ထားတဲ့ ကြိုးပေါက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ အဟောင်းမဟုတ်ဘူးရှင်၊ ကြိုးပေါက်အသစ်ရယ်။ ခုကြိုးပေါက်က အရင် ကြိုးပေါက်ရဲ့ အောက် သုံးပေါက်လောက်မှာ ရောက်နေတယ်။ ဒီတော့ ဒီနာရီ ဟာ အရင်တုန်းက မစ္စတာမကြွင်မီထက် လက်မောင်းသေးတဲ့ လူတစ် ယောက် ပတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။ ဒီတော့ ဒီနာရီကို မစ္စတာမကြွင်မီ ပတ်တာ မကြာသေးဘူးလို့ အဓိပ္ပါယ် ထွက်နေတယ်'

'တယ်လီဖုန်း ခဏလောက် သုံးချင်တယ် ခင်ဗျ'

ဟု ရှိုးဒါးက ပြောသဖြင့် အိမ်ရှင်ကော့က လိုက်ပြ၏။ ကျွန်တော်

နှစ်တစ်ရာ ကမ္ဘာ့စံသေးကံကြီးအိမ်နီးချင်း ၁၊ ၁၃၉

သည် နားကိုခွင့်၍ နားဆောင်ကြည့်သေးသော်လည်း စိန်တင်သာဖြင့် ပြော ဆိုနေသဖြင့် ဘာတစ်လုံးမှ နားမလည်ချေ။

အိမ်ရှင် အမျိုးသမီး ဟယ်လင်က မျက်လုံး... ချက်ဆံပြူးဖြင့် ကျွန်တော်ဇနီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...

'ငွင်း မင်း ဘာတွေများ သွားပြောလိုက်သလဲဟင်၊ ဟိုမှာ ပုလဲဒီမင်း ကြီးဆီ ဖုန်းဆက်နေပြီ'

'ကျွန်မ သိပါတယ်။ နောက်တပ် စစ်ဆေး... မစ္စတာမကြွင်မီကို အတားခိုင်းထားတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ နောက်ထပ် စစ်ဆေးဖို့ ဟာမားနားကဘယ် နှ မသွားပါနဲ့ဦးလို့ တားရမယ်လေ။ ဒါပေမယ့် မကြွင်မီက ဘာတော့ရောက် ကတည်းက သင်္ဘောခန်းကဲက အပြင်ကို ယူကံကို... နှစ်ဟော့ဘူး'

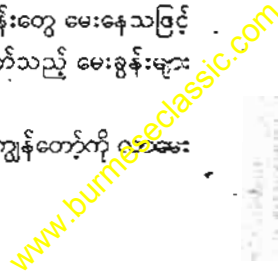
'ရှင်တို့ ဒီအကြောင်းကို မနက်က ပြောနေကြသေးတယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ကမ်း၊ ကျွန်မ မနက်က သူ့ကို အကြောင်းပြချက် တစ်ခုရှာ ပြီး ပွားတွေမလို လုပ်နေတာ၊ သူ့အတွင်းရေးမှူးကို ဘယ်လို ငှားလာသလဲ ဆိုတာလေးကို ရုတ်တရက် မေးကြည့်လိုက်ချင်လို့ပါ။ သူ ဘာဖြေမလဲဆို တာ သိချင်လို့'

ငွင်း ကံကောင်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုသည့် နေ ရွင်နယ်ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် လာတွေ့ရန် ခေါ်ထားသည့် မကြွင်မီ၏ စာကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော် တို့အား သူ့အခန်းသို့ လာခဲ့ကြ၏။ မကြွင်မီမှာ အသက် နှစ်ဆယ့်ခြောက် နှစ်သာ ရှိဟန်သေးဟန် မဟူပါ။ အားကစားသမား တစ်ယောက်၏ လှပ ချောမောသည့် နှုတ်လုံးကို လှည့်လှည့် ကြည့်ရှုသော ဆံပင်များနှင့် ပြည့်စုံသော မျက်လုံးပုံ ပြည့်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသည့်အခါ တွင် စိုးရိမ်သောက ရောက်နေသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ ကျွန်တော်တို့ကို အခန်းထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်၏။

ပုလိပ်မင်းကြီး ရောက်လာပြီး သူ့ကို မေးခွန်းတွေ မေးနေသဖြင့် ခီတ်ညစ်လျက် ရှိကြောင်း၊ သူ့အား ရှုမစ်နှင့် ပတ်သက်သည့် မေးခွန်းများ ထိ မေးသွားကြောင်းဖြင့် ပြောပြပါသည်။

ကြည့်ရတာကတော့ ရှိုးဒါးက ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်ကို သာမေး

၁၄၀ □ မြသန်းတင့်

တယ် ထင်တာပဲ ခင်ဗျ။ ရှရိုးဒါးဆိုတဲ့ လူက တော်တော်လည်းတဲ့လူ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဘာပြောစရာရှိမှာလဲ၊ အရင်တုန်းက ပြောပြီးသား အတိုင်းပဲ ထပ်ပြောရတာပေါ့။

ဒီအတိုင်း အမှန်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဒါကိုပဲ ပြောရမှာပေါ့။

ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေက အမှန် မဟုတ်ဘူးဗျ။

ဝှင်းက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်ကို မကြင်မီ မြင်လိုက်ဟန် မတူချေ။

ခု ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လာကြတော့ မကြင်မီနဲ့ အတွင်းရေးမှူး အနေနဲ့ လာခဲ့ကြတာ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လူမသိစေချင်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ဒီကိစ္စထဲမှာ ဆွဲမသွင်းချင်ဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ရှရိုးဒါးဆိုတဲ့ ကျူးဘန်း ခုံထောက်က ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် မပြောချင်တဲ့ အကြောင်းတွေကို အတင်းဖိမေးနေတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် တခြားကို ထွက်သွားချင်တယ်။ ဒီခရီးမှာ အသိအကျွမ်းဆိုလို့ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့ ကျွန်တော့်ကို အကြံအညူဏှော်လေး ဘာလေး ပေးကြစမ်းပါဦး။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဇနီးသည်ကို လှမ်းမကြည့်လိုက်တော့ပါ။ မကြင်မီက ...

လွန်ခဲ့တဲ့ ကြာသပတေးနေ့က ကျွန်တော့်ဇနီးသည်နဲ့ အတူ နယူးယောက်ကို ရောက်လာခဲ့တယ် ခင်ဗျ။ ဝင်ဒမ်ဟိုတယ်မှာတည်းတယ်။ စနေနေ့ မနက်ဆယ်နာရီကျတော့ ကျွန်တော်က အလုပ်ကိစ္စကလေး ရှိတာနဲ့ အပြင်ကို ထွက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်တဲ့ အခါကျတော့ အခန်းမှာ ကျွန်တော့်မိန်းမကို မတွေ့တော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ထမင်းစားခန်းတို့ ဘာတို့ လိုက်ရှာတယ် ခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဟိုတယ် တစ်ခုလုံး နဲ့ ရောဘယ်မှာမှ ရှာလို့ မတွေ့ဘူး။ အခန်းပြန်လာပြီး အဝတ်စီရိတ်တွေကို ဖွင့်ကြည့်တော့ ဝီရိတွေမှာလည်း ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမရော သူပိုင် ပစ္စည်းတွေကိုရော အရိပ်အယောင်တောင်မှ မတွေ့ရတော့ဘူး ခင်ဗျ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမ ဘာများဖြစ်သလဲလို့ ကျွန်တော်စဉ်းစားနေတုန်း တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာပြီး လူစိမ်းတစ်ယောက် ကျွန်တော့်အခန်းထဲကို ဝင်လာတယ် ခင်ဗျ။

သူက မစ္စတာမကြင်မီ၊ ကျွန်တော်က ဟိုတယ်ခုံထောက် ရှမစ်ပါ။ အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာပြီး ခင်ဗျားဇနီးအကြောင်းကို မေးနေတော့ ကျွန်

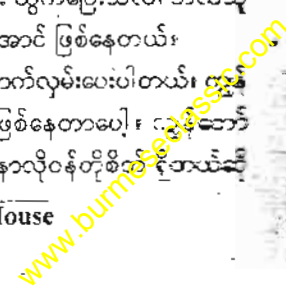
နှစ်တစ်ရာ ကမ္ဘာ့စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ ၁ ၁၄၁

တော်အနားမှာ ရှိနေပါတယ်လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော့်ဇနီးဟာ အဝတ်အစား သေတ္တာတွေကို သယ်ပြီး မော်တော်ကား တစ်စီးနဲ့ ထွက်သွားတာကို မြင်လိုက်တဲ့အကြောင်း၊ ဒါပေမယ့် လူတွေသိကုန်ပြီး ဓာတ်မျိုးတစ်မည် ထင်ကုန်မှာ စိုးတဲ့အတွက် ဘာမှ မပြောလိုက်တဲ့အကြောင်း၊ သူနဲ့အတူ လူတင်ယောက်လည်း ပါသွားတဲ့အကြောင်း အဲဒီလူမှာလည်း အဝတ်အစား သေတ္တာပါလာကြောင်း ပြောပြပါတယ်။

ကျွန်တော် ဘဝသေလောက် စိတ်ပူမလဲဆိုတာ စဉ်းစားသားကြည့်ကြပါတော့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ပြောပြရဦးမယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ခန့်ခန့်ခန့်ခန့်က ကျွန်တော် ဟောလိဝုဒ်ကို ရောက်သွားပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူက ဟိုမှာ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ရိုက်နေတယ် ခင်ဗျ။ ဟိုရောက်တော့ သူနဲ့ ရင်းနှီးသွားကြပြီး ဆယ်ရက်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လာ ဂါယာလို့က်ကြပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်ကတည်း ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ဟာ တစ်နာရီတောင် ခွဲခွာပြီး နေဖူးပါဘူး။ ခုတော့ ခင်ဗျားတို့ ကြားတဲ့အတိုင်း လူတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်သွားပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ခံစားရမလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ပဲ ငြင်းစားကြည့်ပါတော့။ ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းမီးတောက်ပြီး အဲဒီ ရှမစ်ဆိုတဲ့ လူရဲ့ အကူအညီကို လက်ခံလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဆိုရင် ဘယ်လိုရှာရမှန်း ကျွန်တော် ဘယ်သိမလဲ ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော် နယူးယောက်ကို ရောက်တာ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတော့ သူ့ ကို ခေါ်သွားတဲ့ လူဆိုတာလည်း ဘယ်သူလဲလို့ နည်းနည်းလေးမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ နယူးယောက်မှာလည်း သူ့မှာ အပေါင်းအသင်းဆိုလို့ ကပ်ယောက်မှ ရှိတယ်လို့ မကြားဖူးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လင်မယား နေခဲ့ကြတာကလည်း ကျေးလက်အိမ်ဆိုတော့ အသိအကျွမ်းက နည်းပါတီသနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆီကို လာတဲ့ ဧည့်သည်ဆိုတာကလည်း အဲဒီနားက သက်ကြီးရွယ်အိုတွေပဲ များပါတယ်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ထဲက ဆိုလို့ မရှိသလောက်ပါပဲ။ ဒီတော့ နောက်လူတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထွက်ပြေးသလဲ၊ ဘယ်သူလဲဆိုတာ နည်းနည်းလေးမှ စဉ်းစားလို့ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။

ရှမစ်ကတော့ အပြင်ထွက်ပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်းပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ စဉ်းစားလေ ခေါင်းရှုပ်လေလေ ဖြစ်နေတာပေါ့။ ကျွန်တော်ဟာ မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်ရင် နည်းနည်းပါးပါး မနာလိုဝန်တို့စိတ်ကိုင်တယ်ဆို

၁၄၂ ။ မြသန်းတင့်

တာ ကျွန်တော်ဝန်ပေးပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်မိန်းမကို စောင့်ကြည့်ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် မသင်္ကာစရာဆိုလို့ ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် မိန်းမ အပြင်ထွက်တာ မရှိဘူး။ စာတို့ ဘာတို့လည်း တယ်သူ့နဲ့မှ မဆက်သွယ်ဘူး။ မသင်္ကာစရာ တယ်လီဖုန်း အဆက်အသွယ်တို့ ဘာတို့ လုပ်တာ လည်း ဘာခဲါမှ မရှိဘူး။ ရှုမစ် အပြင်ထွက်သွားတာကို ဒေသီရမ်း အခန်း ထဲမှာ ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လျှောက်စဉ်းစားပေမယ့် မသင်္ကာစရာဆိုလို့ တစ် ခုမှ မမြင်ရဘူး။

ရှင်က မသင်္ကာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ ရှုမစ်ကိုကော သူ့ ကိုယ်တိုင်အကြောင်းကို နည်းနည်းပါးပါး မေးမကြည့်မိဘူးလား။

ဟင့်အင်း။ ဒါတော့ မမေးမိဘူးလေ။ ကျွန်တော်က ဒါက မသင်္ကာ လို့ ပြောကာကိုး။ ဘယ်မှာ မေးမိတော့မလဲ။ ပြီးတော့လည်း ကိုယ့်ကိုစွန့် ကိုယ် ဘာများနေတော့ သူ့အကြောင်းကို လုံးဝကို မစဉ်းစားမိဘူး ဖြစ်နေ တယ်။ မလုံ ကိုယ်နဲ့ လိုက်လာပြီး သင်္ကာပေးတာ နှစ်ချမ်းလှပျိုပျိုနဲ့ ဒီရင် ကျွန်တော်ကလည်း ဘယ်မှာ လေ့လာတဲ့အခါ ခင်ဗျား ခုနက ကိုယ် ကိစ္စကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အခါ သူ့ကိုကော မသင်္ကာမိဘူး။

ဟုတ်တာပေါ့လေ။ သူ့ပေးတာ ရှင်ဆီက ပိုက်ဆံဟို ဘာတို့ မတောင်းဘူးလား။

ခု လောလောဆယ် သုံးဖို့စွဲဖို့ ဆိုပြီး သူ့ကို ပိုက်ဆံပေးထားပါ တယ်။ နောက်တော့ ကြေးနန်းဖိုးတို့ ခရီးစရိတ်တို့ ဟိုဟိုသည်သည် ပေးဖို့ ကမ်းဖို့ဆိုပြီး ပိုက်ဆံ အများပြား ပေးပါတယ်။

မကွင်းစီက စိတ်ပျက်ပျက်ပျက် ပြော၏။

ဒီလိုနဲ့ ဟိုဟယ်ခန်းမှာ ကျွန်တော်စောင့်နေတဲ့နဲ့ များပြီလဲလားလေ လို့ အောက်ထပ်ယာ ပေါ်တာ ကို သွားရင်ခေါ်ပြီး ဝတ်စား ချွေးခင်းခင်း နဲ့ သွားတဲ့ ဖော်တော်ကားက အပါလို ပစ္စည်းတွေ၊ ပစ္စည်းကားတွေ လူတစ်ယောက်လည်း ပါပါတယ်တဲ့။ သူ့မျက်နှာကိုတော့ သေသေချာချာ မမြင် လိုက်ရဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့လို့ ကျွန်တော်က ပိတ်ထားလိုက်ပါတယ်။ ဟိုတယ်မှာ ဒီလို ကိစ္စမျိုးဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဟိုတယ် မှာရှိတဲ့ အခြားလူတွေ မသိစေချင်ဘူး ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် ရှက်တယ်။ သူ ကလည်း ကျွန်တော်ပြောတာကို ငြက်ခဲ့ပါ့ဘယ်။ ဟိုတယ်ထဲထောက်ဆိုတာ ကခြား လူတွေ သိသွားမင် သူ့ နဲ့ မုန့်ကြိမ်နှစ်ခုတော့ ဘယ် ပညး အသိ

နှစ်လေးခါ ဟိုမှာစုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ ၁ ၁၄၄

မခံချင်ဘူး။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလေးနဲ့ ဝတ်စားလုပ်ကို ပြီးစေနေပြီတဲ့။ ကိုယ်ပိုင် ရုံးခန်းဖွင့်ပြီး အလွတ်စုံထောက် လုပ်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးနေတာပဲ တဲ့။

နောက်ဆုံးတော့ ခရိုင်တာ တစ်ယောက်ကို သူ့ရှာတွေ့လာတာပဲ ခင်ဗျ။ အဲဒီ တက္ကစီဒရိုင်ဘာက ဂလက်စတုန်း လက်ဆွဲအိတ်နဲ့ လူတစ် ယောက်က လှမ်းခေါ်ပြီး ကျွန်တော်တို့တည်းတဲ့ ဟိုဟယ်ကို အမောင်းခိုင်း တယ်တဲ့။ စစ္စတာမကွင်းဖီရို မိန်းမကို အခေါ်ခိုင်းတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ သူ့ နှစ်ယောက်ကို ဟတ်လိုင်း သင်္ကာဆိပ်ကို အပို့ခိုင်းတယ်တဲ့။ အဲဒီအခါက စနေနေ့။ အိုရီဇာစား သင်္ကာဟာ အဲဒီကမ်းက ထွက်သွားတယ် ခင်ဗျ။ ရှုမစ်လိုက်စုံစမ်းတော့ အရပ်မြင့်မြင့် ပါးသျှင်းသားမွေး ကော်ကော အတိုအနက် ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဂလက်စတုန်း လက်ဆွဲအိတ် ဆွဲထားတဲ့ လူတစ်ယောက် အဲဒီ သင်္ကာနဲ့ ပါသွားတယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရတာပဲ။

ရှုမစ်က မပူပါနဲ့။ သူ့လိုက်ပေးပါမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ ဘာမှ မကြိုတတ် မစည်တတ်အောင် ဖြစ်နေတော့ သူ့အကြံပေးတဲ့ ညွှန်ကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ လုပ်ရတာပေါ့လေ။ အဲဒါကတော့ ရှုမစ်နဲ့ ပတ်သက် လို့ ကျွန်တော်သိသလောက် ပြောပြတာပါပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ကို စစ်ဆေး မေးမြန်းတဲ့ အခါမှာ ဘာအကြောင်း ဖြေဖို့ နောင်နေ့နေရသလိုဆိုတာ ခင်ဗျား တို့ သဘောပေါက်ရောပေါ့ဗျာ။

ဂွင်းက

ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ မစုပပ မဟွင်းဇီကို ကြည့်ရတာ ကံဆိုးမောင် ကျသလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ မုလည်း ကိုယ့်မိန်းမ ပျောက်လို့ လိုက်ရှာမယ့် ဆဲဆဲမှာ ဒီမှာ အတားခံထားရတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ စုံစမ်းလို့ကော ပြီးပြီ လား။

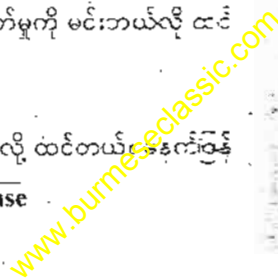
ဘယ်မှာ စုံစမ်းနိုင်မလဲ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်နေကြ တော့။ ကျွန်တော် ဘယ်မှကို သွားလို့မရဘဲ ဖြစ်နေတာပေါ့။

အိပ်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ကျွန်တော်က ဂွင်းဘက်သို့ လှည့်ကာ

ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး။ မင်းလိုက်မယ့် လူသတ်မှုကို မင်းဘယ်လို ထင် သလဲ။

ဟု မေးလိုက်ပါသည်။

ခင်တော့ တစ်မျိုးလှည့် လိုက်ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်လို့အနက်ပြန်

မနက်ကျရင်တော့ ရှိဒါးနဲ့ တွေ့မှဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ရှုမစ်ဟာ သူလိုချင်တဲ့အလုပ်ကို ရပြီးခါမှ ရေထဲခုန်ဆင်း သေသွားတယ်ဆိုတာတော့ တစ်မျိုးပဲ၊ နည်းနည်း ဆန်းနေတယ်'

ဟုဆိုကာ ဝှင်းသည် သီချင်း တစ်ပုဒ်ကို ညည်းနေသည်။

ကျွန်တော်က မီးကို နှိပ်မီးလိုက်၏

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ရှိဒါး၏ဟိုတယ်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်၌ ရှိဒါးမှာ မကြင်မီကို တွေ့ပြီးလေပြီ။ ဝှင်း၏ အကြံပေးချက်အရ မကြင်မီသည် အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို ရှိဒါးအား ပြောပြပြီး ဖြစ်၏။ အဖြစ်အပျက် အကုန်လုံးကို ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ပြောပြပြီး ဖြစ်သည်ကို သိရသည့်အခါတွင် ရှိဒါး အံ့အားသင့်နေသည်။ 'ဘာမှ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှိဒါးရယ်၊ ကျွန်မ ရင်ဘတ်မှာ အူမျိုးသမီး ဝကောက်တံဆိပ် တပ်ထားတာကိုး။ မကြင်မီဟာ ကျွန်မတို့ အကြံဉာဏ်ကိုပဲ လိုချင်တာလား။ ပိုက်ဆံကို လိုချင်တာလား မပြောတတ် ဘူး။ ကျွန်မတို့ကိုပါ ကစားပိုင်းထဲ ဆွဲသွင်းချင်နေဟန် တူတယ်'

'ဘာကစားပိုင်းလဲ'

'ကစားပိုင်းတစ်ခုပေါ့၊ အလောင်းကစားမှာ ကျွန်မတို့ညှိတယ်ဆိုတာလည်း သိရော၊ ကျွန်မတို့ကိုလည်း ကစားပိုင်းထဲ ဆွဲသွင်းပြီး အနိုင်ကစား သွားချင်နေပုံရတာပဲ'

ဝှင်းသည် လူတစ်ယောက်ကို မနှစ်သက်တော့ဟုဆိုလျှင် ထိုလူအပေါ်တွင် အမြဲတမ်း မသက်သာသော မျက်စိဖြင့် ကြည့်ကာ အမြဲသတိပေးရယထားနေတတ်သူ ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း သိပါသည်။

'မကြင်မီဆိုတဲ့လူကို ကျွန်တော် သိပ်မကြိုက်ချင်ဘူး။ သူပြောတဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်တော်လိုက်စံစမ်းပြီးပြီ။ မကြင်မီတို့ လင်မယားဟာ အက်ဒမ္မန်တန်ကလာပြီး ဝင်ဒမ်ဟိုတယ်မှာ စာရင်းသွင်းထားတယ်။ မိန်းမက သူ့ထက် နှစ်ရက်စောပြီး ထွက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတစ်ယောက်တည်းလား အဖော်နဲ့လား ဆိုတာကို ဟိုတယ်ပေါ်တာလည်း ကောင်းကောင်း မမှတ်မိဘူး။ သူ့ဘာမှ မသိဘူးတဲ့၊ အဝါရစ် ဘာကစားနဲ့ ထွက်သွားတယ်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူးသို့ ငြင်းနေတယ်။ အမှန်က ရှုမစ်ဆိုတဲ့ လူကို သိတဲ့လူဆိုလို့ တစ်ယောက် မရှိဘူး ခင်ဗျ။ သူတို့ ဟိုဟယ်မှာ ဟိုတယ်စုံထောက်တို့ ဘာတို့လည်း ငှားမထားပါဘူးတဲ့'

'ဒါဖြင့် ဒီအထဲမှာ ရှုမစ်ဆိုတဲ့လူကလည်း ဝင်လိမ့်နေပြန်ပြီပေါ့၊ သူတို့ဘာကို ကစားနေကြသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တော့ နားမလည်နိုင် အောင် ဖြစ်နေပြီပျ။ ဒါပေမယ့် သူ့အကြောင်းကို ထားပါတော့လေ။ အက်ဒမ္မန်တန်ကို လှမ်းစုံစမ်းတော့ သူတို့မြို့မှာ ဝိလျံမကြင်မီဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်တဲ့၊ သူ့နဲ့ခွဲတဲ့အပတ်ထဲက သူ့ဇနီးနဲ့အတူ နယူးယောက် ကို ထွက်သွားတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ မကြင်မီကို ဘာမှ ဟန့်တားထားစရာ မလို တော့ဘူး ထင်တယ်၊ ခုလောက်ဆို ကျူးဘန်းပုလိပ်က သူ့ကို လွှတ်လိုက်ပြီ ထင်တာပဲ'

ဝှင်းက

'တစ်ခုတော့ အကြံပေးပါရစေရင်။ ဟိုတယ်က သူမထွက်ခင်မှာ နယူးယောက်ကို ဘာကိစ္စလာတာလဲလို့ မေးကြည့်စမ်းပါ။ ပြီးတော့ သူ့မိန်းမရဲ့ နာမည်ဘယ်သူလဲဆိုတာလည်း သိချင်တယ်။ သူ့မိန်းမကို လိုက်ရှာပေးစေချင်တယ်ဆိုရင် သူ့မိန်းမရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြမှာပဲ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာ ဂီတကူးများ ရလို့လဲ'

'ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ မကြင်မီဆိုတဲ့ လူမျိုးနဲ့ ယူတဲ့ မိန်းမဟာ ဘယ်လို မိန်းမမျိုးလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ။ ဒီလောက် ကပ်စေးနဲတယ်လို့လည်း ခြောက်တော့ မရပြန်ဘူး။ အရက်ဆိုင်ထဲမှာ လာသမျှလူတွေကို အရက်တိုက်နေတာ နည်းတဲ့ ပိုက်ဆံတွေမှ မဟုတ်တာ။ နှမြောတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဒီလောက် ငွေကြေးအကုန်အကျခံတယ်ဆိုတော့ အကြောင်း တစ်ခုခုတော့ ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဘာအကြောင်းမှန်း မသိရဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ အထူးသဖြင့် ရှုမစ်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဘာကြောင့် အဆုံးစီရင်သွားသလဲဆိုတာကို မသိဘဲ ဖြစ်နေတယ်'

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် မကြင်မီသည် ကျွန်တော်တို့ အခန်းတံခါးကို လာခေါက်၏။ ပြီး ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အား ဘာကိစ္စနဲ့ အရက်ချိုသောက်ရန် လာ၍ ဖိတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့က မနက်အစောကြီးဖြစ်၍ ငြင်းလိုက်ကြသည်။ မကြင်မီက သူ့ကို ကျူးဘန်းပုလိပ်က လွှတ်လိုက်ပြီဟုလည်း ပြော၏။

'ဟုတ်တာပေါ့၊ ကောင်းတာပေါ့၊ ရှင်မိန်းမကို မြန်မြန်လိုက်ရှာမှဖြစ်မှာပေါ့၊ ကြာကြာဆိုင်းနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် ရှာမယ်လို့တော့ စိတ်ကူးထားသလဲ'

ဝှင်းက မေးမည်။ မကြင်မီက ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်ကာ

၁၄၆ ဝ မြသန်းတင့်

ကျွန်တော်ဖြင့် ဘယ်ကစပြီး ရှာရမှန်းတောင် မသိအောင် ဖြစ်နေပြီ
'ပုလိပ်မင်းကြီးကကော ရှာမပေးဘူးလား'

ရှုရိုးဒါးကို အရှာခိုင်းကြည့်ပါလား။ ရှာနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ သူတစ်
ယောက်ပဲ ရှိတယ်'

'ဒါပေမယ့် ခက်တာက သူက ပိုက်ဆံသိပ်တောင်းတယ် ခင်ဗျ။
နောက်တစ်ချက်က ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို တယ်မကြိုက်လှဘူး ခင်ဗျ။
ကျွန်တော် နယူးယောက်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာသလဲ ဟုတ်လား။ အမှန်ကတော့
ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ကို ပြောရတာ ကျွန်တော်ဘာမှ ဝန်မလေးပါဘူး။
ခင်ဗျားတို့က စာရေးဆရာတွေဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ဇာတ်လမ်း သုံးချင်ရင်
သုံးနိုင်ပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းကတော့ တကယ့်ဇာတ်လမ်း ခင်ဗျ'

ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
လှမ်းကြည့် လိုက်မိကြသည်။ လူတိုင်းတွင် ဇာတ်လမ်းကောင်း တစ်ပုဒ်
ရှိကြသည် မဟုတ်လော။ စာရေးဆရာဆိုလျှင် လူတိုင်းက သူတို့ဇာတ်လမ်း
ကို ရက်ရှော့စွာ ပြောတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

'ကျွန်တော်ကနေဒါမှာ တီထွင်မှုတစ်ခုကို လုပ်နေတယ် ခင်ဗျ။ ဘယ်
လိုပစ္စည်းလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မပြောပါရစေနဲ့။ ရုပ်ရှင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့
ကိစ္စတစ်ခုလို့ပဲ ပြောပါတော့။ အဲဒီပစ္စည်းကို တီထွင်လို့ အောင်မြင်ရင် တော့
တကယ့်ကို သူဌေးဖြစ်မှာပဲ ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးတွေနဲ့
ဆက်ဆံရတာ တော်တော်လဲက်ပေါက်ကပ်တယ် ခင်ဗျ။ သူ့တို့နဲ့ ဆက်
ဆံရတဲ့ကိစ္စကိုက တီထွင်မှုတစ်ခုလောက် ခက်ခဲနေတယ်။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်ဆီ ပေါစတုန်းဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဆီ
စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ် ခင်ဗျ။ စာကတော့ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းကို
မှတ်ပုံတင်ပြီး ဈေးကွက်မှာ တွင်ကျယ်အောင် လုပ်ဖို့နဲ့ ပတ်သက်လို့ အကြံ
ပေးပေး ရေးထားတဲ့ စီမံကိန်းတစ်ခုပဲ။ သူ့စီမံကိန်းကလည်း ကျွန်တော်စီမံ
ကူးထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေတယ်ခင်ဗျ။ အသေးစိတ်ကလေးတွေကစ ကျွန်
တော်ဖြစ်ချင်တာ ကလေးတွေ ပါနေတယ်။ ကျွန်တော် တီထွင်မှုတစ်ခု လုပ်
နေတယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ သူကတော့ ဒီသတင်း
ကို ဘယ်လို အနံ့ ရသွားသလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်
ခွဲခန်း ရှိတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်မိန်းမက ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေတော့ တခြား
ဘယ်သူမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူ့စီမံကိန်းကို

ဆာကျတာနဲ့ ပေါစတုန်းဆီကို စာပြန်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူက နယူး
ယောက်ကို လာခဲ့ပါလို့ ချိန်းတယ်။ ဒီရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး စကား
ပြောကြတာပေါ့တဲ့။ လာလို့ရှိရင်လည်း တစ်ယောက်တည်းလာခဲ့ပါတဲ့။ သွား
ခိုင်းတော့ ကျွန်တော်လည်း တစ်ယောက်တည်း သွားတာမကောင်းဘူးလေ။
မိန်းမကိုပါခေါ်ရင် ကောင်းမယ်ဆိုပြီး မိန်းမကိုပါ ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ သူလည်း
ခရီးမသွားတာ ကြာပြီကိုး'

'မိန်းမဆိုတာ တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ရင်လည်း ပြဿနာဖြစ်
ဘတ်တယ် မဟုတ်လား'

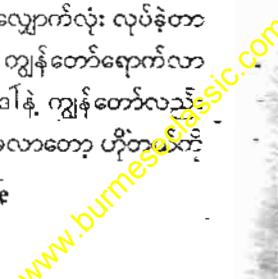
'ဒါလည်း ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပါတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့ကိုပါ ခေါ်လာခဲ့
တယ်'

'သူကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လိုက်လာတယ် ဆိုပါတော့'

'ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ။ သူက သူ့မှာ အဝတ်အစားကောင်းကောင်း
ဗွန်ဗွန် မရှိဘူးတဲ့။ ထားပါတော့လေ။ ဒါနဲ့ ဟိုရောက်တော့ ပေါစတုန်းဆို
တဲ့လူက ကျွန်တော့်အတွက် ဝင်ဒမ်ဟိုတယ်မှာ အခန်းတစ်ခန်း ယူထားပေး
တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရော့ ဆိုပါတော့။ ဟိုရောက်တော့ သူ
တခြားကို ခဏသွားတဲ့အကြောင်း ကြေးနန်းတစ်စောင် ရောက်နေတယ်။
စနေနေ့မှ ပြန်ရောက်လာမယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားလည်း
ပြီးထဲကို လျှောက်ကြည့်ကြတာပေါ့လေ။ စနေနေ့ မနက်ရောက်တော့ ပေါ
စတုန်းက ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အယ်မာနက် ဟိုတယ်မှာ သူနဲ့လာ
တော့ပါလို့ ချိန်းတယ်'

'ခဲနစ်ဆယ့် တစ်လမ်းထဲက ဟိုတယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လိုက်သွားပြီး ဟိုတယ်ရောက်
တော့ ပေါတာကို စာပေးခိုင်းလိုက်ပြီး ကျွန်တော်စောင့်တယ်။ အခန်းထဲမှာ
သူ ရှိမရှိ မေးကြည့်တယ်။ အောက်ထပ်ဟိုတယ် မှတ်ပုံတင်စာရင်းထဲမှာ
ပေါစတုန်းဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်လည်း
ဘယ်လိုမှ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေတာပေါ့လေ။ ကျွန်တော်စာနဲ့
အဆက်အသွယ်လုပ်ရင် အဲဒီ ဟိုတယ်လိပ်စာနဲ့ တစ်လျှောက်လုံး လုပ်ခဲ့တာ
မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ကို အဝေးကြီးလှမ်းချိန်းပြီး ကျွန်တော်ရောက်လာ
တော့ သူဒီလို ကံတိပျက်မယ်လို့ အယ်ထင်ပါ့မလဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း
ဟိုတယ်မှာ နာရီပြန်တစ်ချက်အထိ စောင့်နေတယ်။ မလာတော့ ဟိုတယ်ကို

၁၄၈ ဂ မြသန်းတင့်

ပြန်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်ကတည်းက ပေါစတုန်းဆိုတဲ့လူဆီက ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရတော့တာပါပဲ ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လို ယူဆသလဲ။

ကျွန်မအထင် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ပေါစတုန်းဟာ မစ္စက် မက္ကင်ဇီကို ဝင်ဒမ်ဟိုတယ်က ခေါ်ထုတ်ချင်တာနဲ့ ရှင့်ကို အပြင်ခေါ်ထုတ်တာ ထင်တယ်။ ပေါစတုန်းက ရှင့်ကိုချိန်းတယ်ဆိုတာလည်း မစ္စက် မက္ကင်ဇီရဲ့စနက်ပါကောင်းပါနိုင်တယ်။ ဒီတော့ ရှင့်စာတွေကို လက်ခံဖို့အတွက်ဟိုတယ်က ခဝါသည်တာဝန်ကျတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ခိုင်းနိုင်တယ်။ သူက ခေါ်တုန်းကတော့ ရှင့်တစ်ယောက်တည်း ခေါ်တာ။ ဒါပေမယ့် ရှင့်ဇနီးပါလာတော့ စိမ့်ကိန်းကတစ်မျိုး ဖြစ်သွားတယ်။ တကယ်လို့သာ ရှင့်တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့တယ်ဆိုရင် ရှင့်ဆီကို ဘာမှ ဖုန်းဆက်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ မစ္စက် မက္ကင်ဇီကိုလည်း အိမ်မှာတွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

မက္ကင်ဇီသည် ကြက်သေသေလျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် ရှူးရှူးရှူးရှူးဖြစ်လာကာ

ကြည့်စမ်းခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင် တော်တော်နဲ့တဲ့ကောင်ပါလား။ တော်ပြီဗျား။ သူတို့နောက်ကို ရှုရိုးဒါးကိုခေါ်ပြီး အလိုက်ခိုင်းမယ်။ ပိုက်ဆံဘယ်လောက် ကုန်ကုန် ကုန်စမ်းပါစေ။ ခု ရှုရိုးဒါး ဘယ်မှာလဲ။ ကျွန်တော် သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်။

ကျွန်တော်တို့က ရှုရိုးဒါးနေသည့် ဟိုတယ်သို့လိုက်ပို့သည်။ အထွတ်တွင် အောက်ထပ်မန်နေဂျာအခန်းသို့ဝင်၍ ကျွန်တော်တို့စာများ ရောက်ရောက် မေးကြည့်၏။ မက္ကင်ဇီအတွက် စာတစ်စောင် ရောက်နေသည်။ မက္ကင်ဇီသည်စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်၏။ သူ့မျက်ခုံး နှစ်ဖက် တွန့်သွားကြသည်။

ဘယ်လိုသဘောရသလဲ။

ဟုဆိုကာ စာကို ကျွန်တော့်ထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ချစ်တဲ့မောင်။

ဟု စာတွင် အစချီထား၏။

ဘယ်သူ့ဆီကို ပေးတဲ့စာလဲ။ ရှုမစ်ဆီကိုလား။

ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။ သူက စာအိတ်ကို လှမ်းပေး၏။ စာမှာ ဖိလစ်ရှမစ်၊ ဝီလျံမက္ကင်ဇီမှ တစ်ဆင့်၊ ဟိုတယ်နေရှင်နယ်ဟု လိပ်စာထားသည်။ တံဆိပ်ခေါင်းက ကျူးဘားတံဆိပ်ခေါင်း။

အမှန်ကတော့ ကျွန်တော် ဖောက်မဖတ်သင့်ဘူးဗျ။ ဒါပေမယ့်

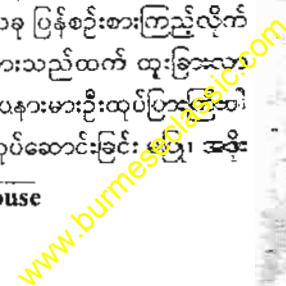
လေ ခင်ဗျားတို့ နားလည်ပါတယ်။ မတတ်နိုင်ဘူး။

‘မနေ့ညက သင်္ဘောကိုသံကြိုး လှမ်းရိုက်လိုက်တော့ သူ့က အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြပြီး မောင်နဲ့နောက်ထပ် မတွေ့တော့ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ကုန်လုပ် လိုက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် မနေ့ညကျပြန်တော့လည်း သူ မူးပြန်ပြီ မောင်ရယ်။ မူးတာမှ နည်းနည်းမူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ ခင် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ မောင်ရယ်။ မောင်နဲ့တစ်ခါတည်း လိုက်တော့မယ်။ ချက်ချင်းလာခေါ်ပါ။ ခင့်အဖို့ မောင်လိုတယ်။ အချစ်များစွာဖြင့် . . . စီ’

အဖြစ်အပျက်က ရှင်းသည်။ ရှုမစ်သည် ဟာဗားနားသို့ ဟကယ်သွား ချင်နေသည်။ လမ်းတွင် မစ္စက် မက္ကင်ဇီ ထွက်ပြေးကြောင်းကို ကြားသွား သည်။ ဤတွင် မက္ကင်ဇီ၏ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားပြုကာ သူ့ကိုပါခေါ် လာခဲ့သည်။ သင်္ဘောပေါ်သို့အရောက်တွင် အမျိုးသမီးထံမှ စာကိုရသည်။ ဤတွင် ရှုမစ် ပျောက်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် မက္ကင်ဇီကို ပြောင်ပြောင်ဖွင့်ပြောလိုက်ရသည်အတွက် ဝမ်းသာနေသည်။ ကျွန်တော့်စကားကိုကြားရသဖြင့် သူစိတ်ပျက်ကောင်း ပျက်မည်။ သို့ရာတွင် ကိစ္စမရှိ။ သူ့အတွက် ကျွန်တော်စေတနာဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။ ခပ်စောစောတုန်းက သူ့တွင် မျှော်လင့်ချက်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။ သို့ရာတွင် သူ့မျှော်လင့်ချက်တို့သည် ပြိုကျပျက်စီးသွားကြပြီ။ ရှုရိုးဒါးနှင့်တွေ့၍လည်း ဘာမှအကြောင်းထူးတော့မည် မဟုတ်။ သူ့အတွက် ဘာမျှ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့။

ကျွန်တော်တို့ စကားကြောင့် မက္ကင်ဇီသည် မူးမေ့လဲကျသွားတော့မည်လော ထင်ရသည်။ မက္ကင်ဇီသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို အားကိုးတကြီးဖြင့် ဖက်တွယ်ထား၏။ ညပိုင်းတွင် ဝှင်း ခေါင်းကိုက်နေသဖြင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သူ့အခန်းသို့ ကူးသွားကာ ဖဲကစားကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင်လည်း ဝှင်းမှာ ခေါင်းကိုက်နေဆဲဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်း မိုရိုရဲတိုက်သို့လာခဲ့၏။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အကြီးအကျယ် စိတ်သောကရောက်ကာ မျက်လုံးတို့ကလည်း အဖျားတက်နေသူ တစ်ယောက်နယ် တောက်ပလျက်ရှိ၏။ ယခု ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်အခါ မက္ကင်ဇီ၏အပြုအမူများသည် ထူးခြားသည်ထက် ထူးခြားလာသည်ကို ကျွန်တော်အမှတ်ရလာသည်။ သူ့တွင် ဖုန်းမားဦးထုပ်ပြားအင်္ဂါလာပြီး နေက ကျဲကျဲတောက်ပနေသည့်တိုင် ဦးထုပ်ဆောင်းခြင်း မပြု၊ အခိုး

ထိုက်အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ ပါလာသည်နည်း အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုလည်း ချိုင်းကြားတွင် အမြဲပိုက်ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ မသွားခင် ဝှင်းက သူ့အထုပ်ကို တစ်နေရာသို့ ရွှေ့ထားလိုက်သည့်အခါတွင် မကွင်းမီသည် အလန့်တကြား ထခုန်ကာ အထုပ်ကို သူ့ပေါင်ပေါ်သို့ တင်ထား၏။ အခန်းမှ ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာသည့်အထိ အထုပ်ကို ပေါင်ပေါ်မှ မချတော့ချေ။

အိမ်ရှင်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတွက် လမ်းပြအဖြစ် ရဲအရာရှိတစ်ယောက်ကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ရဲတိုက်ပတ်ပတ်လည် လျှောက်ကြည့်သည့်အခါတွင် မကွင်းမီသည် ဤပင်လယ်ကွေ့တစ်ဝိုက်တွင် ငါးမန်းများ ရှိမရှိကို တတွတ်တွတ်မေးနေသည်။ ရဲအရာရှိကလည်း ငါးမန်းဘယ်လို ပေါကြောင်း၊ လူဘယ်နှစ်ယောက် ငါးမန်းအကိုက်ခံရကြောင်း ဖြန့်ရေ၊ ရှက်ရေပြောပြ၏။ မကွင်းမီမှာ ကြောက်လန့်လျက် ရှိလေပြီ။ မကွင်းမီသည်ရေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်လျက် ရှိပြီး ငါးမန်းကြီးများကို မြင်လိုက်ရသည်ဟု မကြာခဏပြောနေသည်။ မကွင်းမီသည် ထိုရဲတိုက်ကြီးနားတွင် တစ်လည်လည် ဖြစ်နေပြီး ရုမစ်ခုန်ချသည့် နေရာတစ်ဝိုက်တွင် ငါးမန်းပေါမပေါ ကျွန်တော်ကို မေးသည်။ ကျွန်တော်က ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ငါးမန်းမရှိကြောင်း ပြောသည့်အခါမှ စိတ်အေးသွားပုံရ၏။

ကျွန်တော် မတွေးရဲဘူးဗျာ။ အမှန်ကတော့ အဲဒီ နေရာတိုက်မှာ လည်း ငါးမန်းတွေ ရှိမှာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော် စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြောတာ ဖြစ်မှာပါ။

ဟုဆိုကာ မျက်လုံးများ မိုက်ရင်း ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်က နေပူမီသဖြင့် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်၍ ဦးဘုန်းဆောင်းရန် ပြော၏။ မကွင်းမီသည် ဦးထုပ်မဆောင်းဘဲ ငါးမန်းများ ရှိသည်နေရာများကို လိုက်ကြည့်ကာ ရုမစ်အကြောင်းကို တဖွဖွ ပြောနေ၏။

အင်း . . . ကျွန်တော် သူ့ကို နားလည်ပါတယ်ဗျာ။ သူ သတ်သေတာကို အပြစ်မပြောချင်ပါဘူး။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အရာကို မရတော့တဲ့နောက် လောကကြီးမှာ အသက်ရှင်နေလို့လည်း ဘာထူးတော့မှာလဲ။ ခုလို ဒီနားတစ်တိုက် ငါးမန်းတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရင်တော့

သူ့စကားက နောင်တရသံ ပါသလိုလို။ သိခဲ့ရင်တော့ ဆိုသည့် စကားက တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ကို လမ်းပြလိုက်လာသည့် ရဲအရာရှိက

ရှေး ဘုရင်များ လက်ထက်က သည်နေရာတစ်ဝိုက်တွင် အကျဉ်းထောင်ကြီး တစ်ခုနှင့် လူသတ်ကုန်း ရှိခဲ့သည့်အကြောင်းကို ပြောပြန်သည်။ ထိုအခါတွင် လည်း မကွင်းမီမှာ ထိတ်လန့်ကာ မျက်နှာပျက်နေသည်။

ဒီလောက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရင်လည်း အဲဒီ လူသတ်ကုန်းတို့ ထောင်တို့ သွားကြည့် မနေနဲ့ တော့ဗျာ။

ဟု ကျွန်တော်က ပြော၏။

အို . . . သွားတော့ ကြည့်ချင်သေးတယ်ဗျာ။

ဟု ဇွတ်ပြောနေသည်။

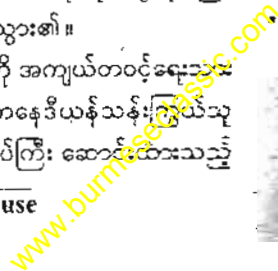
ကျွန်တော်ကမူ ပြန်ချင်လှပြီ။

ဤတွင် ကျွန်တော် စိတ်ကူးတစ်ခု လက်ခနဲ ဝင်လာသည်။ မကွင်းမီသည် ခပ်စောစောက ရုမစ်၏စာကို ဖောက်ဖတ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်လျှင် သင်္ဘောပေါ်တုန်းကလည်း ရုမစ်ထံ ရိုက်သည့်ကြေးနန်းကို သူမဖတ်ခဲ့ဟု ပပြောနိုင်။ သို့ဖြစ်လျှင် သူ့မယားနှင့် ဖောက်ပြားသည့် ရုမစ်ကို ဒေါသထွက်ကာ သင်္ဘောပေါ်တွင် သတ်ပြီး ရေထဲပစ်ချခဲ့ခြင်း မဖြစ်နိုင်သလော။ ထိုအကြောင်းကို ဝှင်းအား ပြောပြရဦးမည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရှေးအကျဉ်းလောင်ကြီးထံသို့ ဝင်ကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေကြစဉ် မကွင်းမီ ပျောက်သွား၏။ တော်တော်နှင့် ပေါ့မလော။ ထို့ကြောင့် လိုက်ရှာကြသည်။ ဘယ်မှာမှ မတွေ့။ နောက်ဆုံး အပြင်ထွက်၍ ရှာကြသည့်အခါတွင် ထောင်နောက်ပေး ကမ်းဝင်ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်တွင် ဖြူဖြူအရာ တစ်ခုကို သွားတွေ့သည်။ သွားကြည့်သည့်အခါတွင် ဒဗလျူအမ် (ဝီလျံ မကွင်းမီ) ဟု အတိုကောက် ရေးထိုးထားသည့် သားရေအိတ်ကလေး တစ်လုံးကို သွားတွေ့ရသည်။ ကျွန်တို့ရစ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ ကျောက်ဆောင်ကြီးအတွင်း အသေအချာ ညှပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ပြာမောင်သည့်ရေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ လှိုင်း လုံးပေါ်တွင် မျောပါနေသော ပန်းမား ဦးထုပ်တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် ထိုအရာသည် လှိုင်းကြားထဲတွင် မြုပ်သွား၏။

သတင်းစာများက မကွင်းမီ၏ သတင်းကို အကျယ်တဝင့်ရေးသားကြသည်။ မိုရီရဲတိုက်ကြီး အနီးပင်လယ်ပြင်၌ ကနေဒီယန်သန်းကြွယ်သူ ခွေးကြီး အဆုံးစီရင်သွားကြောင်း၊ ပန်းမားဦးထုပ်ကြီး ဆောင်းထားသည့်

၁၅၂၀ မြသန်းတင့်

မက္ကင်ဒီကို ငါးမန်းများ စားသွားသည်ကို ကိုယ်တွေ့မြင်ခဲ့ရသူများထံမှ ကြားသိရကြောင်း၊ မစ္စတာမက္ကင်ဒီ၏ 'ဇနီးမှတ်ပျောက်သွားသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားသည်ဟု ယူဆရကြောင်း၊ ထိုပြင် ခရီးသွား ချက်လက်မှတ်များနှင့်မစ္စက်မက္ကင်ဒီထံသို့ ရေးခဲ့သည့်စာတစ်စောင်တို့ ပါရှိသည့် သွားရေအိတ်ကို တွေ့ရကြောင်း စသဖြင့် အကျယ်တဝင့်ရေးကြသည်။

'အင်း... ဖြစ်ပုံကတော့ ဝှင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ ဆင်တယ် ဗျို့။ မက္ကင်ဒီဟာ ရှုမစ်ကို သတ် ရေထဲပစ်ချပြီးမှ အရက်ခန်းထဲမှာ အရက် ထိုင်သောက်ပြီး လူတွေကို အရက်တိုက်နေပုံ ရတယ်'

ဟု ရှုရိုးဒါးက ပြောသည်။

'အရက်ခန်းထဲ မလာခင် ပဝေသလီကတည်းက ရှုမစ်ကို သတ်ပစ် ခဲ့တာရင့်။ ကြည့်ရတာတော့ မက္ကင်ဒီဟာ ရှုမစ်ကို ကုန်းပတ်ပေါက်တဲ့ တွဲခေါ် လာမယ်။ သံလက်ရမ်းမှာ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျနေတုန်း နောက်ကနေ ခေါင်း ကို တအားရိုက်လိုက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီတုန်းက ရှုမစ်ဟာ လှိုင်းသိပ်မူးနေလို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး သံလက်ရမ်းကို မှီနေတယ်လို့ သဘော ကုန်းပတ်မှာက ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ရှုမစ်ကို ကုန်းပတ်ပေါက် တွန်းချပြီးတော့ ရှုမစ် အခန်းကိုပြန်။ အိပ်ရာကို ရှုမစ်နေမကောင်းလို့ အိပ်နေတယ်ထင်အောင် လုပ် ထား။ လမ်းကြားကလေးထဲမှာ ကုန်းပတ်စခန်းမျိုးနဲ့ တွေ့တော့ သူ့ကို မခေါ် ပါနဲ့တော့ အိပ်နေတယ်လို့ပြော။ အဲဒီနောက်တော့ အရက်ခန်းထဲသွား အရက်ကို မူးအောင်သောက်ပြီး တွေ့သမျှလူတွေကို အရက်တိုက်အချိန်ဖြုန်း ပစ်လိုက်တယ်။ ရှုမစ်ကိုလည်း ရှာချိန်မရှိအောင် လုပ်ပစ်လိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်'

နယူးယောက်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး မကြာမီတွင် ရှုရိုးဒါးထံမှ တယ်လီ ဖုန်းလာသည်။ အမှုကြီးတစ်ခုကို လိုက်နေသဖြင့် ဝှင်းထံ အကူအညီတောင်း ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့အခန်းသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် အကြောင်းတိုက်ဆိုင် သဖြင့် မက္ကင်ဒီ၏ အမှုကို ပြန်ကောက်မိကြသည်။

'မက္ကင်ဒီရဲ့အမှုအကြောင်းကိုမဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းအဖြစ် ရေးရရင် ဘေးတော်ကောင်းမှာနော်'

'ဇာတ်လမ်းက နိဂုံးမှ မချုပ်တာ၊ ဘယ်နယ်လုပ် ရေးမလဲ'

'ဒါတော့ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ ကိုယ် ရေးရမှာပေါ့'

'ဒါထက်မနေ့က သတင်းစာထဲမှာ သတင်းကလေး တစ်ပုဒ်ကိုကော တွေ့ပြီးပြီလား'

နှစ်တစ်ရာ တစ္ဆာစုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ ၁ ၁၅၃

'ဟင်အင်း... ဘာသတင်းလဲ'

'ဟောလီဝုဒ်က သတင်း'

'ဟောလီဝုဒ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ'

'ထားလိုက်ပါဦးလေ။ ကျွန်မ ဇာတ်လမ်းကို နောက်ကျရင် ပြောပြ မယ်။ အဲဒီ ဇာတ်လမ်းအဆက်က ဘယ်လိုတဲ့လဲ'

'မက္ကင်ဒီဟာ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ သူ့မှာ တီထွင်မှုလေး တစ်ခု လုပ်ထားတယ်။ အောင်မြင်ရင် သူဌေးဖြစ် မယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ့တီထွင်မှုကလည်း ဘာမှ အကျိုးအမြတ် ခံစားရ မယ့် တီထွင်မှုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဂျင်နရယ် အီလက်ထရစ် ကမ္ဘာဇာတ်က လူကြီး တစ်ဦးက ပြောလိုက်တယ်။ သူတို့ တီထွင်ထားတာက သူ့ထက်အရင် ဇော နေပြီတဲ့။ ပြီးတော့ သူ့တီထွင်ချက်က အညံ့စားလောက် ပါပဲတဲ့'

'ဟုတ်လား။ ဒါထက် ဒီအပတ်မှာ ပါရာမောင့် ကမ္ဘာဇာတ် ရိုက်တဲ့ လင်းယုန်ရိုင်းဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ကား ရှင်ကြည့်ပြီးပြီလား'

'ရုပ်ရှင်ကို အသာထားပါဦး။ မက္ကင်ဒီအကြောင်းကိုပဲ ပြောပြစမ်းပါ ဦး'

'အဲဒါ မက္ကင်ဒီရဲ့ ဇာတ်လမ်းပေါ့' -

'ဘာ... သူ့ဇာတ်လမ်း၊ မဆိုင်တာဗျာ။ ပြောစမ်းပါဦး။ သူနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေလို့လဲ'

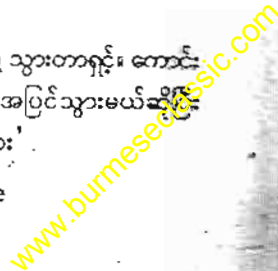
'ခု ညနေ တစ်ခေါက် သွားကြည့်မယ်လေ။ အဲဒီတော့ ကျွန်မပြော ပြမယ်'

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သား ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြသည်။ ဇာတ် ကားအပိုင်း နှစ်ပိုင်း ပြီးသွားသည်အထိ ဘာမျှမထူးခြားသေး။ ရှုရိုးဒါးမှာ မျှင်းနေလေပြီ။ ကျွန်တော်လည်း သည်းမခံနိုင်တော့။ ထိုစဉ် ရုပ်ရှင်ပိတ် ကားပေါ်တွင် မြင်းစီးနေသည့် မက္ကင်ဒီ၏ပုံ ပေါ်လာသည်။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည့်အခါ ရှုရိုးဒါးက

'တကယ်ပဲဗျာ၊ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်မှာ သူ့ရုပ်ကို မြင်လိုက်တော့ ကျွန်တော် ကြောင်နေတယ်'

'ကျွန်မကတော့ သူ့ကို ထပ်ကြည့်ချင်သေးလို့ သွားတာရှင်၊ ကောင်း ပြီလေ ကျွန်မပြောပြမယ်။ မောင် တစ်ညတုန်းက အပြင်သွားမယ်ဆိုပြီး တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားတာကို မှတ်မိသေးလား'

၁၅၄ □ မြသန်းတင့်

ကျွန်တော်က မှတ်မိကြောင်း ပြောသည်။

အဲဒီညတုန်းက ဝှင်း ဝင်ဒမ်ဟိုတယ်ကို တစ်ညသွားတည်းတယ်။ မကြွင်မီတို့ လင်မယား တည်းနေတဲ့ အထပ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းပဲ။ အဲဒီမှာ အခန်းရှင်းတဲ့ ဟယ်လင်ဆိုတဲ့ သူငယ်မလေးကို အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်တယ်။ သူက မစွကြွင်မီဟာ ရုပ်ချောချော အရုပ်မြင့်မြင့်ရယ်တဲ့။ သူ့ ယောက်ျား မကြွင်မီကတော့ ပိုက်ဆံရှိပြီး သိပ်နုမြောတတ်တယ်တဲ့။ သူ့မိန်း မကို တောကယာတောမှာပဲ ထားပြီး ချုပ်ချယ်ထားတယ်တဲ့။ ဘယ်ကိုမှ မလွှတ်ဘူးတဲ့။ သူ့အပေါ်မှာ သစ္စာရှိရင် သူ့ရိုသမျှအမွေတွေကို ဆက်ခံဖို့ သေတမ်းစာရေးပေးခဲ့မယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ သူနဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲသွား တယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကိုပစ်သွားပြီး နောက်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယူ တယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ပြားမှ မပေးဘူးလို့ သေတမ်းစာထဲမှာ ရေးထားတယ် တဲ့။ ကိုယ်မှ မချစ်တာ ဘာလုပ်မလဲကွယ်။ ပိုက်ဆံဆိုတာ အရေးမကြီးပါ ဘူး။ မစွက်မကြွင်မီက ဟယ်လင်ကို ပြောဖူးသတဲ့'

'ဒီလောက်တောင် ချုပ်ချယ်ထားတဲ့ ကြားထဲက မစွက် မကြွင်မီဟာ နောက်လူ တစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် တွေ့ပြီး ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ'

'ဟိုတယ်မှာ သူတို့ အခန်းစုံရဲ့ ရေချိုးခန်းနဲ့ တခြားအခန်းစုံရဲ့ ရေချိုးခန်း ကပ်နေတယ်။ မစွက်မကြွင်မီဟာ အခန်းတံခါးပိတ် ရေချိုးရင်း တစ်ဖက်ခန်းက လူနဲ့တွေ့ကြတာပေါ့။ အဲဒီ တစ်ဖက်ခန်းက လူဆိုတာလည်း အခြားလူ မဟုတ်ဘူး ရှင့်။ ရှင်တော့ စောစောက ပိတ်ကားပေါ်မှာ မြင်လိုက်ရတဲ့လူ'

'ဟင် . . . သူက မကြွင်မီ မဟုတ်ဘူးလား'

'သူ့ နာမည်က ဇာတ်လိုက်မင်းသား ပက်ဆော်လ်ဗယ်ရီ ရယ်'

ကျွန်တော်က

'မကြွင်မီဟာ ဆော်လ်ဗယ်ရီ အမည်ကို ယူထားတာလား'

'မဟုတ်ဘူး ရှင့်။ ဆော်လ်ဗယ်ရီက မကြွင်မီအမည်ကို ယူထားတာ ဆော်လ်ဗယ်ရီက မကြွင်မီကို သင်္ဘောပေါ်က ပစ်ချပြီး မကြွင်မီယောင်ဆောင်နေတာ'

ရှမ်းဒါးက ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရင်း

'မဖြစ်နိုင်တာဗျာ။ ကျွန်တော်ဖြင့် ပြောလို့သာ ယုံရတယ်။ ခင်ရာပြောတာတွေ . . .'

'နားထောင်ပါဦးလေ။ နောက်တော့ ရှင်းသွားမှာပေါ့။ ကျွန်တော် ဆင့်စီ ပြောသွားမယ်။ ပြောဆို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က စပြီး ပြောရမယ်။ အဲဒီတုန်းကမစွက်မကြွင်မီဖြစ်မယ့်အချိုးသမီးက တင်ပယ်တဲ့ တင်ပယ်နဲ့ ဆော်လ်ဗယ်ရီက နှစ်ယောက်လုံးက ဇာတ်လိုက်တွေ။ အဲဒီတုန်း မှာ မကြွင်မီက သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးဟန်ဆောင်ပြီး ဟောလိဝုဒ်ကို ရောက်လာတယ်တင်ပယ်အတွက် အမွေတွေ ပေးမယ်ဆိုပြီး သေတမ်းစာတစ် စောင်ရေးပေးခဲ့သေးသတဲ့။ သူ့ကိုယ်သူလည်း တစ်နေ့တော့ သန်းကြွယ် သူဌေးကြီးတစ်ယောက် တကယ်ဖြစ်မယ်လို့ ထင်တားဟန် တူပါရဲ့။ ဒါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်။ လက်ထပ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ တင်ပယ်ကိုကနေဒါကို ခေါ်သွားပြီး ယာတောတစ်ခုမှာ ထားတယ်။ သူကတော့ သူ့တီထွင်မှုကို စမ်းသပ်နေတာပေါ့လေ။ တင်ပယ်ခမျာလည်း ရုပ်ရှင်လုပ် ငန်းက နည်းနည်းကျနေတော့ ဒီလောက်နေရရင် ခမုတ်ဘူးဆိုပြီး အောင် အည်းနေခဲ့တာပေါ့။ နောက်ဆုံး သူလည်း ငြီးငွေ့လွန်းမက ငြီးငွေ့လာတော့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ သူ့အဆက်ဟောင်း ဆော်လ်ဗယ်ရီနဲ့ ပြန်ဆက်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးဖို့ စီစဉ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မကြွင်မီ က အမြဲစောင့်ကြည့်နေတော့လေဘူးပေါ့။ ဒါနဲ့ နယူးယောက်မှရောက်နေတဲ့ ဆော်လ်ဗယ်ရီက မကြွင်မီကြိုက်လုံး စာတစ်စောင် ရေးလိုက်တယ်။ သူ့စာမှာ မကြွင်မီတီထွင်ထားတဲ့ လုပ်ငန်းကို ဈေးကွက်ရအောင် ဘယ်လိုရှာမယ်ဆိုတာတွေပါတယ်။ ဆောက်မှာတော့ ပေါ့စတုန်းဆိုပြီး လက်မှတ်ရေး ထိုးလိုက်တယ်။ အဲဒီကိစ္စကို ပြောဖို့ နယူးယောက်ကို လာပါလို့လည်း စာ ရေးလိုက်တယ်။ ဒီတင် မကြွင်မီလည်း နယူးယောက်ကို လိုက်လာခဲ့တယ်။ တင်ပယ်ကိုလည်း စိတ်မချတာနဲ့ သူနဲ့ သူ့ကိုပါ ခေါ်လာခဲ့တာပေါ့။

ဆော်လ်ဗယ်ရီက ဝင်ဒမ် ဟိုတယ်မှာ တည်းနေပြီး။ ပေါ့စတုန်းလို့ အမည်တပ်ထားတဲ့ သူ့စာကိုတော့ အမာနက်ဟိုတယ်ကို လိပ်စာပေးထားတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့အခန်းနဲ့ကပ်လျက် အခန်းမှာတည်းနေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဆါစတုန်းအမည်ခံတဲ့ ဆော်လ်ဗယ်ရီနဲ့တင်ပယ်တို့ဟာ ရေချိုးခန်းမှာ မကြာခဏ ချိန်းတွေနေကြတယ်။ ပြီးတော့ ပေါ့စတုန်းက သူနဲ့တွေ့ဖို့ အမာနက်ဟိုတယ်ကို လာပါလို့ ချိန်းလိုက်တယ်။ ဒီနောက် တင်ပယ်ကိုခိုးပြေးပြီး ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ဝှက်ထားတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဟိုတယ်စုံထောက် ဖိလစ်ရှပ်အမည်နဲ့ မကြွင်မီဆီသွားပြီး အမှုလိုက်ခတောင် တော့စီးလိုက်သေးတယ်။

မက္ကင်ဇီလည်း မိန်းမပျောက်သွားတော့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ဟာဗားနားကို ခရီးထွက်သွားတယ်။ ဒီလို ခရီးထွက်မယ်လုပ်တုန်းမှာ ရှုမစ်အမည်ခံ ဆောလ်ဗယ်ရီဟာ မက္ကင်ဇီဆီကိုသွားပြီး အတွင်းရေးမှူးလျှောက်တယ်။ အတွင်းရေးမှူးခန့်လိုက်တော့ သူတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အခန်းတစ်ခန်း ယူပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ရှုမစ် ခေါ် ဆောလ်ဗယ်ရီဟာ သင်္ဘောထွက်တဲ့နေ့မှာပဲ သူ့အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်တယ်။ သင်္ဘောစထွက်တဲ့နေ့ဆိုတော့ ခရီးသည်အချင်းချင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကောင်းကောင်း မသိကြသေးဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတင် မက္ကင်ဇီကိုရေထဲတွန်းချလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ မက္ကင်ဇီ ဟန်ဆောင်လိုက်တယ်။ ရေထဲကျသွားတဲ့ လူကတော့ ရှုမစ်ပေါ့လေ။ သင်္ဘောကုန်းပတ်စခန်းမှူးကလည်း သူတို့အခန်းမှာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်က မက္ကင်ဇီ၊ တစ်ယောက်က ရှုမစ်ဆိုတာ လောက်ပဲ သိသေးတာပေါ့။ လူနဲ့နာမည် ဘယ်တွဲသိဦးမလဲ။ ပြီးတော့ မက္ကင်ဇီ ရေထဲကျသွားတယ်ဆိုရင် သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး တစ်ယောက်ဆိုတော့ အုတ်အော်သောင်တင်း ဖြစ်မယ်။ အတွင်းရေးမှူးဆိုတော့ ဘယ်သူက သိပ်ဂရုစိုက်မှာလဲ။ ကိုယ့်အတွင်းရေးမှူးကို ဘာဖြစ်လို့ပြန်သတ်မလဲဗျာလို့ ရှင် ကိုယ်တိုင် တောင် ပြောခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား။

သင်္ဘောစထွက်တာနဲ့ ရှုမစ်ခေါ် ပေါစတုန်းခေါ် ဆောလ်ဗယ်ရီဟာ မက္ကင်ဇီကို အန်ဆေးတွေတိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲပို့ထားလိုက်တယ်။ သူက ပရမတ်ဆေးကျမ်းသမားဖြစ်တဲ့အတွက် ဆရာဝန်ကုတာကိုလည်း လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သင်္ဘောအရာရှိကို ပြောထားတယ်။ နောက်တော့ မက္ကင်ဇီကို ကုန်းပတ်ပေါ် ခေါ်လာပြီး တွန်းချလိုက်တယ်။ မက္ကင်ဇီကို သတ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ မက္ကင်ဇီဟန်ဆောင်လိုက်တယ်။ လူတိုင်းကလည်း သူ့ကို မက္ကင်ဇီလို့ပဲ လက် ခံထားလိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆောလ်ဗယ်ရီက ဆိုချင်တော့ သင်္ဘောပေါ်မှာ စပ်စုတတ်တဲ့ စုံထောက်တစ်ယောက်နဲ့ စပ်စုတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါလာတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရှုမစ်ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့် ကိုယ် ကိုယ် သတ်သေသွားသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းကို မရမက လိုက်ရှာနေကြတယ်။ ဒီတင် ဆောလ်ဗယ်ရီဟာ ဟာဗားနားက မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ရှုမစ်တစ်ခုခုဖြစ်နေသလို၊ ဒါကြောင့်ပဲ စိတ်ညစ်ပြီး သတ်သေ သွားသလိုလို လိမ္မော်ရေထားတဲ့ စာတစ်စောင် ဖန်တီးလိုက်တယ်။

သူတို့နှစ်ယောက် အကြံကတော့ အောင်မြင်သင့်သလောက် အောင်မြင်

မြင်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် မက္ကင်ဇီရဲ့ငွေတွေကို ထုတ်ဖို့က ခက်နေတယ်။ ဆေးတမ်းစာအရာဆိုရင် မက္ကင်ဇီသေမှ ဒီငွေတွေကို ရမှာကိုး။ ဒီတွင် မက္ကင်ဇီဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ဆောလ်ဗယ်ရီဟာ ငါးမန်းတွေ ပေါတဲ့ ကမ်းခြေမှာ ရေထဲ ခုန်ချသေချင်ယောင်ဆောင်လိုက်တယ်။ မက္ကင်ဇီ ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ဆောလ်ဗယ်ရီဟာ ပနားမားဦးထုပ် မဆောင်းဘူးလေ။ ဘယ်ဆောင်းပါးမလဲ။ မက္ကင်ဇီ အစစ်ရဲ့ ခေါင်းက ဦးထုပ်ဆိုတော့ သူ့ ခေါင်းနဲ့ တော်မှ မတော်တာ။ ဒီဦးထုပ်ကို သူယူလာတာက ရေထဲကို ပစ်ချဖို့ ယူလာတာ။

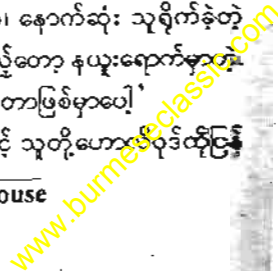
ဒါပေမယ့် ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်နေတာ တစ်ခုရှိတယ်။ မက္ကင်ဇီအတူ ဖြစ်တဲ့ ဆောလ်ဗယ်ရီဟာ ဟာဗားနားမှာတုန်းက အထုပ်တစ်ခုကို အမြဲကိုင်ထားတယ်။ ကျွန်မ ကိုင်မယ်လုပ်တဲ့အခါမှာတောင် အကိုင်မခံဘူးလေ။ ဒီတော့ ဒီအထုပ်ဟာ ဘာအထုပ်ဖြစ်နိုင်သလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး။

‘ခင်ဗျား ဘယ်အချိန်မှာ သူ့ကို စပြီး မသင်္ကာဖြစ်တာလဲ’

‘ဟာဗားနားရောက်တော့ သူစကားပြောတာကို ကျွန်မ နားထောင်ကြည့်တယ်လေ။ သူက သူ့ကိုယ်သူ မက္ကင်ဇီတဲ့။ အမေရိကန်ပြည်ကို နှစ်ခါပဲ ရောက်ဖူးသေးတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ပြောလိုက်တဲ့ စကားတိုင်းမှာ အမေရိကန် ဗန်းစကားတွေချည်းပဲ။ ဒီတင် ကျွန်မသူ့ကို စပြီး သံသယ ဖြစ်တာပဲ ပြီးတော့ ဝင်ဒမ်ဟိုတ်ယ်ကို လှမ်းပြီး စုံစမ်းလိုက်တော့ မက္ကင်ဇီဟာ လူလတ်ပိုင်း အသားညိုညို သူတို့လင်မယားက ခန်းစုံနံပါတ် (၈၀၅) မှာ တည်းနေတယ်။ အခန်းနံပါတ် (၈၀၆)မှာ တည်းနေတဲ့လူကို စုံစမ်းကြည့်တော့ဟာ လိုဂျ်က ရုပ်ရှင်မင်းသားတဲ့။ ဆောလ်ဗယ်ရီတဲ့။ ပြီးတော့ သူ့နာမည်တူကို လိုက်ပြီး စစ်ကြည့်တော့ ပေါစတုန်းတဲ့။ ဖိလစ်ရှုမစ်တဲ့ အားလုံးပီအက်စ်အတိုကောက်တွေချည်းပဲ’

‘ဒီတင် ကျွန်မဟောလိဂျ်ကိုလှမ်းပြီး စုံစမ်းကြည့်တော့ မက္ကင်ဇီနဲ့ တင်ပယ်တို့ဟာ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် ဇွန်လထဲမှာ လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက တင်ပယ်က နှစ်ဆယ်ရာစုမြေခွေးတုမ္မဏီက ရိုက်တဲ့ကားမှာဇာတ်ရန်ရယ်။ ဆောလ်ဗယ်ရီကလည်း ဇာတ်ရန်ပဲရှိသေးတယ်။ နောက်ဆုံး သူရိုက်ခဲ့တဲ့ ကားက လင်းယုန်ရိုင်းဆိုတဲ့ဇာတ်ကား စုံစမ်းကြည့်တော့ နယူးရောက်မှာတော့ ကြည့်ရတာကတော့ တင်ပယ်နဲ့ချိန်းဖို့ လိုက်သွားတာဖြစ်မှာပေါ့’

‘တော်တော် အကြံကြီးတဲ့လူနော်။ ဒါဖြင့် သူတို့ဟောလိဂျ်တို့ပြန်

၁၅၈ ။ ပြသန်းတင့်

သွားပြီး မက္ကင်ဒီရဲသေတမ်းစာအတိုင်း အမွေတွေကို ယူကြတယ်ပေါ့။
‘ဟုတ်တယ်လေ၊ တကယ်ကတော့ မက္ကင်ဒီမှာလည်း
တစ်ပြားမှရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ သူတစ်ပါးကို မကောင်းကြံ
တဲ့လူဟာ ကိုယ့်မှာလည်း ပြန်ထိတာပေါ့။ ဟောဒီမှာ သတင်းစာထဲက
ဖြတ်ပိုင်းကလေး ဖတ်ကြည့်’

ဇာတ်လိုက်မင်းသားနဲ့ ဇနီးသေဆုံး

ထိုပန်ဂါတောင်ကြားတွင် ကားမှောက်သဖြင့် ဇာတ်လိုက်မင်းသား
ဆောလ်ဗယ်ရီနှင့်ဇနီးတို့ ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးသွားကြ၏။ ကားမှာငှားလာသော
ကားဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ဆောလ်ဗယ်ရီမှာ လင်းယုန်ရိုင်းဇာတ်ကားတွင်
နောက်ဆုံးပါဝင် ရိုက်ကူးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ဇနီးမှာလည်း တစ်ခါက ဟောလိဝုဒ်
မင်းသမီးဖြစ်သည့် တင်ဝယ်ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်မှာ
ဟောလိဝုဒ်သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီးနောက်တွင် အလုပ်အကိုင်မရှိဘဲဖြစ်နေ
ကြသည်ဟု သိရ၏။ ဆိုင်ရာရဲတို့က စုံစမ်းလျက်ရှိသည်ဟု ကြားရ၏။
လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး သတ်သေသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်း အချို့က
ဝေဖန် ပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။

[အမေရိကန်စာရေးဆရာ Viola Brother Shore ၏ The Mackenzie
Case ကို ပြန်သည်။]

အရိပ်မသိ အရောင်မသိ

ဇာတ်ဆောင်စုံထောက် ဗိုလ်မှူးကြီး မတ်။
စတင်ပေါ်ပေါက်သည်နှစ် ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်။

[အမေရိကန် စုံထောက်စာရေးဆရာ ကားတားဒစ်ကဆင်၏ စုံထောက်ဝတ္ထု
တိုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ဆောင်စုံထောက်မှာ ဗိုလ်မှူးကြီးမတ် ဖြစ်သည်။
ယခု သူ့ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို ဘာသာပြန် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။]

တာကိုပင်သွား၍ နှိုးပြောလိုက်ချင်သေးသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် လူသစ် ဖြစ်ပြီ။ အရင်တုန်းကလို ရမ်းရမ်းကားကားနေ၍ မဖြစ်တော့ပြီ။ သူတော် ကောင်း ဖြစ်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုအချိန်မတော်သွား၍ မနှိုးသင့်ဟု သူ သတိရလိုက်သည်။ အင်နီတာကိုသာမက သူနှင့်အတူနေသည့် အိပ်ခန်းကိုဝင် နှိုး၍မသင့်။ အိပ်ခန်းမှာ အလုပ်ကြိုးစားသည့်လူငယ်လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်ရာ ရုံးခန်းတွင် ညပိုင်းအထိအလုပ်လုပ်နေတတ်ပြီး ညဉ့်နက်မှအိမ်သို့ပြန် လာတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ ပြန်ရောက်သည်အထိ အိပ်ခန်းခန်းမှ ပြန်မလာတတ်သေး။

ရော်နယ်အိမ်သို့ ပြန်လာသည့်အခါတွင် သန်းခေါင်တိုင်ခါနီး နေလေ ပြီ။ ရော်နယ်သည် တိုက်အောက်ဆုံးထပ်ရှိ ဓာတ်လှေကားဆီသို့ လာခဲ့သည်။ ညစောင့် ပီယာဆန်က သူ့ကို အော်တိုမစ်တစ်ဓာတ်လှေကားဝသို့ လိုက်ပို့ သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ဆရာလေး၊ အဆင်ပြေရဲ့လား’
ဟု အစောင့် ပီယာဆန်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် မေးသည်။
ရော်နယ်က အားလုံးအဆင်ပြေကြောင်းဖြင့် ပြန်ပြော၏။

‘ဆရာလေးကို ကြည့်ရတာ တော်တော်ပျော်လာပုံရတယ်၊ သီချင်း တလေး၊ ဘာလေး မဆိုတော့ဘူးလား’
သူ ပြောမှပင် ထိုအချက်ကို သူ သတိရသည်။

‘အင်း အမှန်ကတော့ ဆိုချင်တယ်ဗျ၊ ခင်ဗျား စိတ်ကူးကောင်းတယ် ဗျ၊ မဆိုဘူး၊ ဒါပေမယ့် တောရမ်းမယ်ဖွဲ့သီချင်းတွေ မဆိုချင်ဘူးဗျ၊ ဆိုရင် လည်း ဣန္ဒြေရရသီချင်း ဆိုချင်တယ်’

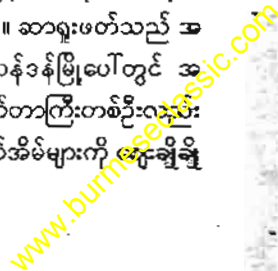
‘ဟုတ်တယ် ဆရာလေး၊ ပြီးတော့ အပေါ်ထပ်မှာအဘိုးကြီးရှိတော့ တွန့်တော့အနေနဲ့တော့ ဆိုလို့မကောင်းဘူး၊ ဒီနေ့ညနေက မန်ချက်စတာကို တစ်ပတ်လောက် ခရီးထွက်ဦးမယ်လို့ အဘိုးကြီး ပြောထားတာ၊ ဒါပေမယ့် ဘာစိတ်ပြောင်းသွားလို့လဲ မသိဘူး၊ မသွားတော့ဘူးတဲ့’

အဘိုးကြီးဆိုသူမှာ အခြားသူမဟုတ်။ သည်နားတစ်ဝိုက်က တိုက် အနီးလျားပိုင်ရှင် ဆာရူးဖတ်အာမင်ဒေးလ် ဖြစ်သည်။ ဆာရူးဖတ်သည် အ ဘောက်အအုံ အများအပြားကိုလည်း ပိုင်သည်။ လန်ဒန်မြို့ပေါ်တွင် အ ဘောက်အအုံများကို ဆောက်လုပ်ပေးသည့် ကန်ထရိုက်တာကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုမျှမက ပရိဘောဂ အပြည့်အစုံဖြင့် တိုက်အိမ်များကို အုန်းချိုချို

သူ့မျက်စိထဲတွင် အလင်းရောင်တွေ ပြုံးပြက်နေသည်။ သူ့နားထဲ တွင် တူရိယာသံများကို ကြားနေသည်။ မစ္စတာရော်နယ်ခင်ဟန်သည် ရီဂျင် စီကလပ်မှ ထွက်လာကာ သူ့ကိုတက္ကစီလမ်းခေါ်ပေးသည့် ကားစောင့်ကို လှမ်း၍ ပြုံးပြသည်။ စလိုနီလမ်းရှိအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် သူ့ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည့် ညစောင့်ကိုလည်း ပြုံးပြသည်။ ထိုနေ့ညတွင် ရော် နယ်သည် ငွေစက္ကူတွေဖြန့်ကြဲကာ မြင်မြင်သမျှကို အလှူကြီးပေးလိုက်ချင် သည်။

အရက်သောက်လာခဲ့သည့်မှန်သော်လည်း သူ မမူး။ သင့်ရုံလောက် သာ သောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယနေ့ညတွင် ဂျင်မီ၏ ‘ဘက်ချလာပါတီ’ခေါ် လူပျိုစင်နောက်ဆုံးည နှုတ်ဆက်ပွဲရှိသည်။ ရော်နယ်သည် အကျင့်စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်၍ အလွန်ဂရုစိုက်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် သူများတကာ တွေ အရက်သောက်၍ကောင်းနေကြတုန်း သူထ၍ပြန်ခဲ့သည် မဟုတ်လော။

နောင် တစ်လလောက်ဆိုလျှင် သူ ကိုယ်တိုင်သည်လည်း အင်နီတာ နှင့် လက်ထပ်တော့မည် မဟုတ်လော။ အင်နီတာမှာ သူနှင့် တိုက်တန်းလျှား တစ်ခုတည်းတွင် နေသူဖြစ်သည်။ နောင် တစ်လလောက်ရှိလျှင် သူတို့ နှစ်ဦး အတူ နေရတော့မည့်အရေးကို တွေးမိကာ တစ်လမ်းလုံး အုမြူးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အခြားသူများကဲ့သို့ပင် ရော်နယ်သည်လည်း အိပ်ရာထဲတွင် အိပ် နေသည့်လူများကို နှိုးကာ သူ့သတင်းကောင်းကို ပြောပြချင်သည်။ အင်နီ

၁၆၂ ။ မြသန်းတင့်

ဖြင့် ငှားရမ်းသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဆာရူးဖတ်သည် သူ ဆောက်သည့် အဆောက်အအုံများတွင် ကိုယ်တိုင်နေပြခြင်းဖြင့် သူ့ အလုပ်ကို သူ့ ဂုဏ်ယူလေ့ရှိသည်။

ကျွပ်အဖို့ သီးသန့်တိုက်အိမ်တွေ ဘာတွေနဲ့နေဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ ဆာရေးနယ်မှာ ရဲတိုက်ကြီးနှင့်လည်း နေစရာမလိုဘူး၊ ပတ်လိန်းမှာ တိုက်ကြီးနှင့်လည်း နေစရာမလိုဘူး၊ အများသူငါ နေသလိုနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ကျွပ် ဆောက်ထားတဲ့ တိုက်တန်းလျားတွေ အခန်းစုံတွေက နေရထိုင်ရတာ သက်တောင့်သက်သာလည်း ရှိတယ်၊ အဘိုးလည်း နည်းတယ်၊ ဒီတော့ ကျွပ် ငှားစားတဲ့ တိုက်ခန်းမျိုးတွေမှာပဲ နေမယ်'

ဟု ဆာရူးဖတ် မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။ ဆာရူးဖတ် ငှားရမ်းသည့် တိုက်ခန်းများမှာ သပ်ရပ်၍အဖိုးနည်းဆဲဖြင့် စည်းကမ်းကလေးတွေများသည့်တိုင် ငှားသူများကလည်း သဘောကျကြသည်။ တိုက်ခန်းများတွင် ပေးထားသည့် ပရိဘောဂများကလည်း တစ်ခန်းနှင့်တစ်ခန်း အတူတူလိုပင် ဖြစ်သဖြင့် ဂုဏ်တူဂုဏ်ပြိုင်တွေ လုပ်စရာအကြောင်း မရှိတော့။ အခန်းများမှာ အားလုံးဆင်တူများဖြစ်ပြီး တစ်ခန်းနှင့်တစ်ခန်း ကွဲပြားမှုဟူ၍ရှိလျှင် စားပွဲများပေါ်မှ အပြင်အဆင်နှင့် အခန်းများတွင် ချိတ်ထားသည့် ပန်းချီကားများသာ ဖြစ်သည်။

ဆာရူးဖတ်၏ အိမ်ငှားများသည် သူ့ ပန်းချီကားများကို သိပ်မကြိုက်ကြ။ သို့ရာတွင် ဆာရူးဖတ်မှာ ပန်းချီကားအစုအဆောင်း ဝါသနာပါသူတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ့အိမ်ခန်းများတွင် သူ ကြိုက် ပန်းချီကားများကိုချိတ်ဆွဲထားရာ ထို ပန်းချီကားများကို ဖြုတ်ခွင့်မပြု။ သူ ပေးထားသည့်စည်းကမ်းများကို ကြိုက်လျှင်ငှား။ မကြိုက်လျှင် မငှားနှင့်။ ကိစ္စမရှိ။ ဆာရူးဖတ်ကား ထိုသို့သော အိမ်ရှင်မျိုး ဖြစ်သည်။

သူသာ သည်လိုလူမျိုး မဟုတ်ခဲ့လျှင်လည်း ရော်နယ်အဖို့ ဇွန်စာခန်းကို တွေ့နိုင်မည်မဟုတ်။ လူပျိုပါတီမှပြန်လာ၍ အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် ရော်နယ်သည် ပီယာဆန်၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း သီချင်းလေး တအေးအေးဖြင့် အော်တိုမက်တစ်ခတ်လှေကားဖြင့် ဒုတိယအထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည့် ထို့နောက် ရှမ်းပိန်ကလေးပေထွေထွေဖြင့် အခန်းတစ်ခန်းကို သူ့ အခန်းမှတ်ပြီး ဝင်လာခဲ့သည်။

ဓာတ်လှေကားကို ဒုတိယအထပ်တွင် ရပ်လိုက်သည်မှာမူ သေချာ

နှစ်တစ်ရာ တက္ကသိုလ်ထောက်ဝတ္ထုတိုများ ၀ ၁၆၃

၏။ ဒုတိယအထပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် လှေကားဝမှမီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် မှောင်နေသဖြင့် ဘာကိုမျှကောင်းကောင်း မမြင်ရ။ ထို့နောက် တံခါးတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သူ့ သော့နှင့် ကိုက်နေ၍လော သို့ မဟုတ် အခန်းတံခါးက အလိုလိုပွင့်နေသောကြောင့်လော မသိ၊ တံခါးကအသာပွင့်သွားသည်။ သူ့အခန်းကို ချောချောမောမော ပြန်ရောက်သဖြင့် ရော်နယ် ကျေနပ်သွားသည်။

သူ့ ခေါင်းထဲတွင်မူ ရိတီတီ။ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် မီးမှိန်မှိန်လေး လင်းနေသည့် ဧည့်ခန်းလေးတစ်ခု။ အတန်ကြာသည့်အခါတွင် ထို့ထက် အတန်ငယ် ကျယ်သည့် ဧည့်ခန်းကလေးတစ်ခုထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး နောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းက သူ့အိမ်ဧည့်ခန်းနှင့် အတူတူပင်။ လက်တင်ကုလားထိုင်ကလည်း တစ်ပုံစံတည်း။ မီးတိုင်မှ အုပ်ဆောင်းကလည်း အတူတူ။ အုပ်ဆောင်ပေါ်တွင် နဂါးရုပ်လိုလို ဘာလိုလိုနှင့် သူ့စိတ်ထဲမှာ ဝိုးတိုးဝါးတား။

သို့ရာတွင် သူ့ စိတ်ထဲတွင် ထင်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ အထူးသဖြင့် စားပွဲတင် မီးတိုင်မှ အုပ်ဆောင်းကို သူ မသင်္ကာချင်။ သူနှင့် အိမ်ခန်းတို့ နေသည့် အိမ်ခန်းက စားပွဲတင်မီးတိုင်တွင် သည်လိုအုပ်ဆောင်းမျိုး မရှိ။ ထို့ပြင် သူတို့အခန်းထဲတွင် ကြေးနီပြားဖြင့် လုပ်ထားသည့် စာအုပ်စင် ဒေါက်လည်း မရှိ။ ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးတွေကလည်း . . .

ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် သူတို့အခန်းမဟုတ်ကြောင်းမှာ သေချာနေပြီ။ သူ့ မျက်လုံးသည် မှန်ရီလာကြ၏။

'ဟာ ဆောရီးဗျာ'

ဟု ပါးစပ်မှ ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်မိသည်။

အိမ်ထဲမှ ဘာသံမှ မကြားရ။ အခန်းမှာ ဝင်မိပြီကို သိလိုက်သည့်အတွက် မူးသမျှကလေးပင် ပျောက်သွားသည်။ သူ ဘယ်အခန်းသို့ ရောက်နေသနည်း။ ဒုတိယအထပ်တွင် အခန်းစုံ သုံးခန်းသာ ရှိတော့သည်။ တစ်ခန်းမှာ အင်နီတာ၏ အခန်း။ တစ်ခန်းကမူ ရုပ်ပျာပျာ သတင်းစာဆရာ လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ကွန်းယား၏အခန်း။ နောက်တစ်ခန်းမှာ အိမ်ရှင် ဆာရူးဖတ်၏အခန်း။

ရော်နယ်သည် လန့်သွား၏။ အိမ်ရှင် နိုးလာကာ သူ့ကို သူခိုးသို့မဟုတ် ဆာမည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း သူများအိမ်သို့ အမေ့တက်သည်ဟု ခွဲဝခွဲ

www.burmeseclassic.com

၁၆၄ ဝ မြသန်းတင့်

တော့မည်။ ရော်နယ်သည် ပြန်ထွက်ရန် တံခါးဆီသို့ လှည့်လိက်သည်။ ထိုစဉ် သူ့လိုပင် အခန်းထဲသို့ ရောက်နေသည့် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

ဧည့်သည်သည် တံခါးပေါက်ကြီး အနီးရှိ ကုလားထိုင်မြင့်မြင့်ကြီး တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ် မျက်မှန်ထူ ထူ၊ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ခေါင်းက ငိုက်စိုက်ကျ လျက်။ ခေါင်းပေါ်တွင် ဦးထုပ်ပျော့လေး တစ်လုံးကို ဆောင်းထားပြီး ကိုယ် ပေါ်တွင် အစိမ်းနုရောင် မိုးကာအင်္ကျီလှလှကလေးကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့လို လှမြေ့ရရ လူတစ်ယောက်နှင့် သိပ်မလိုက်ချင်။ အရောင်က နုလွန်းသည်။ မီးရောင်ထိုးကျနေသဖြင့် မိုးကာအင်္ကျီသည် ပြောင်လက်နေ၏။

ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ် . . .

သူ စကား မဆုံးမီမှာပင် ထိုလူမှာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေသည်ကို ရော်နယ် သတိပြုလိုက်မိသည်။

ရော်နယ်သည် လက်ကိုကမ်းပေးလိုက်၏။ မိုးကာအင်္ကျီမှာ ချုပ်ရိုးမ ပါသည့် မိုးကာ၊ အမေရိကန် မိုးကာအင်္ကျီ အကောင်းစားဖြစ်သည်။ အပေါ် က အဝါရောင်ဖြစ်ပြီး အတွင်းက အစိမ်းနုရောင်ဖြစ်၍ နှစ်ဖက်လှအင်္ကျီဖြစ် သည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ ထိုလူသည် မိုးကာအင်္ကျီကို ပြောင်းပြန်လှန်၍ ဝတ်ထားသည်။ ရော်နယ်သည် သူ့ကိုဆက်၍ စကားပြောမည်ပြုစဉ် ထိုလူ၏ ခေါင်းသည် ရှေ့သို့ ငိုက်ကျသွားကာ မိုးကာအင်္ကျီမှာ လက်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ထိုလူမှာ အသက်ပျောက်နေလေပြီ။

*

အိဗန်သည် နာရီပြန် တစ်ချက်မထိုးမီ ဆယ့်ငါးမိနစ်အလိုတွင် အိမ် သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေကားမှ ထွက်လာပြီး သူ့ကို အထပ်သို့ ရောက် သည့်အခါတွင် အိမ်ဦးခန်းတွင် မှောင်မည်းလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဓာတ်လှေကားအထွက်၌ရှိသည့် မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် ကျိန်ဆဲ လိုက်မိသည်။

အိဗန်က ပိန်ပိန် အသားညိုညို နက်မှောင်သည့် မျက်ခုံးမွှေးနှစ်ဖက် သည် ဆက်လှမတတ် ဖြစ်နေပြီး သူ့ မျက်မှောင်ပေါ်တွင် တန်းနေသည့် သူ့ ရုပ်မှာ ပြဇာတ်ထဲမှ မင်းသားကြီးရုပ်မျိုးဖြစ်သည်။ သွားလေရာတွင် သားရေအိတ်ကြီးဆွဲပြီး မျက်နှာက တင်းနေသဖြင့် သူ့ကို ကြည့်ရသည့်မှာ လုပ်ငန်း၌ စိတ်ပါဝင်စားနေသည့် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ပုံ ပေါ်နေသည်။

နှစ်တစ်ရာ တက္ကသိုလ်တော်ဝတ္ထုတိုများ ဝ ၁၆၅

ယခု ဒုတိယ အထပ်မှ ရှုခင်းကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါတွင် အလုပ်ကိစ္စတွေ ခေါင်းထဲမှ ပျောက်သွားသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အင်နီတာ၏ အခန်းစုံရှေ့ ဝက်သစ်ချသား ခုံတန်းပေါ်တွင် မှောက်လျက်ကြီးလဲနေသော ရော်နယ်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ရော်နယ်၏ နောက်စေ့မှာ ပူးရောင်လျက်ရှိ၏။ အသက်ရှုသံကလည်း မမှန်တော့။

အိဗန်သည် ရော်နယ်ကို သူတို့အခန်းသို့ တွဲခေါ်လာခဲ့ကာ သတိရ အောင် ကျော့ကိုထုပေးသည်။ အတန်ကြာမှ ရော်နယ်သတိရလာ၏။ ရော် နယ်သည် ခေါင်းထဲတွင် တစ်စစ်စစ် ကိုက်ခဲနေရာမှ မော်ကြည့်လိုက်၏။ အသားညိုညို မျက်နှာသွယ်သွယ် နှာခေါင်းကောက်ကောက်နှင့် အိဗန်၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။ အိဗန်က သူ့ကို မာန်သည်။

‘အရက်သောက်ရင်လည်း နည်းနည်းပါးပါး သောက်ပေါ့ဗျာ၊ ခုတော့ ခင်ဗျားဟာက လွန်လွန်းအယ်။ ပြောစမ်းပါဦး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’ မိုးကာအင်္ကျီကို ပြောင်းပြန်လှန်ဝတ်ထားတယ်ဗျ’

ဟူသော စကားလုံးများသည် ရော်နယ်ပါးစပ်မှ အလိုလို ထွက်လာ ကြသည်။ ခေါင်းတစ်စစ်စစ် ကိုက်နေသည့်တိုင် ထိုရှုခင်းကို တရေးရေး ပြန် မြင်လာ၏။

‘ဟုတ်တယ်ဗျ။ ဘယ်အခန်းမှန်းတော့ မသိဘူး။ လူတစ်ယောက် ငုတ်တုတ်ကြီး သေနေတယ်။ ဘယ်သူ သတ်သွားမှန်း မသိဘူး။ ကျွန်တော် မမှူးပါဘူး။ တကယ်ကို ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်ရောက်သွားလို့ ကြည့်နေ တုန်း ကျွန်တော့်ကို နောက်က တစ်ယောက်က ထွက်ရိုက်လိုက်တာဗျ။ ဒီတင် ကျွန်တော်လည်း သတိမေ့သွားတာ’

‘ဒါဖြင့် ဒီနေရာကို ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်လုပ် ရောက်လာတာလဲ’ ‘မသိဘူးလေဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်လိုက်တော့ သတိမေ့သွားတာ ဘယ်နှယ်လုပ် သိပါမလဲ။ ကျွန်တော့်ကိုသာ ထုပေးစမ်းပါဗျာ။ ကြည့်ရတာ ကတော့ ကျွန်တော့်ကို အခန်းပြင်ဘက် တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်လာပြီး ထားဝန် ခဲ့တာ ဖြစ်မှာပေါ့။ မယုံရင် ကျွန်တော့်နောက်စေ့ကို စမ်းကြည့်ဗျာ။ ဘာနဲ့ ရိုက်သွားမှန်း မသိဘူး။ ရောင်နေတယ်’

အိဗန်သည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေသည်။ သူက လက်တွေ့ သမား။ ရော်နယ်၏ခေါင်းကို စမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ပူးရောင် ပြောင် ပေါက်နေသည်။ အိဗန်သည် အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

၁၆၆ □ မြသန်းထင်

ဒါဖြင့် သေသူက ဘယ်သူလဲ၊ သူရောက်နေတာကကော ဘယ်သူ့ အခန်းလဲ'

မသိဘူးလေ၊ လူကတော့ အသက်ခပ်ကြီးကြီး မျက်မှန်ထူထူနဲ့ မိုးကကအင်္ကျီအစိမ်းရောင်ကို ဝတ်လို့၊ အရင်ကလည်း ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ကြည့်ရတာတော့ အမေရိကန်နဲ့ တူတာပဲ'

ကြကြီးစိရာဗျာ၊ အစိမ်းရောင် မိုးကကအင်္ကျီကြီးကို ဘယ်သူဝတ်ပါ့မလဲ'

'ဟုတ်တယ်ဗျ။ မိုးကကအင်္ကျီကို ပြောင်းပြန်လှန် ဝတ်ထားတာ၊ တော် ပြီဗျာ။ မယုံရင်လည်း နောက်ထပ် မမေးနဲ့တော့။ ခင်ဗျားမေးရင် ကျွန်တော် စိတ်ညစ်ပြီး နံရံကို ခေါင်းနဲ့ ပစ်ဆောင့်မိလိမ့်မယ်'

ရော်နယ်သည် တကယ်ပင် နံရံကို ခေါင်းနှင့် ပစ်တိုက်လိုက်ချင်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ကောင်းကောင်း မထိန်းနိုင်တော့။ မျက်စိထဲတွင် မှုန်ဝါးဝါး ဖြစ်နေပြီ။ ခေါင်းထဲကလည်း စာပုံနိပ်စက်ကြီး တစ်လုံးလည်သလို တဂျိုင်းဂျိုင်း မြည့်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

'ဘယ်သူ့ အခန်းလဲဆိုတာ သေသေချာချာ သွားကြည့်ပေးစမ်းပါဗျာ။ အခန်းအနေအထားကို ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ်။ ပြီးတော့ . . .'

ရော်နယ်သည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်။ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် အခန်းနှစ်ခုမှ တံခါးပွင့်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အပြင်ဘက်မှ ဆူဆူညံညံ အသံများကို ကြားသဖြင့် ဆာရူးဖတ်နှင့် အင်နီတာတို့သည် ဒေါသကိုယ်စီဖြင့် ထွက်လာကြသည်။

အီဗန်သည် စိတ်ပညာ ပါရဂူတစ်ဦးသာ ဖြစ်ခဲ့လျှင် သူတို့အခြေအနေကို ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်မည် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယခုမူ အီဗန်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြောင်၍ ကြည့်နေမိသည်။ ထို့ပြင် သူသည် ဆာရူးဖတ်၏ အိမ်ငှား မန်နေဂျာတစ်ဦးဖြစ်နေပြန်သည့်အတွက် ဘာမျှ မပြောဘဲ အသာကြည့်နေသည်။

အင်နီတာသည် သူတို့အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်မိပုံ ရ၏။ အင်နီတာမှာ အသားညိုညို ခပ်ဝဝ ဆံပင်ကောက်ကောက်နှင့် ဖြစ်သည်။ ညဝတ်အင်္ကျီပါးပါးကလေးကို ဝတ်ထားပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ခဲထား၏။ အခြားသုံးယောက်ကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင် စီးကရက်ကို ခဲထားရာမှ ရွတ်လိုက်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဆာရူးဖတ်မှာ ရှိုးမတင်းလှဘဲ ဖျားယမ်းပျာယာ ဖြစ်နေ

နှစ်တစ်ရာ ကမ္ဘာ့စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၁၆၇

သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ခွေးဘီးလူးငယ်ကလေး တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခွန်အားရှိသော မျက်နှာမျိုး ဖြစ်၏။ အအေးမိမည် စိုးသည့်အတွက် ညဝတ်အင်္ကျီကြီးကို လည်ပင်းရောက်အောင် စည်းချည်းထားပုံမှာ လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်သူဌေးကြီး တစ်ယောက်နှင့်မတူဘဲ အရပ်ထဲက သာမန် အိမ်ငှား တစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။

ဆာရူးဖတ်သည်အသက်ရှူ၍ အားမရသည့်နှယ် ပင့်သက်တစ်ခုကို ရှိုက်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် သူ့ရှေ့တွင် အောက်လက်ငယ်သား တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင်မူကား သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ ယုံကြည် မှု ရရှိသွားပုံရသည်။

'ဟေ့ အီဗန် ဘာဖြစ်တာလဲကွ'
ပြ . . . ပြဿနာ ပေါ်နေလို့ ခင်ဗျ။ ဟောဒီက ရော်နယ်က ဒီအထပ်က အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ လူနှစ်ယောက် သေနေတာကို တွေ့လို့'

'ဟင် . . . ဟုတ်လား၊ ရော်နယ်'

ဟု အင်နီတာက အော်လိုက်သည်။ ဆာရူးဖတ်ကမူ အံ့အားသင့်ဟန် မရှိဘဲ

'ဘာ . . . လူတစ်ယောက် သေနေတယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်အခန်းမှာလဲ'

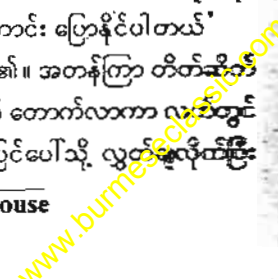
'ဒီအထပ်က အခန်းစုံ တစ်ခုထဲမှာပဲ ခင်ဗျ။ ဘယ်အခန်းရယ် လို့တော့ မပြောတတ်ဘူးတဲ့'

'ဘယ်အခန်းမှန်း ဘာဖြစ်လို့ မသိရမှာလဲကွ'
အင်နီတာက ရော်နယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ

'ဟင် နောက်စေ့မှာလည်း ဖူးရောင်လို့ပါလား။ ကိစ္စ မရှိပါဘူး အီဗန်၊ သူနည်းနည်း မူးလာလို့ ဖြစ်မှာပါ'

'ကိုယ် မမူးဘူး အင်နီတာ၊ စာလုံးတစ်လုံးကို အရေးခိုင်းတောင် စာလုံးပေါင်းတွေ သတ်ပုံတွေ မမှားအောင် ရေးနိုင်ပါတယ်။ တကယ်ပါ။ ကိုယ် မမူးပါဘူး။ အင်း . . . ခေါင်းထဲက မူးလိုက်တာ။ ခေါင်းသာ မမူး ရင် ဘယ်အခန်းကလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ပြောနိုင်ပါတယ်'

ရော်နယ်က အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြ၏။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ အင်နီတာမှာ မျက်လုံး တဖျတ်ဖျတ် တောက်လာကာ လူတို့တွင် ကိုင်းထားသည့် စီးကရက်ကို သစ်သားကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်ပြီး

၁၆၈ □ မြသန်းတင့်

ခြေထောက်ဖြင့် နင်းခြေပစ်လိုက်သည်။ အိမ်ရှင် သူဌေးကြီး ဆာရူးဖတ်သည် သတင်းကို စိတ်ဝင်စားနေသည့်အတွက် ထိုအချက်ကို မမြင်လိုက်မိ။

အင်နီတာသည် ရော်နယ်အနီးသို့ လျှောက်လာကာ ဒူးထောက်ထိုင် လိုက်ပြီးနောက် . . .

‘ရော်နယ် . . . ရှင်ပြောတာကို ကျွန်မ ယုံပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအခန်းဟာ ကျွန်မအခန်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

သူတို့အားလုံးသည် ဆာရူးဖတ်၏ စိတ်နေ စိတ်ထားကို သိပြီးဖြစ် ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဆာရူးဖတ် တစ်ယောက် မျက်နှာကြီးမည်းကာ လူရှေ့ ပျက်နေခြင်းကို သိလိုက်ကြသည်။

‘နံရံပေါ်မှာ ပန်းချီကား တစ်ချပ် မြင်တယ်ဆို၊ အဲဒီကားဟာ ဘာကား လဲ ပြောပြစမ်းပါ’

‘ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်မြင်လိုက်တယ် ထင်တာပဲ၊ ပန်းချီကား က ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပန်းပွင့်တွေကို ကြည့်နေတဲ့ပုံ ခင်ဗျ။ နှင်းဆီ ပန်းလား၊ ဘာလားတော့ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း မခွဲတတ်ဘူး။ အရောင် က ညိုတိုတိုအရောင်နဲ့ ဆွဲထားတာ။ ဆီပီယာအရောင်ဆိုပါတော့ ခင်ဗျ’

ဆာရူးဖတ်သည် သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း

‘ဒီလိုဆိုရင် ငါအခန်းတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ့အခန်းထဲမှာ ဆီပီယာ နဲ့ ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားဆိုလို့ တစ်ခုမှ မရှိဘူး။ မင်းပြောတဲ့ အတိုင်းသာ မှန်ရင် တစ်ခန်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီတော့ အဲဒီအခန်းကို ငါကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူပြီး သွားနှိုးကြည့်မယ် ဘယ်နယ့်လဲ’

ဆာရူးဖတ်၏ မျက်လုံးများသည် ဒေလီရက်ကော့ သတင်းစာတိုက် မှ သတင်းစာဆရာ ကွန်းယား၏အခန်းတံခါးဆီသို့ ရောက်သွားကြသည်။ အခန်းတံခါးကိုပင် ခေါက်စရာ မလိုတော့။ အခန်းတံခါးသည် တွန်းလိုက် ရုံနှင့် အသာကလေး ပွင့်သွား၏။ သူတို့ သုံးယောက်ကို အခန်းထဲမှ တစ်စုံ တစ်ယောက်က ချောင်းမြောင်း ကြည့်နေသလောဟုပင် ထင်ရသည်။ ချက် ချင်း ဆိုသလိုပင် ကွန်းယားသည် အခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာ၏။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ခပ်ကုပ်ကုပ်။ ဆံပင်ကျိုးတိုးကျွတ်ဖြင့် သတင်းစာ ဆရာရုပ်နှင့် နည်းနည်းမှ မတူ။ သားသားနားနားဆို၍ ဝတ်ထားသည့် ကုတ် အင်္ကျီနှင့် လည်စီးတို့သာ ရှိသည်။ ရုပ်ကမူ နည်းနည်းမျှ သားသားနားနား မရှိ။ အခြားသူများနှင့် ဆက်ဆံသည့်အခါတွင်လည်း အောက်ကျိုသည့်ဟန်။

နှစ်စာစရာ ကမ္ဘာ့စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ ၁၆၉

သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဧည့်ခန်းဆောင်မှ တိုက်ကပ်နာရီလို အလုပ်နေ သည်။ တစ်ဖက်သား ခင်အောင်မင်အောင် လုပ်တတ်သည့် အရည်အချင်း ရှိကြောင်း သိသာ၏။

ကွန်းယားသည် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာကာ ကုတ်အင်္ကျီကိုဆွဲ ဆန့်လိုက်ပြီးလျှင်

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒီက ဦးတို့တစ်တွေပြောတာကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော့်အခန်းကလည်း မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော့် အခန်းက စားပွဲပေါ်မှာ ဆေးလိပ်တို့တွေ ပြည့်နေတဲ့ ဆေးလိပ်ခွက်တွေရယ်။ နို့ပုလင်း တစ်လုံးရယ်ပဲ ရှိတယ် ခင်ဗျ။’ မယုံရင် ဦးတို့ လိုက်ကြည့်ကြပါ’

သူတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ကွန်းယား၏ အမူအရာမှာ ချီးရိမ်သည့် အမူအရာ။ ဆာရူးဖတ်က လေးနက်တင်းမာသည့် လေသံဖြင့်

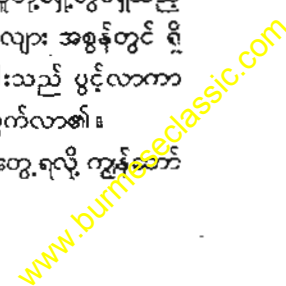
‘ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်ယောက် အခန်းတော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဒီအခန်း ဆေးခန်းအပြင် ဘယ်သူ့အခန်း ဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ ဧည့်ခန်းကြီးတစ်လုံးတော့ အယ်နယ့်လုပ်ပြီး ပျောက်သွားနိုင်မှာလဲ၊ နေစမ်းပါဦး။ ငါပြောပါဦးမယ်။ ဆကယ်လို့ ဟောဒီက ရော်နယ်က အထင်မမှားဘူး ဆိုရင်ပေါ့လေ’

‘ကျွန်တော်များ မှားသလားတော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့ ခင်ဗျာ’ ဆာရူးဖတ်က

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီလိုတော့ လွယ်လွယ် ဝန်မခံပါနဲ့၊ အမှန်ပြောရ မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းပြောတဲ့ ပန်းချီကားနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် ပန်းချီကား တစ်ခု တော့ ငါ့အခန်းမှာ ရှိတယ်။ ကားက ရူဇယ်ဆွဲတဲ့ မိန်းမပျိုနဲ့ ပန်းပွင့်များ ဆိုတဲ့ ပန်းချီကားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ ပန်းချီကားက ဆီဆေးနဲ့ ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကား၊ နေစမ်းပါဦးကွာ။ သေသေချာချာ မေးပါရစေဦး၊ လူတစ်ယောက် သေနေတာကို တွေ့ခဲ့တယ် ဆိုတာကော ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား’

ရော်နယ်က ‘ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြောဆိုနေစဉ် အပေါ်ထပ်မှ ဓာတ် လျှောက် ဆင်းလာသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ရှေ့တွင်ရှိသည့် သူတို့ အထပ်သုံး ဓာတ်လှေကား မဟုတ်။ တိုက်တန်းလျား အစွန်တွင် ရှိ သည့် အများသုံး ဓာတ်လှေကားကြီး ဖြစ်သည်။ တံခါးသည် ပွင့်လာကာ စောင့်သည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သော မျက်နှာဖြင့် ထွက်လာ၏။

‘ဆရာကြီး ခင်ဗျာ။ ဆရာကြီးကို အဆင့်သင့် တွေ့ရလို့ ကျွန်တော်

ဝမ်းသာလိုက်တာ။ တကယ်လို့ တိုက်ခန်းမှာ အကြောင်းကိစ္စ ကြီးငယ်ရှိ ရင် ငါ့ကို အကြောင်းကြားလို့ ဆရာကြီး ပြောထားပါတယ်။ အမှန်ကတော့ တော်တော် အရေးကြီးပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ ပစ္စည်းတစ်ခု တွေ့လို့ ခင်ဗျ'

'အမှန်ကတော့'

ဆိုသည် စကားထို ကြားလိုက်ရသည် အခါတွင် သူတို့အားလုံးသည် တစစွာခြောက်ခဲလိုက်သလို လန့်နေကြလေပြီ။ သူတို့အားလုံးသည် 'အမှန် တော့' ဆိုသည့် စကားလုံးကို မကြာခဏ သုံးစွဲသွားကြသည်။ ဤတွင် တစ်ခါက သူကြည့်ခဲ့ဖူးသော ပြဇာတ်တစ်ခုကို ရော်နယ်သွား၍ သတိရ သည်။ ထိုပြဇာတ်ထဲတွင် လူတိုင်းသည် မဟုတ်မမှန်သော စကားတစ်ခုခုကို ပြောတော့မည်ဆိုလျှင် 'အမှန်တော့' ဆိုသည့်စကားဖြင့် အစချီတတ် ကြောင်းဖြင့် သရုပ်ဆောင် ပြသွားသော ပြဇာတ် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထို အကြောင်းကို ကြာကြာ စားမြုံ့ ပြန်မနေနိုင် ယခု သူတို့ တစ်တွေ့သည် သေနေသည် လူတစ်ယောက်ကို ဟိုနေရာတွေ့ သည်နေရာတွေ့ ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လော။

ဓာတ်လှေကားထဲတွင် အမည်မသိ လူတစ်ယောက် သေနေသည်ကို တွေ့နေရပြန်လေပြီ။ အလင်းရောင်သည် ထိုလူ၏ အပြာရောင် သက္ကလထိ ဦးထုပ်ပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ ထူထဲသော မျက်မှန်စွန်းပေါ်သို့ လည်း ကောင်း မိုးကာအင်္ကျီပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ ထိုးကျလျက် ရှိ၏။ သို့ရာ တွင် မိုးကာအင်္ကျီမှာ အစိမ်းရောင် မဟုတ်တော့ချေ။ အတည့် ပြန်ဝတ်ပြီး သွား ဖြစ်နေလေပြီ။

ရော်နယ်၏ ဘေးတွင် ကပ်၍ လိုက်ပါလာသည့် အင်နီတာသည် ရော်နယ်၏ လက်မောင်းကို ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ အိမ်နံ့က ကျန် ၍ ကြည့်မည်အပြုတွင် ညစောင့် ပီယာဆန်က သူ့ကို လှမ်းဆွဲထားသည်။

'သွားမကိုင်နဲ့ လေ ဆရာလေ၊ ဟိုမှာ သွေးတွေနဲ့'

'ဘယ်မှာလဲ'

ဟု အိမ်နံ့က မေးသည်။

ပီယာဆန်က မီးခိုးရောင် ရာဘာကြမ်းခင်းပေါ်ရှိ သွေးကွက်ကို

လိုက်၏။

'ကျွန်တော့်အထင် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ရင်ဝကို ဓားထိုးခံရတာ

ထင်တာပဲ။ ဓားကိုတော့ မတွေ့ရတော့ဘူး ခင်ဗျာ' 'မင်းတွေ့ခဲ့တဲ့ လူသေအလောင်းဆိုတာ အဲဒါလား' ဟု ဆာရူးဖတ်က ရော်နယ်ကို မေးသည်။ ရော်နယ်သည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ဆာရူးဖတ်သည် အတန်ကြာ မှု စဉ်းစားနေသည်။

'အဲ . . . တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် တွေ့တုန်းက သူ့ နံးကာအင်္ကျီက ပြောင်းပြန် လှန်တတ်ထားတယ်။ ခု ဘာဖြစ်လို့ အတည့်ဖြစ် နေသလဲ မသိဘူး'

အင်နီတာက နားကို ပိတ်ထားလိုက်ရင်း

'မိုးကာအင်္ကျီက အရေးမကြီးပါဘူး ရော်နယ်၊ ရှင် ဒီလူကို သိသလား ဟင်၊ ရှင်နဲ့ လုံးလုံး မသိဘူးနော်'

ရော်နယ် လန့်သွား၏။ သူ မေးလိုက်ပုံက ခပ်ထိုးတိုး။ ရိုးရိုးမေးခြင်း ဖြစ်သည်တိုင် သူ့မျက်လုံးများကမူ အရေးတကြီး မေးနေသည့်ဟန်ပေါ်နေ သည်။ အင်နီတာသည် မေးရင်းလည်း သူ့လက်မောင်းကို လှုပ်နေသည်။ ခေါင်းထဲက တစ်စစ်စစ် ကိုက်ခဲနေသည့်တိုင် ရော်နယ်သည် ခပ်ရေးရေး မှတ် နိသလို ရှိလာသည်။ ရော်နယ်သည် စဉ်းစားနေ၏။

'ဟင် အင်း၊ ကိုယ်မသိပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ၊ ဘာ ဖြစ်လို့ မေးတာလဲ'

'ဟင်အင်း၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး'

'ကျွန်တော် သိတယ်'

ဟု ကွန်းယားက ပြော၏။

ကွန်းယားသည် ဓာတ်လှေကား အနီးတွင် ထိုင်ကာ အလောင်းကို ကြည့်နေသည်။ သို့ရာတွင် လက်ဖြင့် မထိ။ ခဏကြာလျှင် ကွန်းယား သည် ပြန် မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ချောက်ချားနေ ထန်ရှိသည်။ ကွန်းယားသည် သူ့ကိုယ်သူပင် ကောင်းစွာ မထိန်းနိုင်။ သူ့ မျက်လုံးများသည် တဖျပ်ဖျပ် တောက်နေသည်။

'လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်ကပဲ ကျွန်တော် သူနဲ့ တွေ့ဆုံ မေးမြန်းခန်း သူပဲခဲသေးတယ်။ ဦးကတော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်း သိမှာပေါ့'

ဟု ဆာရူးဖတ်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

'အလိုဗျာ။ ကျုပ် မသိပါဘူး။ ဘယ်နှယ်လုပ် သိမလဲ'

၁၇၂ ။ မြသန်းတင့်

အိမ်ပွဲစားကြီး ရန်းဒေါ့ရယ် ခင်ဗျ။ အမေရိကန်လူမျိုး၊ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး ကြားဖူးကြမယ် ထင်တာပဲ။ မြေတို့ အိမ်တို့ကို ကြိုက်ပြီဆိုရင် ငွေလက်ငင်း ပေးဝယ်တတ်တဲ့လူ။ သန်းချီတန်ဦး သူကြိုက်ပြီဆိုရင် ငွေတို လက်ငင်း ပေးချေသွားတာပဲ။ သူ့မျက်မှန်ကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း မှတ် မိတာပေါ့။ မျက်စိမှန်လိုက်တာကလည်း ဇီးကွက်ကျနေတာပဲ။ ကျွန်တော် ကြားတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဆားရူးဖတ်နဲ့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ တစ်ခုလုပ်ဖို့ အင်္ဂလန်ကို ရောက်လာတယ်လို့ ကြားရတယ် ခင်ဗျ။ ဟုတ်ပါသလား ဦး ဆားရူးဖတ်က ပြုံးလိုက်ရင်

‘မောင်ရင် ကြားတဲ့သတင်းက မှားနေတယ်ဗျ။ မင်းပြောတဲ့ အတိုင်း ရန်းဒေါ့ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်။ သူ အင်္ဂလန်ကို ရောက်နေတယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ် ကြားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်နဲ့ ဘာမှ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း မရှိဘူးဗျ’

‘ခု မရှိသေးဘူး ဆိုရင်လည်း ဦးနဲ့ အရောင်းအဝယ် ကိစ္စ လုပ်ဖို့ လာတာ ခင်ဗျ’

ဆားရူးဖတ်က ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို လူကြီးတစ်ယောက်က ပြောနေသည့် ဟန်မျိုးဖြင့်

‘မပြောတတ်ဘူးလေ၊ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့။ ကဲ ပီယာဆန် သူ့အလောင်းကို ဓာတ်လှေကားထဲမှာ မင်းတွေ့တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်နော် ပြောစမ်းပါဦး။ ဘယ်လို တွေ့တာလဲ’

‘အဲဒီတုန်းက ဓာတ်လှေကားက အောက်ဆုံးထပ်မှာ ခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ဓာတ်လှေကား မှန်ပေါက်ကနေ အထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက် တော့ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ လဲနေတာကို တွေ့တာပဲ။ ဒါနဲ့ ဆရာကြီးဆီထိ လာပြောမယ်ဆိုပြီး ဓာတ်လှေကားကို အပေါ်ကို မောင်းလာခဲ့တာပဲ။ ဒီထိ ရောက်နေတာကတော့’

ပီယာဆန်သည် အပြင်ဘက်ရှိ ဓာတ်လှေကားခေါ်သည့် ခလုတ်ထိ ညွှန်ပြလိုက်ကာ

‘ကျွန်တော်အထပ်မှာရှိတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို ဒီအထပ် ကို ဓာတ်လှေကားနဲ့ တင်လွှတ်လိုက်တယ် ထင်တာပဲ။ အောက်ထပ်က လာ တာ မဟုတ်ဘူး။ အပေါ်ထပ်က လာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီနေ့ ညနေပိုင်းတုန်း က သူ့ဒီအဆောက်အအုံထဲ လာတာကိုလည်း ကျွန်တော် မြင်လိုက်တယ်’

‘ဟုတ်လား၊ ဘယ်အချိန်လောက်ကလဲ’

ဟု ကွန်းယားက မေးလိုက်သည်။

‘ဆယ်တစ်နာရီလောက်တုန်းက ထင်တာပဲ’

‘ဘယ်သူ့ကို လာတွေ့တာလဲ’

ပီယာဆန်က ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ရင်း စိတ်ရွှံ့ရွှံ့ဖြင့်

‘ဒီတိုက်ခန်းတွေက လူတိုင်း နေနိုင်တဲ့ တိုက်ခန်းတွေ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ လူသန့်သန့် တွေကို ငှားထားတာ။ ဘုံနေတဲ့ တိုက်ခန်းဆိုရင်တော့ ဧည့်သည်လာတယ်ဆိုရင် သူတွေ့ချင်တဲ့ အိမ်ရှင်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်စေ ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာတော့ ဧည့်သည်တွေကို မေးလို့မကောင်းတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဘာမှ မမေးတော့ဘူး။ သူတို့က အကူအညီတောင်း မှပဲ ကျွန်တော်တို့က သက်ဆိုင်တဲ့သူဆီကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ပေးတာတို့ လိုက်ပြပေးတာတို့ လုပ်တော့တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း အလုပ်ကိစ္စ သက်သက်လာတဲ့ လူစိမ်း ဧည့်သည်တွေ ဘာတွေကိုပဲ လိုက်ပြပေးတော့ တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း အလုပ်ကိစ္စသက်သက်လာတဲ့ လူစိမ်း ဧည့် သည်တွေ ဘာတွေကိုပဲ လိုက်ပြပေးတော့တယ်။ ဒီတော့ သူ့ဘယ်သူ့ ဆီကို လာသလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း ကောင်းကောင်း မပြောတတ်ဘူး။ အလယ်ခန်းက တက်တဲ့ ဓာတ်လှေကားကြီးထဲကို ဝင်သွားတာကိုပဲ ကျွန် တော် သိလိုက်တယ်’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်အထပ်ကို သွားတာတဲ့လဲ’

‘မသိဘူးခင်ဗျ။ မေးပါရစေဦး ခင်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

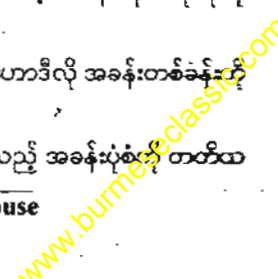
ရော်နယ်က စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်

‘ဘာဖြစ်လို့ဆို ကျွန်တော်တို့မှာ အခန်းပျောက်နေကြတယ်ဗျ။ ခင် ဗျားတော့ သိမလား မဆိုနိုင်ဘူး ဒီတိုက်ခန်းမှာ ခင်ဗျားအလုပ်လုပ်လာတာ တော်တော်ကြာပြီနော်။ အဲဒီအခန်းတွေထဲကိုလည်း ရောက်ဖူးတယ် မဟုတ် လား၊ ဥပမာ ဧည့်ခန်းတွေထဲကို ဆိုပါတော့’

‘ကျွန်တော် အထင် ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ အခန်းတိုင်းလိုလိုကို ရောက်ဖူးတယ်လို့ ထင်တာပဲ ခင်ဗျ’

‘ကောင်းပြီ။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဟောဒီလို အခန်းတစ်ခန်းတို့ လိုက်ရှာနေကြတာဗျ’

ဟုဆိုကာ ရောင်နယ်သည် သူ တွေ့ခဲ့သည့် အခန်းပုံစံကို တတိယ

၁၇၄ ။ မြသန်းတင့်

အကြိမ် ပြောပြနေသည်။ ပီယာဆန်၏ မျက်နှာသည် များစွာ စိတ်ထိခိုက် သည့် အသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိလေ၏။ ရော်နယ်၏ စကားဆုံးသည့်အခါ တွင် ပီယာဆန်သည် ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ရင်း

‘ဒီလိုဆိုရင် ဒီအခန်းဟာ ဘယ်သူ့အခန်းမှ မဟုတ်နိုင်ဘူး ခင်ဗျ။’

ဆရာလေးပြောတဲ့ အခန်းပုံစံမျိုးက ဒီတိုက်ထဲမှာ တစ်ခန်းမှ မရှိဘူး’

*

မနက်လင်းအားကြီး သုံးနာရီခန့်တွင် မသာယာသော မျက်နှာကို ဆောင်ထားသည့် လူတစ်စုသည် ဆာရူးဖတ်၏ အခန်းထဲတွင် ထိုင်လျက် ရှိကြ၏။ တစ်ယောက် မျက်နှာကိုလည်း တစ်ယောက် မကြည့်ကြချေ။ အမှု နှင့် ပတ်သက်၍ ဆိုင်ရာ ပုလိပ်တို့ကလည်း စုံစမ်း စစ်ဆေးပြီးလေပြီ။ ပုလိပ် စာသင်တစ်ယောက်၊ ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက်၊ ဦးထုပ်မြင့်မြင့်ကြီး ကို ဆောင်းထားသည့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကြီးကြီး မျက်နှာချိုချို လူတစ် ယောက်တို့ကို ခေါင်းဆောင်လာသည့် ခပ်သွက်သွက် စုံထောက်အင်စပက် တော်တစ်ယောက်သည် သူတို့အားလုံးထံမှ စစ်ချက်များကို ယူပြီးလေပြီ။ သို့ရာတွင် သူတို့ စစ်ဆေးချက်မှာလည်း ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား မပါချေ။

ရော်နယ်မှာမူ နောက်တစ်ကြိမ် စိတ်ဆင်းရဲရ ပြန်သည်။ ဆာရူးဖတ် ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည့်အခါတွင် သူ ရောက်ခဲ့သည့် အခန်းပင်ဖြစ် သည်ဟု ထင်လိုက်၏။ သားရေဖြင့် အုပ်ထားသည့် ကုလားထိုင်များ၊ မှန် အုပ်ထားသည့် စားပွဲ၊ ပန်းပုရုပ်များ စသည်တို့သည် သူမြင်မက်နေကျ ခြောက်အိပ်မက်ထဲမှ အရာများနှင့် တူနေသည်။ ဗီရီပေါ်တွင်မူ ပန်းချီကား တစ်ကား ချိတ်ထားသည်။ ထို ပန်းချီကားမှာ ပန်းပွင့်များကို ငေးကြည့်နေ သည့် သူငယ်မလေး တစ်ဦး၏ ပုံဖြစ်သည်။

‘ဒီပန်းချီကား မဟုတ်ဘူးလား’

ဟု အင်နီတာက မေးလိုက်သည်။

‘ပုံကတော့ ပန်းပွင့်တွေကို ငေးကြည့်နေတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ပုံပဲ။ အတူတူပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအနေအထားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီပုံက ဆီ ဆေးနဲ့ ရေးထားတဲ့ပုံ’

အင်နီတာက သမင်လည်ပြန် လှည့်၍ကြည့်လိုက်သည်။ ပုလိပ်တို့ ရောက်မလာခင် အဝတ်အစားများ လဲပြီးလေပြီ။ မိတ်တပ်ကိုလည်း လိုသည် ထက် ပို၍ ခပ်ထူထူ လမ်းထားသည်ဟု ရော်နယ် ထင်လိုက်သည်။

‘ကဲပါ ရော်နယ်ရယ်၊ ဒီပြင်လူတွေ မလာခင် အင်နီတာကို ရှင်းရှင်း ပြောစမ်းပါ။ ရော်နယ် ပြောနေတာတွေဟာ အမှန်တွေပဲလားဟင်’

‘အမှန်တွေပေါ့၊ ဘာလဲ၊ ကိုယ်ပြောတာကို . . .’

‘အိုး . . . အင်နီတာ ဘာသိတာမှတ်လို့၊ အင်နီတာကိုသာ မှန်ရာကို ပြောစမ်းပါ။ အဲဒီလူကို ရော်နယ်များ သတ်ခဲ့သလားဟင်’

ရော်နယ်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောမီ အင်နီတာက သူ့ကို လှမ်း ဟန်လိုက်သည်။ ဆာရူးဖတ်၊ ကွန်းယားနှင့် အီဗန်တို့သည် အိမ်ဦးခန်းမှ ဝင်လာကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့်အတူ စုံထောက် အင်စပက်တော် နှင့် လိုက်ပါလာသည့် ကိုယ်လုံး ခပ်တုတ်တုတ် လူလည်းပါလာသည်။ ထိုလူ အမည်မှာ ဗိုလ်မှူးကြီး မတ်ဖြစ်မည် ထင်၏။ သူက လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြုရင်း ‘ဒီကို တရားဝင် . . .’

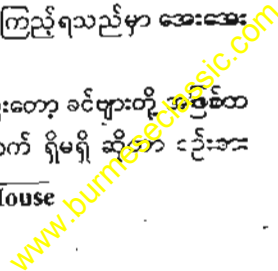
‘ကျွန်တော်က ဒီကို တရားဝင်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဓာတ်ပွဲက အပြန်မှာ စုံထောက်အင်စပက်တော်၊ ဒေးဗစ်ဆန်နဲ့ စကားပြောရအောင်လို့ ဝင်လာတာပါ။ သူက လိုက်ခဲ့ပါဗျာဆိုတာနဲ့ လိုက်လာတာ။ ဒီတော့ ကျွန် တော် မေးခွန်းမေးတာကို မကြိုက်လို့ ရှိရင် ရှင်းရှင်းပြောပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ စကော့တလန်ယာဒီမှာ အမှုထမ်းနေတဲ့လူပါ’

ကွန်းယားက ကောက်ကျစ်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း

‘ဗိုလ်မှူးကြီးကို ကျွန်တော်သိပါတယ်ဗျာ။ ဗိုလ်မှူးကြီးက ဒီ ၃ က မဟုတ်လား’

‘ဗိုလ်မှူးကြီးမတ်က ခေါင်းကို လေးနက်စွာ ညိတ်ပြလိုက်သည်။ အနက်ရောင် ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ထားပြီး ဦးထုပ်မြင့်မြင့်ကြီး တစ် လုံးကို နောက်သို့ ခပ်လန်လန်ဆောင်းထား၏။ ဆံပင် ခပ်ကြမ်းကြမ်း မျက် နှာဖောင်းဖောင်း ချိုသာနူးညံ့သည့် မျက်လုံးပြာပြာတို့ ရှိသဖြင့် သူ့ကို ကြည့် ရသည်မှာ ရုပ်ပြောင်စာအုပ်ထဲမှ ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် အိုးကြီးကြီး ဆေးတံကို ဖွာရှိုက်လျက်ရှိလေရာ သူ့ဆေးတံ သောက်နေပုံမှာ ဆေးငွေ့များကို ပါးစပ်မှ ရှူရှိုက်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ အူထဲမှ ရှူရှိုက်နေသည် ပုံစံမျိုးဖြစ်၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ အေးအေး ဆေးဆေးပင်။’

‘ကြံ့တုန်း ကြံ့ခိုက်မို့ မေးတာပါဗျာ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ အခြေစာ ခပ်ဆန်းဆန်းဆိုတော့ ယုတ္တိယုတ္တာ ဘယ်လောက် ရှိမရှိ ဆိုတာ ငါ့ဦးအား

၁၇၆ □ မြသန်းတင့်

ကြည့်ရတာပေါ့။ အကယ်၍ ရွာတစ်ရွာကို ဝက်တွေဝင်ပြီး သောင်းကျန်းနေ တယ်လို့ သတင်းရရင် အဲဒီသတင်းဟာ ရူးသွပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်က ပြောတဲ့ သတင်းလား။ မတော်တဆ မှားယွင်းပြီး ပြောတဲ့သတင်းလား။ လိမ် လျှင့်လိုက်တဲ့ သတင်းလား။ ဒါမှမဟုတ် တကယ်အဖြစ်လားဆိုတာ ကျွန် တော်တို့ အနေနဲ့ စိစစ်ယူရတာပေါ့။ ဒီလို မစိစစ်ရင် ဘေးလူတွေမှာ အလ ကား အချိန်ကုန်တာပေါ့။ တစ်ခါတစ်လေမှာ ဒီလို မဟုတ်မမှန် သတင်း တွေကို ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏ ရတယ်တယ်မဟုတ်လား။ ခုတော့ ခင်ဗျား တို့ အားလုံးက တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း ထွက်နေကြတော့ ဒီအဖြစ်ဟာ နည်း နည်း ထူးဆန်းတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်လေ။ ကျွန်တော်တင် မဟုတ် ပါဘူးလေ။ စုံထောက် အင်စပက်တော်ကြီးကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ယူဆနေ တာပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ကို နောက်ထပ် မေးခွန်းကလေး နည်းနည်း

ဆာရူးဖတ်က

'မေးပါဗျာ ကြိုက်သလောက် မေးပါ။ မေးလိုက်တော့ အမှုကို ဖြေ ရှင်းရေးမှာ ပိုပြီး လွယ်တာပေါ့။ ဒေးဗစ်ဆန်ဆိုတဲ့ လူကလည်း လူတော် တစ်ယောက်ပါ'

'အမှန်ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ အင်စပက်တော် ဒေးဗစ်ဆန်အနေနဲ့ တော့ ပြဿနာက ရှင်းပြီးသား ဖြစ်သွားပြီ ခင်ဗျ'

ဗိုလ်မှူးကြီး မတ်က မျက်မှောင်ကုတ်၍ ပြောလိုက်၏။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး မတ်၏ အမြဲတမ်းချိုသာသော နူးညံ့ သော အသံထဲတွင် တင်းမာသယောင် ဖြစ်သွား၏။ မည်သူမျှ မမေးရဲကြ။

'ခင်ဗျား။ ဘာဖြစ်တယ် ဖြေရှင်းပြီး ဖြစ်နေပြီ ဟုတ်လား'

ကွန်းယားက မေးလိုက်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး မတ်က ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့်

'ဆာရူးဖတ်က စပြီး ပြောရတော့မှာပေါ့လေ။ ဆာရူးဖတ်ဟာ သေသူ ရမ်းဒေါ့ကို မသိဘူးလို့ အင်စပက်တော်ကြီးကို ပြောပြီးပြီနော်။ အမှန်က တော့ ရန်းဒေါ့ အင်္ဂလန်ကို ရောက်လာတာဟာ ဆာရူးဖတ်နဲ့ တွေ့ဖို့ လာ တာပဲခင်ဗျ။ ဒါကို လူတိုင်းသိတယ်'

ဆာရူးဖတ် တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။

'သူ ဘာကြောင့် လာတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး ခင်ဗျ။ ဒီပြင်ကိစ္စတွေလည်း ပါချင်ပါမှာပေါ့။ သူ့မှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့

နှစ်တစ်ရာ တမ္ဘာ့စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ □ ၁၇၇

တွေ့ဖို့အပြင် တခြားကိစ္စကလေးတွေလည်း ရှိလို့ အင်္ဂလန်ကို လာမယ်လို့ အမေရိကက နေပြီး စားရေးလိုက်တယ် ခင်ဗျ။ ခုအထိတော့ ကျွန်တော် မတွေ့ရသေးဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို တွေ့ဖို့ မကြိုးစားသေးဘူး။ ကိစ္စက သိပ်တော့ မကောင်းလှဘူး'

'ဘာကိစ္စပါလိမ့်ဗျာ'

'တစ်နေရာရာမှာ ရှိတဲ့ ကျွန်တော့်မြေ တစ်ကွက်ကို ဝယ်ချင်လို့ ခင်ဗျ။ ဘယ်နေရာဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး။ တကယ်လို့ ခင်ဗျား သိပ် သိချင်နေတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ချင်း ပြောပါမယ်'

'အရောင်းအဝယ် လုပ်မယ့် ကိစ္စက တန်ဖိုး တော်တော်များသလား ဆာရူးဖတ်သည် အနိုင်နိုင် ကြိုးစားလျက်

'ဟုတ်ကဲ့ လေးထောင်လောက်တော့ တန်ဖိုး ခင်ဗျ'

'ဒါဖြင့် သိပ်တော့ ကြီးကျယ်တဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း မဟုတ် ပါဘူး။ ဆာရူးဖတ်ကကော ရောင်းမလို့ စိတ်ကူးသလား'

'ရောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးပါတယ်'

ဗိုလ်မှူးကြီးမတ်၏ ခပ်ငေးငေး မျက်လုံးများသည် ဗီရိုပေါ်ရှိ ပန်းချီ ထားဆီသို့ ရောက်သွားကာ

'ဟောဒီက မိန်းမပျိုနှင့် ပန်းပွင့်များဆိုတဲ့ပုံဟာ မက်ထရီပိုလီတန် ချစ်စုံမဂ္ဂဇင်းကနေ သူ့ဆိုက်အတိုင်း ကူးဆွဲထားတာ မဟုတ်လား ဆာရူး ဖတ်'

'ဟုတ်ပါတယ်။ စီပီယာနဲ့ ဆွဲထားတာပါ'

ထိုအခါကျမှပင် သတိထားမိသည့်နှယ် အားလုံးသူ့ကို ကြည့်နေကြ သည်။ သူ့စကားက စကားထာ ဝက်သည့်နှယ်။ သူ့ဘာကြောင့် ထိုစကား ကို ပြောကြောင်း မည်သူမျှ နားမလည်ကြ။

'ဟုတ်ကဲ့။ နောက်ထပ် မေးခွန်း တစ်ခုလောက် နှစ်ခုလောက် မေး ရစေဦး။ ခန်းစုံ နှစ်ခုမှာ မီးတို့ ဘာတို့ အရေးပေါ်ကိစ္စ ဖြစ်လို့ ရှိရင် အတူတူ ချက်လို့ရတဲ့ ထွက်ပေါက် တစ်ခု ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီက ဆင်းသွားရင် နောက်ဖေးဘက် ပန်းခြံကို ရောက်တယ်လေ'

'ဟုတ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဒီတော့ အဲဒီ အခန်းစုံ နှစ်ခုရှိ ရှေ့တံခါးမတွေက သော့အတူတူပဲ မဟုတ်လား'

၁၇၈ □ မြသန်းတင်

'မဟုတ်ပါဘူး။ သော့ပေါက်တွေက တစ်မျိုးစီပါ'

'ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကဲ မစွတာ ကွန်းယားကို မေးပါစေ။ ခင်ဗျားက အိမ်ထောင်နဲ့လား'

ခပ်စောစောပိုင်းအထိ ကွန်းယားသည် သူ့ကို မျှော်လင့်ကြီး စောကြည့်လျက် ရှိ၏။ ပြတင်းပေါက် မှန်ကို ခဲနှင့်ပစ်ပြီး ပြေးရန် ချောင်းနေသည့် လမ်းမမှ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို သူက အလစ်ချောင်းနေခြင်း ဖြစ် သည် ယခုမှ ကွန်းယားသည် မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်၏။

'ဗျာ မရှိသေးဘူး'

'ခင်ဗျားမှာ ဘဏ္ဍာစိုးတို့ ဘာတို့ကော ထားသလား'

'ဒီမေးခွန်းကတော့ တော်တော်လေးကို ရယ်စရာ ကောင်းသွားခင်ဗျ။ အမှန်ပြောရရင်တော့ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ လေသံတွေ မေးပုံတွေက သိမကောင်းဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ တိုက်က မူခင်းသတင်းထောက် ဗက်စတာက ဗိုလ်မှူးကြီးကို ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ သင်ဂန်မီအမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ သတင်းစာထဲမှာ သတင်းအစအန ပါသွားရင် ခင်ဗျား အရေကိုဆုတ်ပစ်မယ်လို့ ခင်ဗျား ကြိမ်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ကပဲ မြမေးပါရစေ။ ကျွန်တော့်မှာ ဘဏ္ဍာစိုး ထားတာ မထားတာ၊ အိမ်ထောင် ရှိတာ မရှိတာနဲ့ ခုကိစ္စနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ'

ဗိုလ်မှူးကြီးမတ်က လေးနက်စွာဖြင့်

'သိပ်ဆိုင်တာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီက မစွအင်နီကာကကော ဆိုစမ်းပါစေ။ ခင်ဗျား အလုပ်အကိုင်က ဘာလဲ'

'အိမ်ခန်း အလုပ်ပြင်တဲ့ အလုပ်ပါ'

အင်နီတာ ရယ်လိုက်၏။ သူ့ရယ်ပုံက စိတ်ဖောက်ပြန်သွားသည့် နယ် ဟက်ဟက်ပက်ပက်၊ အင်နီတာသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ မျက်ရည်ထွက်အောင် ရယ်လျက်ရှိ၏။

အတန်ကြာမှ လက်ကိုင်ပုဝါကို ထုတ်၍ မျက်ရည်များကို သုတ်လျက်

'ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မလို အိမ်ခန်းတွေကို လိုက်အလုပ်ပြင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လူသတ်မှု တစ်ခုကို ကျူးလွန်နိုင်မလားလို့ တွေးမိလို့ ရယ်မိတာပါ'

ဆာရူးဖတ်က တစ်စုံတစ်ရာပြောမည်အပြုတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး

က ဝင်၍ ဟန်လိုက်ပြီး

'သူပြောပါစေဦး'

ဟုပြောလိုက်သည်။

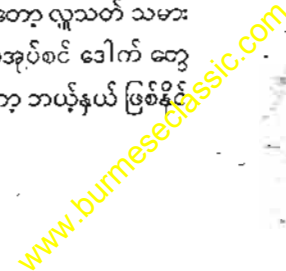
'ကျွန်မ သိသလောက်ဆိုရင် ခုအချင်းဖြစ်ပွားတဲ့ အခန်းဟာ ဘယ်ကိစ္စ ပျောက်မသွားနိုင်ပါဘူး။ ဧည့်ခန်းတစ်ချို့ကိုတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ ပြန်ပြီး အလုပ်ပြင်ထားပါတယ်။ အခန်းတိုင်းမှာ အဆင်အပြင် ကုလားထိုင် ဗီရီတွေ ထားတာလည်း တစ်ပုံစံတည်းပါ။ အခန်းတစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ခွဲနိုင်တာ ဆိုလို့ ပန်းချီကားနဲ့ မီးအုပ်ဆောင်းတို့ စာအုပ်စင်ဒေါက်တို့ စတဲ့ အသေးအဖွဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေလောက်ပဲ ကွာပါတယ်။ ဒီပစ္စည်းလေးတွေကိုတော့ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်အတွင်း ပြောင်းရွှေ့လို့ ရပါတယ်။

'ရော်နယ်ဟာ လူသတ်သမားက အဲဒီလူကို သတ်ပြီးစ အချိန်ကလေးမှာပဲ အဲဒီအခန်းကို ရောက်သွားပါတယ်။ ဒီတော့ လူသတ်သမားကလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာပေါ့။ သူ့အခန်းထဲ အလောင်းကြီးနဲ့ အခန်းလန်းမိနေတယ်ဆိုတော့ ရော်နယ်ကလည်း သူ့အခန်းကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် လူသတ်သမားဟာ ရော်နယ်ကို ရိုက်ပြီး အပြင်ခန်းမှာ ဆွဲထုတ်ချထားလိုက်တယ်။ အလောင်းကိုပေမာ့ တာတံလှေကားနဲ့ အောက်ထပ်ကို သယ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အခန်းကို ပြန်ပြီး သူ့အခန်း အဆင်အပြင်တွေ ချက်ချင်း ပြောင်းပစ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီနောက်တော့ သူ့အခန်းဟာ အလောင်းတွေ တွဲ အခန်းမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေလိုက်တာပါ'

အင်တာနီ၏ မျက်နှာသည် နီရဲလျက် ရှိ၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးမတ်က အင်း... ဟန်ကျတယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားပြောပိုင်မလားလို့ ကျုပ် စဉ်းစားနေတာပေါ့'

'ရှင်ပြောတာကို ကျွန်မနားမလည်ဘူး ရှင်'

'ခင်ဗျား ပြောသလို လူသတ်သမားဟာ အခန်းကို ပြန်ပြီး ပြင်ထားတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ပြင်ထားတဲ့အခန်းကလေးကို ဘယ်သူမှ မရောက်ဖူးသလို ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ လူသတ် သမားဟာ ညကြီးမင်းကြီးမှာ မီးအုပ်ဆောင်း အသစ်တွေ စာအုပ်စင် ဒေါက် တွေ ပန်းချီကားတွေကို လိုက်ရှာရဦးမလို့ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါတော့ ဘယ်နယ် ဖြစ်နိုင်လဲ'

၁၈၀ □ မြသန်းတင့်

မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဟုတ်လား

ဗိုလ်မှူးကြီး မတ်က မျက်နှာထား တည်တည်ဖြင့်

လူသတ်သမားဟာ အခန်းတု တစ်ခန်းကို လုပ်ထားရမယ်ဗျ။ အဲဒီ အခန်းထဲမှာ မီးအုပ်ဆောင်းသစ် စာအုပ်စင်ဒေါက်အသစ် နာမည်ကျော်ပန်း ချိုကား ပုံတူနဲ့ ကန့်လန့်ကာ အသစ်တွေကိုလည်း ပြင်ထားဖယ်ခင်ဗျ။ လူသတ်သမားဟာ ရန်းဒေါ့ကို အဲဒီ အခန်းတုထဲမှာ လက်ခံတွေ့ဆုံတယ်။ အဲဒီအခန်းမှာပဲ ရန်းဒေါ့ကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒီနောက်မှာ အဲဒီပစ္စည်း တွေကို တခြားမှာ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်။ ရော်နယ်ရောက်သွားတယ် ဆိုတဲ့ အခန်းဟာ သူပြင်ဆင်ထားတဲ့ အခန်းတုပဲဗျ။ ဒါကြောင့် ဘယ်အခန်း ရယ်လို့ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိဘဲ စဝေဝေါ ဖြစ်နေတာပေါ့

ဘာကို မမှတ်မိတာလဲ

ဟု ရော်နယ်က မေးသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးမတ်က တည်ငြိမ်စွာဖြင့်

ခင်ဗျား ဧည့်ခန်းကို ခင်ဗျား မမှတ်မိဘဲ ဖြစ်နေတာပေါ့။

အရက်မမူး ဘူးဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားဟာ အခန်းမှား ဝင်မိကောင်း ဝင်မိမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ရှိမိပိန်တွေ သောက်ထားလို့ မူးနေတော့ ကိုယ်ပကတ ညက်ရုံ စေ့ဆော်ချက်အရ ကိုယ့်အခန်းကို တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်လာခဲ့ တယ်ဗျ။

အခန်းထဲတွင် တံခါးမကြီး နှစ်ပေါက်ရှိသည့်အနက် တစ်ပေါက်မှာ အပြာရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် ပုလိပ်တစ်ယောက်စီ ဝင်လာကြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး မတ်က အချက်ပြလိုက်သည်တွင် အင်စပက်တော် ဒေးဗစ်ဆီ သည် ရှေ့သို့ တိုးလာ၏။ ထို့နောက်

ကဲ မစ္စတာအိဗန် . . . မစ္စတာရန်းဒေါ့ကို သတ်မှုနဲ့ ခင်ဗျားထံ ဖမ်းရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားတွေ ရေးမှတ်ထားပြီး ရုံးတော်မှာ သက်သေခံအဖြစ် တင်မယ်ဆိုတာလည်း ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်သတိပေး လိုက်မယ်

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆာရူးဖတ်၏ အခန်းသို့ ရောက်လာသည့်အခါ ဗိုလ်မှူးကြီးမတ်က

အမှုက ရှင်းပါတယ်ဗျာ။ ဈေးထဲမှာ လိမ္မော်သီးခိုးတဲ့ ကလေး ဖမ်းရတာကမှ ဒီထက် ခက်ချင်ခက်ဦးမယ်။ အဖြစ်အပျက်က ဒီလိုလေဗျာ

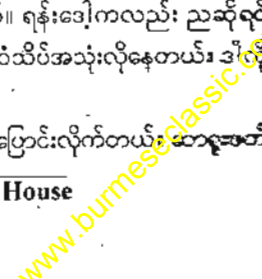
အိဗန်ဟာ ဆာရူးဖတ်ရဲ့ လူယုံတော်ဆိုတော့ ဆာရူးဖတ်ရဲ့အလုပ်နဲ့ ဆီနဲ့ ပတ်သက်တာတွေကို အကုန်သိနေတယ်။ ဒီတော့အိဗန်ဟာ လိမ်လည်မှု တစ်ခု ကို လုပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ လိမ်လည်မှုနော်။ ဒါကို ခင်ဗျားတို့ သတိထားပါ။

ဟောဒီက ဆာရူးဖတ်ဟာ မနေ့က မန်ချက်စတာကို သွားဖို့ ရှိတယ် ဗျ။ အဲဒီမှာတစ်ပတ်လောက်နေဖို့ အစီအစဉ် ရှိတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ရော်နယ် တောင် သိသေးတယ်မဟုတ်လား။ အဘိုးကြီး မရှိဘူး။ သိချင် ဆိုချင် ဆိုပါ လို့တောင် ခင်ဗျားကို ညစောင့်က ပြောသေးတယ်လေ။ ဒီတော့ ဆာရူးဖတ်ရဲ့ အခန်းဟာ အားနေတယ်။ ဒီတင် အိဗန်က ခင်ဗျားဟန်ဆောင် ပြီး ရန်းဒေါ့ကို ခင်ဗျားအခန်းချိန်းတယ်။ ဒီည ဆယ့်တစ်နာရီ အခန်းကိုလာခဲ့ပါ။ အလုပ်ကိစ္စ စကားပြောရအောင်လို့မှာတယ်။ ပြီးတော့ ဒီညနေမှာ မန်ချက်စတာကို သွား စရာရှိတယ် တကယ်လို့ သွားဖြစ်ရင် သူ့အတွင်းရေး မှူးက လိုအပ်တဲ့စာချုပ် စာတမ်းတွေကို ပြင်ဆင်ထားလိမ့်မယ်လို့လည်း ရန်းဒေါ့ကိုပြောလိုက်တယ်

ဒီနောက်တော့ လွယ်ပါတယ်။ အိဗန်ဟာ စောစောက ပြောတဲ့

ရေး ပေါ်တံခါးပေါက်ကနေပြီး။ ခင်ဗျားအခန်းထဲကို ဝင်လာတယ်။ သူက ခင်ဗျား အတွင်းရေးမှူး တစ်ယောက်အနေနဲ့ စကားပြောမယ်။ ရန်းဒေါ့ဆို တဲ့လူက လည်း အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ ဖြစ်ရင် သန်းနဲ့ ချီလုပ်ရတဲ့ လုပ်ငန်းပဲ ဖြစ်စေလက်ငင်းချေမယ်။ ဒီတော့ အိဗန်ဟာ အရောင်းအဝယ် စာချုပ်အတို ပေးပြီး ငွေကို ယူထားလိုက်မယ်။ ရန်းဒေါ့အနေနဲ့ကလည်း ဘာမှ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်စရာမရှိတော့ဘူးလေ။ ဆာရူးဖတ်ဟာ ဒီအခန်းမှာနေတယ်ဆိုတာကို သိပြီး သား။ ပြီးတော့ပန်းချီကားနဲ့ တွဲလျက်ရိုက်ထားတဲ့ ဆာရူးဖတ်ရဲ့ ပုံကို မကြာ ခဏ မြင်ဖူး ပြီးသား မဟုတ်လား။ ညစောင့်ကို မေးရင်လည်း အဲဒီအခန်းဆို တန်းပြီးလိုက်ပို့မှာပဲ။ ညစောင့်က ဆာရူးဖတ်မရှိဘူး။ မန်ချက်စတာကို သွား တယ် လို့ဆိုရင်တောင် သူ့အတွင်းရေးမှူးရှိသလား။ သူနဲ့ စကား ပြောမယ်ဆိုပြီး အပို့ခိုင်းမှာအမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့်ဆာရူးဖတ်ကမန်ချက်စတာ ကိုမသွားဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ အိဗန်အဖို့ ခွကျသွားတယ်။ သူက ညနေပိုင်း ကျမှ မသွားတော့ဘူးဆိုပြီး စိတ်ပြောင်းသွားတာကိုး။ ဒီတော့အိဗန်အဖို့ သူ့စီမံ ကိန်းကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ခက်နေတယ်။ ရန်းဒေါ့ကလည်း ညဆိုရင် လာတော့မယ်။ ဒါပေမယ့်သူ့မှာကလည်း ပိုက်ဆံသိပ်အသုံးလိုနေတယ်။ ဒါပဲဟို မရလို့ မဖြစ်ဘူး။

ဒီတင် အိဗန်ဟာ စီမံကိန်းကိုတစ်မျိုးပြောင်းလိုက်တယ်။ ဆာရူးဖတ်

၁၈၂၀ မြသန်းတင်

က သူ့အခန်းမှာ ရှိနေမှာဆိုတော့ သူ့အခန်းကို သုံးလို့မရတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် အခန်းတွင်း အပြင်အဆင် အပလောက်ကလွဲပြီး ကျန်တာတွေ အားလုံးတူ နေတော့ ဆာရူးဖတ်ရဲ့အခန်းနဲ့ တူအောင် အခန်းတစ်ခန်းကို အတု လုပ်ထား လိုက်တယ်။ ရန်းဒေါ့ကို အဲဒီအခန်းကို ရောက်အောင်ခေါ်နိုင်ရင် ကျန်တာက ဘာမှ ပြဿနာ မရှိတော့ဘူး။ ဆာရူးဖတ်ရဲ့ အခန်းပုံမျိုးဖြစ်အောင် အတွင်းက အပြင်အဆင်တွေကို ပြောင်းလိုက်ရုံပဲ။ ရန်းဒေါ့က ညဉ့် ဆဲယ့်တစ်နာရီမှာ ရောက်လာမှာဆိုတော့ အိပ်ခန်းဟာ သူ့နေတဲ့ အခန်းတံခါး ကို အသာပဲ ဖွင့်ထား လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆာရူးဖတ်ရဲ့အခန်းနဲ့ တူအောင် ပြင်ထားတဲ့ သူ့အခန်း ထဲကို ခေါ်သွားတယ်။ အခန်းရှေ့က နံပါတ်ကလေး တွေက ခပ်သေးသေး ကလေးတွေ၊ ရန်းဒေါ့ဆိုတဲ့လူက ခင်ဗျားတို့ သိတဲ့ အတိုင်း မျက်စိက ခပ်မဲ့မဲ့ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့အိပ်ခန်းဟာ သူ့နဲ့ ရှေ့နယ်တို့ ငှားနေတဲ့အခန်းထဲကိုရန်းဒေါ့ ကို ခေါ်သွားတယ် ခင်ဗျ'

အင်နီတာက . . .

'ဟုတ်တာပေါ့။ အဲဒီညက ရော်နယ်ကလည်း လူပျိုပါတီကို ရောက် သွားတယ် မဟုတ်လား။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင် နာရီပြန် နှစ်ချက်သုံးချက် လောက်ကျမှ ပြန်လာမှာဆိုတော့ သူ့အဖို့ အခွင့်ကောင်းရသွားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ရော်နယ်က ခါတိုင်းလို မှူးအောင် မသောက်ဘဲ စောစောပြန်လာ တော့ ဒီမှာတင် သူနဲ့ ပက်ပင်းတိုးနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့'

ရော်နယ်က ညည်းသံဖြင့်

'ဒုက္ခပါပဲဗျာ။ အိပ်ခန်းဟာ လူ့သတ်သမားပေါ့၊ ဟုတ်လား။

ကျွန်တော် ဖြင့် ဘယ်နှယ်လုပ်မှ မယုံနိုင်ဘူးဗျာ'

မိုလ်ဗျူးကြီးမတ်က

'အစတုန်းကတော့သုတ်ဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ငွေလိမ်ရုံလောက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ရန်းဒေါ့က တစ်ခုခုကို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်သွားတယ်လေ။ သူ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း ဖြောင်ပြောတယ်။ ဒီတင် အိပ်ခန်းဟာ ရန်းဒေါ့ကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ရန်းဒေါ့က ဘာကိုကြည့်ပြီး သင်္ကာမကင်း ဖြစ်တာလဲ သိရဲ့လား'

'ဆိုစမ်းပါဦး'

'အိပ်ခန်း မျက်စိဟာ အရောင်ကန်းနေတဲ့ မျက်စိဗျ။ အရောင်တွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် မခွဲတတ်ဘူး။ ခုကျူးလွန်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုဟာ အစကတည်း

နှစ်တစ်ရာ ကမ္ဘာ့စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ ၁ အပို

ကိုက အရောင်ကန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကြုံစည်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုဆိုတာ ခင် ရှားနေတယ်။ ဒီပြင်ကို မကြည့်နဲ့ လေ။ ဟောဒီက မစ္စတာကွန်းယား ဝတ်စား ထားပုံကိုကြည့် ရှုပ်အင်္ကျီတို့ ဘောင်းဘီတို့ လည်စည်းတို့ အရောင်တွေကို က ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး။ အားလုံးအဆင်ပြေတယ်။ သူ့မှာ အိမ်ထောင် မရှိဘဲနဲ့ ဒီလိုအဆင်ပြေအောင် ရွေးနိုင်တယ်ဆိုတာ အရောင်ကိုမှန်မှန်ကန်ကန် ရွေးတတ်တဲ့ မျက်စိရှိလို့ ရွေးနိုင်တာဗျ'

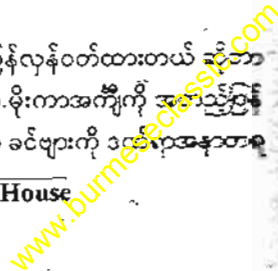
'ဒါပေမယ့် အိပ်ခန်းကျတော့ အရောင်ကိုလုံးလုံးမခွဲနိုင်ဘူး အလောင်း ကြီးကို ဓာတ်လှေကားနဲ့ တင်ပေးလိုက်တို့ အပေါ်ရောက်လာတော့ အိပ်ခန်းက အလောင်းနားကို ကပ်ကြည့်တယ်။ ဒီတော့ ညစောင့် ပိယာဆန်က အလောင်း နားကိုမကပ်နဲ့၊ သွေးတွေလို့ ပြောလိုက်တော့ အိပ်ခန်းက သွေးကွက် ကို မမြင် တူး။ ဘယ်မှာလဲလို့မေးလိုက်တာကို ခင်ဗျားတို့သတိထားလိုက်မိတယ် မဟုတ် လား။ မေးရဲ့သားမေးတယ် အပြာရောင်ရာဘာကြမ်းခင်းပေါ်မှာ သွေးကွက် ကြီးက ရဲ့လို့ဗျ။ အရောင်ကန်းတဲ့ လူတွေဟာ အနီရောင်ကို အစိမ်းနဲ့ အဝါ အောက်ခံပေါ်က လွှဲရင် ကျန်တဲ့အရောင်ပေါ်မှာ မခွဲတတ်ဘူးဗျ။ ဒါကြောင့်မို့ ရန်းဒေါ့ရဲ့ မိုးကာအင်္ကျီကို သူ့ပြောင်းပြန် ဝတ်ပေးလိုက် မိတာပေါ့။ ရန်းဒေါ့ဟာ အခန်းထဲရောက်တာနဲ့ မိုးကာအင်္ကျီနဲ့ဦးထုပ်ကို ချွတ်တယ်။ အိပ်ခန်းက ရန်းဒေါ့ ကို မောင်းချခေးနဲ့ထိုးသတ်ပြီး မိုးကာအင်္ကျီ ပြန်ဝတ်ပေးလိုက်တယ်။ မိုးကာ အင်္ကျီက ချုပ်ရိုးမပါတဲ့ အင်္ကျီဆိုတော့ အတွင်းက အစိမ်းရောင်နဲ့ အပေါ်က အဝါရောင်ကို သူမခွဲနိုင်ဘူး'

'ဟောဒီက ရော်နယ်က သူ့အခန်းသေ့ကို ဖွင့်ပြီး ဝင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အချင်းဖြစ်တဲ့ အခန်းကို ရှာလို့မတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေ တာပေါ့။ သေ့များ ဘယ်လောက်ပဲတူတူ သေ့တူဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရှိ နိုင်ဘူးဗျ။ ဒီမှာ ဟောဒီကအင်နီတာကလည်း အဲဒီအခန်းထဲကို ရန်းဒေါ့ ဝင် သွားတာကို မြင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီတိစ္ဆာမှာ ရော်နယ်များ ဖြစ်လေ မလားဆိုပြီး သူကလည်း ဘယ်အခန်းမှန်း မသိသလိုလို လုပ်နေတယ်'

'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'

ဟု အင်နီတာက ပြော၏။

'ရော်နယ်က ကုတ်အင်္ကျီကို ပြောင်းပြန်လှန်ဝတ်ထားတယ် ဆိုတာ ကို ပြောတာကြားတဲ့အခါကျတော့မှ အိပ်ခန်းဟာ မိုးကာအင်္ကျီကို အင်္ကျီပြန် ဝတ် ပေးလိုက်တယ်။ အမှန်ကတော့ အိပ်ခန်းဟာ ခင်ဗျားကို ဒီထဲမှာအနာတရ

၁၈၄ □ မြသန်းတင့်

ဖြစ်အောင် လုပ်ချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ခင်ဗျားက မျက်မြင်သက်သေ ဖြစ်နေတော့ ခင်ဗျားကို ရိုက်လိုက်ရတော့ပေါ့။ ပြီးတော့ မလွယ်ပေါက်ကနေပြီး နောက်ပေးပန်းခြံထဲကို ဆင်းသွားတယ်အဲဒီမှာ သူစောစောက ဆာရူးဖတ်အခန်းနဲ့ တူအောင်လုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မှားသွားတာက ပိုက်ဆံတွေနဲ့ မောင်းချခားကို ချက်ချင်း မဖျောက်ဖျက်လိုက်တဲ့ ကိစ္စခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ လူတွေကို ရှာကြည့်တော့သူ ကိုယ်ပေါ်မှာ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို သွားတွေ ရကယ်။ ပန်းခြံထဲက ပြန်တက်လာတော့ အလုပ်က ပြန်လာသလိုလို လုပ်ပြီး ဗဟို ဓာတ်လှေကားကြီးကနေပြီး တက်လာခဲ့တယ်။ အခန်းထဲမှာ ခင်ဗျား သတိ မေ့နေတော့ သူတော်တော်လေး စိုးရိမ်သွားတယ်။

အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ဆာရူးဖတ်က 'နေစမ်းပါဦးဗျ။ အရောင်ကန်းတာနဲ့ ဒီအမူနဲ့ ဘယ်လိုများပတ်သက် နေလို့လဲ။ လူသတ်သမားဟာ အရောင်ကန်းတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ် လုပ်ပြီး သိသလဲ'

မိလ်မျှကြီးမတ်ကသူ့ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးခေါင်းကိုယှမ်းလိုက်ကာ 'ခုထက်ထိ မရှင်းသေးဘူးလား၊ အဲဒီ အရောင်ကန်းတာကြောင့် ရန်းဒေါ့ကလည်း သူ့ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်သွားတာဗျ။ ကျွန်တော်တို့က လည်း အဲဒါကြောင့် သူမှန်းသိတာ၊ ရန်းဒေါ့ဟာ ပန်းချီတို့ ဘာတို့ကို ဝါသနာပါတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ အဲဒီဗန်ကသာ မိန်းမပျိုနဲ့ ပန်းပွင့်များဆိုတဲ့ ပန်းချီကားကို အရောင်နဲ့သာ ချိတ်ထားရင် အတူလား အစစ်လားဆိုတာကို ရန်းဒေါ့ ခွဲခြားသိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ အဲဒီဗန်က ဆီပီယာနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ ပန်းချီကားကြီးကို မဂ္ဂဇင်းက ဆုတ်ပြီး ချိတ်ထားလိုက်တယ်ဗျ။ ဒါဟာ အဲဒီဗန်ရဲ့ အမှားပဲ၊ ရန်းဒေါ့ဟာ မျက်စိသာ မှန်ပေမယ့် အရောင်ကိုတော့ ခွဲခြားသိတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဗန်ဟာ မျက်စိမှန်တဲ့ လူတောင် ခွဲခြားသိသာနိုင်တဲ့ အမှားတစ်ခုကိုလုပ်တယ်ဗျ။ အဲဒါကတော့ အရောင်ကိစ္စပဲ။ အဲဒီဗန်ဟာ အရောင်ကန်းတဲ့လူဆိုတော့ ဆီဆေး ပန်းချီကား ကို မဂ္ဂဇင်းထဲက ဆုတ်ပြီး ချိတ်ထားလိုက်တယ်ဗျ။ အဲဒါဟာ သူ့ အမှားပဲ'

[အမေရိကန်စာရေးဆရာ Carter Dickson ၏ The Crime in Nobody's Room ကို ပြန်သည်။]

မြသန်းတင့်

